

ஸ்ரீ

ஞான முச்சுடர்

பதிகம்.

அவதாரிகை உரை.

≡(X)≡

க ச ப் பு. ப தி க ம்

எழுதீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

திருவிசித்தொளி யலரிவித்ததி தீபமிட்டபெ ருஞ்சுடர்
 உருகியத்திட விருளில்நின்றதை யுரையுமென்குரு நாதரே [மா
 கருதியுண்மையை யோர்மைகொண்டிடக் கனமுச்சுடர்ப் பதிக
 மருளுமுன்னுத விவணும்தபி முஹம்மத்காப்பருள் ஹக்கீனே. (1)

(இ-ள்):—திருவாகிய வரன் கதிரும் ஒளிவு பொருத்திய சூரி
 ய சந்திராசனும், இன்னும் நட்சத்திராதிகளும், மற்றுண்டான
 தீப கிரணங்களும், பொதித்ததாக உள்ள ஆசை என்னும் பெருத்
 த கசத்தி வடிவானது, இருளாலிய கன்னுல் மக்கிதரத்தில் அமை
 நீதிருந்து உருவி மோக அக்கினியால் வீந்து நாதமாகத் திரண்ட
 வல்லப மாளது, எவ்விதம் அரைச் சொல்லுங்கள் குருமார்தயே!
 அப்படிப் பட்ட உண்மைப் பொருளை அறிந்து உறுதி கொள்ளும்
 பொருட்டு முன்று வகை யுடைய முச்சுடர் பதிக மாகிய இந்த
 மெய்குஞான நூலை அருளிச் செய்வதற்கு நல்லதவி செய்த உன்
 றருல் தாயகப் அவர்களாகிய சற்குரு முஹம்மதையே வரன்இதற்
 குக் காப்பரவிய காவலராக நி நுத்தி வைக்கிறேன். ஹக்கீனே!
 எ-று

சித்தராகதீர் தீபம்வீசிடச் சிறந்தமுச்சுடர்ப் பதிகமாகல்
 பத்திபாய்த்திட மண்டலங்களே பாமவாசி திறத்திட
 முத்திபாழறை மூன்றுமப்புற முச்சத்திதடு வட்டத்துள்
 வத்திரப்பொரு ளாகிதின்றவா வலவகாப்பருள் ஹக்கீனே. (2)

(இ-ன்):—அஹது, உஹது, வாஹி தென்கிற அலங்கார பதவிகளான திவ்ய பரஞ்சோதிகள் இவங்கா நின்ற முச்சுடர் பதிகத்தினால் உலக வாசிகளாயுள்ள ஜனங்களுக்கு பத்திப் பாயும் படியாக நல்லாண்மை செய்து இரட்சித்து வாசி யாகிய நினைவின் கொத்தளமானது, தாராளமாய் திறக்கச் செய்து கீழ்ப் பிண்டங்கள் உள்ள பாய் அரகனின் மூன்றாசைகளும் மாய்த்து பேரகலம் செய்து அப்பரம் முச்சத்தியாகிய வில் புருவ மத்தியின் சுடர் விடக் கூடிய வட்டத்தில் கருப் பொருளாக நிற்பவனே! நீ இத்திரு வல்லபமுடைய காவல் செய்வாயாக. ஆயின். எ-று.

மூன்றையப் பார மொன்றுமுற்றிய வுற்பனத்தை யுரைப்பதோ பிள்ளைவந்தொரு குத்துவட்டமும் பீறிநின்றது மெய்வனே கண்ணோமுன்றி நீ யாகிநின்றிரு கருணைக்கில்லம் நீயன்றோ என்னுமுச்சுடர்ப் பதிகமாலைக்கு மேகாப்பொன் றைக்கனே. (3)

(இ-ன்):—ஆதியாக இன்சான் உற்பனமாகியத்த விதமானது ஓர் அட்சரத்தினாலே தான். அதைச்சொல்ல வேண்டுமானால், தாதத்தோடு கலந்து வந்த ஒனிலானது வட்ட மாகிய ஐனில் ஒரு நுக் தானில் வடிவில் நிற்கின்றது. அதாவது விந்து தாதத்தின் சொரு பத்தில் நேத்திரத்தில் நிற்கின்றது நீ வல்லவா, நீ இந்த முச்சுடர் பதிகத்திற்கு காவலாக நின்றான் செய்வாயாக. எ-று.

அனீபுலாமொடு ஹேயுமீரு மமர்த்ததானீ லடக்கமும்
ஒலீயுமாசையு மானபூசையு மொக்கவாசரி யடக்கமும்
வலீயபாசைநை வஞ்சமொன்றதா னையம்புலன் ளாடங்கிட
வலீயவல்லப முச்சுடர்ப்பதிக மகிழவல்ல காப்பு ஹைக்கனே. (4)

(இ-ன்):—அனீபுல், வாமும், ஹேயும், மீழும், தால் என்பதற்குள் அடக்கம். இன்னும் வார்த்தையின் ஒசையும், ஆசையும், மற்றுண்டான வணக்கங்களும் வாசியாகிய நினைவில் அடக்கமாகிற்று, இன்னும் வல்லபம் பொருத்திய பஞ்ச பூதங்களும் ஐந்து புலங்களில் அடங்கி விட்டன. மற்றெல்லா இவ்வுருளும் இந்த முச்சுடரில் அடங்கியதாகச் சொல்ல வேண்டியதற்கு வல்லவனே நீயே இத்திரு காப்பாக இருக்க வேண்டியது. எ-று.

ஆசியையம்புல வஞ்சமொன்றில டங்கிநின்றிடவோர்மையால்
வாசியென்றவ பகாவெழுத்திலே வாங்கியேற்றடா மத்திரம்

முஸ்லிமவராக்ஷெலு முருதில் முடுவியிருத்தகத்துசெய்ய
அசலாயி முழிறேறியி முதிவேதாஜம்மயில்பெண்ணம்
ஒசியைவ்ருஷியாயோயாம லொன்ருயிருத்ததறியாமல்
அசியாப்ஹவலிது உப்பறியா ரவருங்காபிறெளமொழிந்தார் (6)

(இ-ள்):—இன்னும் நாட்டமென்ற கொலுவில் முடுகி இரு
தத்து என்ற திணைகள் வசிய வணக்கஞ் செய்ய வேண்டிய அசலா
ளமீமையும், ஹாமீமையும், அத்துடன் தாழையுங் கூட்டி மயிலாணது
பெண் சொருபத்தில் உதித்தது. அதனாலே மோகமானது அசல
ளவில் ஒன்றித்திருத்ததை உணர்ச்சி செய்வாமல் தன்னுடைய
ஹலாக் பெண்ணின் பேரிக் உடம்பு வைவா தவர்களுங் கடை கெட்ட
காரியாக இருக்கும். எ-று.

பிறந்தார்குமுத்தையொன்றதிலே பேசியெழுந்த ஆவதுகுள்
உறைந்தார்கெழும்பெழும்பெனமுச்சி ஹவையறியார் காபிறெளஞ்சு
பறைந்தார்கெழும்பெனமுள்ளும் பழக்கப்படுத்தார்காவிவெளஞ்சு
சிறந்தார்க் கேள்வியிரைச்சலிலே தெளிந்தார்க்ஹக்கையுத்தேரே.

(இ-ள்):—பிறந்த சிக்கலான குமுத்தகளில் நலை உச்சியின்
பள்ளமானது. ஆபுஸ்யஸம் என்று உணர்ந்து அறியாத மடையர்
களைக் காபிரெளதும், இனி ஐக் என்ற தோத்தில் வஸ்து உத
யஞ் செய்வதை மனதில் ஒப்புக் கொள்ளத் தவறிய மோட்டாத்து
மாக்களைக் கொடும் பாரிகெளதும், காதிள் உள்ளிரைச்சலை எது
என்று தெளிந்தவர்கள் ஹக்கையாலின் தஜுல்லியாத்ததை உகத்து
விட்டஆஷிக்கைகள் என்றும், தரிகை சிரோமணியவர்கள் கூறி
ஹர்கள். எ-று

உகத்தாலுயமைக்கடங்காத மொழியாதொருதாளலாது [தாம்
புகழ்த்தால் பொறுமைக்குறிமையதாம் புகழ் சேர்மீயிலிபுளையல்
சுகத்தான் அவ்வம்மறாலுயில் சு.ராமிருத்ததறியாமல்
முகத்தார்கமலக்கண்ணாடி முடிவையறித்துவணங்காரே (8)

(இ-ள்):—அத்த வஸ்துவைப் பற்றி உகத்து விடும்பட்சத்தில்
யாதொரு உவமைக்கும் அடங்காமல்நிற்கும். அது ஒருவளை உக
த்து கொள்ளும் பட்சத்தில் இதனை விட்டும் ஒரு பேரதும் விலகாது
புகழுக்கு ஒரு எல்லை தராது. பொறுமைக்கும் அதுவே பாத்தி

சமானது இன்னும் மீயின் புறையல் பொருளானது. ஆதி மஹால்
தில் ஓரிவடைய வடிவமாக மிதந்ததை அநியாதவர்களெல்லாம்
கமலக் கண்ணாடியுடைய முடிவு இன்னதென்று தெரிந்து வணங்
காத வர்களாக இருக்கும். எ-று

முடியிக்குட்ச முதலாகும் முன்னக்கெழுந்தருளியதிலே
அடியிலி ஓத்தமுடிவதிலே யகாரமிகாரமென்ற சொல்லில்
தடுமிருந்ததறியாமல் தன்னையுருவொன்றில்லாணை
அநிவனந்ததவ்வருளே யகாரவட்டத்துள்ளமே. (9)

(இ-ள்):—முடிவு என்ற சூட்சியமான ஆதிவஸ்துவைப் பற்றி
சொரணை செய்வதாக இருக்கும். அதானது மோகத்தின் ஆனந்தத்
தின் உதயமாகி, கடைசி முடிவாக உலகம் யாவும் அகாரம், இகா
ரம் என்ற சொல்லில் எழுந்து வந்ததை முதலறிய வேண்டும். இவ்
விதம் அறிவின்ற அருட்கல் தான் அகாரம் என்ற அலிபின் வட்டத்
தில் தினாலும் ஆடுகின்றது. எ-று.

வட்டத்துறைத்ததுள்ளிளடு வயிசும்பச்சை பவளமது
அட்டத்துறைந்த அகரமது கறுப்பரம்பச்சையதுவாகும்
திட்டத்துடனையுராமது திருவென்றெழுந்தபவளமது
சட்டப்பதியின் கதிரான சிகரத்தராமெனவறியே. (10)

(இ-ள்):—அலிபின் வட்டத்தில் வந்து குடி கொண்ட பரம்
பொருளான அந்நி தீதியானது, நேரத்தில் வைரம், பச்சை, பவ
ளம், கருப்பு, ஆகிய ரெங்குகளை, எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றது.
ஆனால் ஒளியின் திட்டமானது, உஜ்ஜிதின் பயமாக பௌமராகிய
சிகப்பேர் அநாவது உதிரத்தடன் கூடிக் கலந்து நிற்கின்றது.
இதுதான் சிகர மென்ற சிக்குக இருக்கும் என்று அறிய வேண்
டியது. எ-று.

சித்துகலையின்பிரகாசம் விளங்குமகண்ட மேல்நாலாம்
சந்தமசத்தமப்புறத்தாற மூளை அவ்வலிபிரகாசி
அந்தசத்தாக்கையதுது போக்திறப்புப்போலுருவம்
தந்திப்பிற காவுருகுவருப் தாளேழுந்ருமங்குலமே. (11)

(இ-ள்):—நித்தின் கலையாகிய சந்திர சூரியர்களின் பிரகாச
மாகிய உஜ்ஜிதை, விளங்கும்படியான நாலாம் மகா மாகிய அகண்

டவெளியாகிய விழியும் இருந்து அப்புறமாகிய அருவின் மகா மாகிய புருவ மத்தியில் நின்றுகொண்டிருந்து வளத்தை, நீ ஆதிஞளியென்று திடப்படுத்தி ஈமாளில் உறுதி கொள்ள வேண்டும். அது தான் சந்திர லையாக இருக்கும். அதுதான் இந்த ஜடலத்தை உருச்செய்து சமைத்தது. அதுதான் நினைவான தந்தியுடன் சம்பந்தப் பட்டு நின்றுள்ளது. அது மூன்று அங்குலம் கவசத்தில் கலந்து நடக்கிறது.

எ-று.

கண்டவிபரக்கலையது நவக் கருத்தினை மாரீசைக் கலமையில் அண்டமடுத்த அகாரநிலை வதுமே அதுவேரோடோடியவரும் வண்டரநியாரிக்களுநதை வளர்ந்தேகருண்டகாலுடே ஒன்றும்புறத்திவோடியவரு மொன்றும்முன்றியுஞ்சாமே (12)

(இ-ள்):-மேற் கண்ட விபர மூடைய சத்திர கலையை நினைவில் பொருத்திக் கொண்டு வைரக்கியமாய் பிடித்து கயலமாகிய இருதயத்தில் வைத்து ஊறிய ஈட்டால், மூளை மண்டலத்தில் நின்று சகல உலகங்களிலும் சவசித்து வோடி வரும், வண்டராகிய செளிவற்ற மூடர்கள் இதன் மகிமைவைத் தெரிந்துகொள்ள மாட்டார்கள். கருளாகிய கவசத்துடன் ஒன்றாகிய கழிமுனை வாகியுடன் கலந்து விசைந்ததாக வரும். அது ஒரு அங்குலமாகி அப்பால் இரண்டங்குலமாகி, பிறகு மூன்றங்குலமாகி அப்பால் ஐந்தங்குலமாக இருக்கும். இத்தரக்கியம் பீசுமார்களிடம்கேட்டு என்னியது.

ஐங்கு முத்துப்பதிகம் ஸம்பூரணம்

மயில் வலம்புரிப்பதிகம்.

எழுச்சிக்கழிதெய்வடியாசிரிய விருத்தம்.

முதுமயி செளரிவாய் முதலவ னறுவின்
முடுகியே யிருக்கு மவ்வெனை
புதுமணி யழகாய்ப் புகழ்ச்சிற் றணியாப்
பொன் மணித் தவுளினி விருத்தி
மதுவதி லெழும்ப மலரமு தளித்து
மதுரத்தைச் சொரிந்தது போலே
குதுசியென் னுதறும் குதறத்துப் பனியைக்
குடித்ததும் வலம்புரிச் சங்கே.

(1)

(இ-ள்):—மாளிடவர்க்குத் தார்களுக்கு மருமத்தாகிய வள்ளலாகிய நூறுல் முகம்மதியர் வானது அல்லாவிடம் திருக்கொல்லுவாகிய அறவுகளில் தாவுஸ் என்கிற மயில் ரூமாக இருக்கும் பொழுது. மப்பானவன் அதற்கு அழகிய முத்துபணியாலும், மரகதத்தாலும் அலங்கரித்து ஒரு பெரிய ரத்தன சங்காசனத்தில் வைத்து நோக்கிப்பார்த்தான் அக்காலம் அந்த மரகத மயிலானது. அல்லாவிடம் மருமத்தென்கின்ற தேவாயிர்த்ததை அருந்திக் கொண்டு வந்தது அப்பால் அந்த மயிலானது மற்புடையதெனில் என்னும் கோற்றத்தைக் கொண்டிற்று. அவளது குதறத் தென்னும் காட்சியில் பூழுதி, பரியான வியர்வை தோன்ற உட்கி. சிலிர்த்து. தன் வடிகாண இரக்கைகளை விசியடித்தது. அதிலிருந்து உதிர்ந்து விட்டாளித்துளிகளான நட்சத்திரத்தினர் சாவற்றையும அஹமதியத்தான வலம்புச்சங்கானது மருமத்தென்னும் கடயிலிருந்து வோடி குடித்து விட்டது. எ-று

திருவென வெழுந்த திருவொளி மயிலே
 திரும்பியே அஹத்தி ஓஹதாய்
 அருப்பனி சொரிந்த வழுதமு முறைத்தே
 யதிவொரு மீழல் குகும்
 உடிகென வாகா புறவொரு ஹேய்க்கும்
 ஒருபேசு முத்தலக் கெழுதி
 திருவென விருத்தி பெழுதக விடத்தி
 வீருந்தும் வலம்புச்ச சங்கே

(2)

(இ-ள்):—அவ்விதம் திருமளியின் கோலத்தில் கோலக்கொண்டிருந்த மயிலானது, அஹத்யத்தில் புறத்திலுப், உஹத்தெனைய புறத்திலுப், திரும்பித் தனது வியர்ந்து உதறப் பட்டுள்ள பளித்தன்களின் எளவாகப் போய் உதறத்து ஒரு மீழ்மைய சகசியத்தில் குட்சியமாகி ஒரு ஹேய்க்கும், ஒரு பேஷுக்கும், இடையில் முத்தலக் காதி, அச்சு கித்திரம் எழுதப்பட்டு, அப்பால் எழு சமுத்திரங்களிலும் குடியிருந்து, பலபல விதமான சகசியப் பொருள்களையும் அஹமது என்ற வலம்புச்சங்கா இருக்கும். எ-று

வாயிடம் மூடி வாகியைப் பூட்டி
 வளவொளி ரகியணி முத்தாய்த்

தாயிட மழுது நசித்தது பேரலோ

தருப்பொரு ளொன்றினை ஹூஹூ

கார்டல் கனியில் கறுப்பொள விருந்த

காரிருட் குலந்தனைக் கலக்கி

மரவிது மருந்தா யன்பொரு லாழ

மிரைத்ததும் வலம்புரிச் சங்கே.

(3)

(இ-ள்):— அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட திருமணித் துளிகளை அள்ளி எடுத்தருந்தியதான வலம்புரிசொன்று, உடனே வாயை இறுக ட்டிக் கொண்டு, வாயியாகிய நினைவை அதில் வைத்துப்பூட்டி, ரகியாகிய நாதனின் தின் மணியோசையைத் தாயாகிய கவாசத் தில் நிறுத்தி வந்த சூஸ்திர பாலை தான் ஹூ என்பதாக இருக்கும். இந்த காயாகிய சரீரத்தில் களியாகிய மனசில் சூழ்ந்திருக்கின்ற இருட்டக்ட்டங்களான மூச்சும அந்த காரங்கள் பெல்லாம் சிறுகச் சிறுக நரசப்படுத்தி விட்டு, கனியிலில் உள்ள தேனை மந்திரமான திசூய் உள்ளில் இரைந்து கொண்டிருந்த வடிவானது, எதுவென் றும் அதுதான் வலம்புரிச் சங்கென்று சொல்கிறதாக இருக்கும்.

எ-று.

இப்படிப் பதினெண் ணாயிரத் திரைநா

ளிரைத்ததும் பின்பதி தளிலே

மூப்படி பிழுந்த முதலஞ்சின் கீழே

முருகியே சேரொன்றை பிழுத்து

ஹூப்புடன் சிலநாள் களித்ததின் பின்னே

குறித்தொரு சுவரையுங் கூட்டி

மெய்ப்புட னோதி மேலேவா நீயென்

நெழும்பிய வலம்புரிச் சங்கே.

(4)

(இ-ள்):— இவ்வாறு பதினெண்ணாயிரம் திரைநாள் கூடத்து இருந்து, இரைந்து, பின்பு அவைகளில் அம்ஹம்தாகிய பஞ்சாட்சர வடிவத்தில் மீண்டு தான் தானும் சேரொன்றை தானும் இழுத்து, சிலகாலம்வரை அவ்விதமிருந்து, கழித்ததின் பிறகு, ஒரு சுவரை உண்டாக்கி, (அள அந்த) என்று தொனித்ததுவும், வலம்புரிச்சங் காக இருக்கும்.

எ-று.

தரையொன்ற துத்த எழுபதி னுயிர்த்
 திசையுமி யமைத்திட நினைத்தான்
 வரைகடல் புனியும் வானமு மடுக்காய்
 வகுத்திட மன்மது திருத்தி
 உரையொரு கலத்தி லிருத்தமை வரைப்பை
 யுருக்கவே வெழுதிய பாலகை
 மரையெலா மடங்கி முறைய்மதென்றிருத்து
 மகிழ்த்ததும் வலம்புரிச் சங்கே.

(5)

(இ-ள்):— ஒரு திரை ஒவ்வொன்றிற்குள்ளும் எழுபதி னுயிர்த்
 திசையும், லோகங்களும் அடங்கும்படியாக உண்டு படுத்திட நினை
 வில் நினைத்தான். இன்னும் வானம், பூமி, பாதாளம், அறுஸூ,
 ரூர்ஸூ, வெணஹூ, கலம், முதலிய எவ்வா அநிலடங்கியிடச் செய்து
 கொண்டு, முகம்மது என்று முழுங்கி ஆளந்தவ் கொண்டதவும்
 வலம்புரிச் சங்காக இருக்கும்.

என்று,

உவ்விப கோலம் ஹெயொரு வரவுங்
 கூடியே ருபிதா வெழுத்து
 அவ்வினே வெளக்கு ஆஷிக்கென் றெடுத்தே
 யனைத்தது மொருகோடி வருடம்
 செவ்வினே மிருத்து சேர்த்தது மாறுநூ
 ருயிரத் தறுபதா மாண்டு
 மவ்வினே மிருத்து மகிழ்ச்சிகொண்டருத்தி
 வளர்த்ததும் வலம்புரிச் சங்கே.

(6)

(இ-ள்) சுத்த மாகதத்தின் சொருபியான மயிலானது ஒரு ஹேயும்
 ஒரு வரவும் கூட்டி, ஹலிவா என்ற தித்தை உண்டாக்கி, ருபிதாவி
 லக்கி இருத்ததை தோக்கி வலம்புரியானது மயிலை ஆ! என்னுடைய
 ஆஷிக்கே என்றெடுத்தது, அனைத்த கணக்கானது ஒரு கோடி வருஷ
 மாக இருக்கும். இன்னும் அந்த இரண்டும் ஆஷிக்கு மடவுக்
 காகி, ஒன்றுக்கொன்று அனைந்து கொண்டு கிடந்த கணக்கானது,
 ஆறு தாறு ஆயிரத்து அறுபது வருஷங்களாக இருக்கும். இப்படி
 நகுமத்தென்ற சமுத்திரத்திலிருந்து அமிர்தத் துளிகளை அருந்தி

மஞ்சரி கொண்டிருந்த தானது வலம்புரிச்சங்காக இருக்கும். எ-று,
 அஹதது வானது முஹதது வாகி
 அஹிமது வெனு முஹம் மதுவாய்ப்
 பகுத்தது வாகி பகுமது வடங்கிப்
 பழுவிய ஞானப்பெண்ணுறைந்து
 தகுத்தது விருத்து தருமணித் தவுளில்
 தாளவெண் மணிசித்தி வாகி
 வகுத்தது துலங்கி வளமுஹம் மதுவென்
 றிறைத்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (7)

(இ-ள்):— அலங்கி யிருந்தது, முதலாவது, அஹதியத்தாகி, அப்பால் உஹத்தாகி, அப்பால் வாலித்தத்தாகி அஹமது முகம்மது வாகி, மெஞ்ஞான பெண்ணுவிய வாகி மஹ்புயின் வடிவமாகி, அப்பால் அறுஷின் சிங்காசனத்தில் இருந்து வெண்முத்தாக இலங்கி கித்தில் விளக்கொளிகாகி, உலகமெல்லாம் அதிலே படர்த்து விளக்குப்படியாக முகம்மது என்று எப்போதும் ஓயாதிற்று. முழுங்கிக் கொண்டிருந்ததும் வலம்புரிச்சங்காக இருக்கும். எ-று,

அஹிமது நய்யு முகம்மது அதுவும்
 அணைத்திட வருப்பளி சொரிந்து
 முகமலர் விரித்து முச்சுடர் பிரிந்து
 முகிலக் கணத்தையுத் தெரிந்து
 கௌமு மறுஷுங் குறுசொடு விளங்கி
 கதிர்மதி யுடுவையு மமைத்து
 பகாவெனும் ஹயாததும் கை பாரெனும் கடலில்
 வளர்த்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (8)

(இ-ள்):— அஹம்மதென்ற ஆஷிக்கு முகம்மதென்ற மட ஷுக்கும் கூடி, மேகத்துடன் அணைத்திட்டவுடன் குளிர்ச்சி என் னும் ஜவாஹிடய நீரானது சொரிந்து முகமலர் என்ற தேகடைய மண்டலமானது பூத்து விரித்து முச்சுடருடைய பிரகாசமானது உடனே உதித்தது. ஒன்று காமியங்களும் உண்டாயிற்று. உடனே ஜகாயம், புவி நட்சத்திரங்கள், அறுஷு, ருக், வெளஹு, கலம்

யாவற்றினங் கிடத் துலங் கிடும் படியாக உண்டு ஈடுத்தி. எந்நாளும்
நிலைவரங்கொண்டிருக்கின்ற, ஹயரத்துல் கைபாறு என்ற ஆதிசூத்
திரத்தில் கிடத்து வளர்ந்த ரகசிய வஸ்துவும் வலம்புரிச் சங்கை
இருக்கும். எ-று.

சங்கினி யிருந்தே தருமொலி யதிரத்
தாளவண் திருமுளே நிறுத்திப்
பங்குநாலாக்கி முன்னிறை படைத்த
பச்சமா மரமெக்கி னாதலில்
முங்கியே யெழுந்த முறம்மது வெணுப்பேச்
முழங்கிய தாவுக மயிலை
இங்குவா வெளவே விறைவென் திருமுன்
வினாத்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (9)

(இ-ள்):— அவ்விதம் எழுந்த வேரையின் வலம்புரிச்சங்குக்
குள் இருந்து உதிப்புடன் வெளியான ஒச் சந்தமரானது எழும்பி,
அவ்வாறின் ஹயரத்தானில் நிறுத்தி, தாலுபங்காகப் பிரித்து ஆதி
யில் உண்டாக்கி ருத்த பச்சை மரகத செவ்வள்ள முகம்மதியத்தான
மயிலை நேராக நேரக்கிள்கொண்டிருந்து ஆண்டவன் சமுத்தரில்
நின்று, திக்கு செய்து கொண்டிருந்ததும் வலம்புரிச்சங்காக இருக்
கும். எ-று.

இசைத்தது மோசை யெழுந்தது வகைகே
வெழும்பிடும் முன்கவி மாயில்
உறைந்திடு மெழுத்துப் பளிர்ண்டிடு கடைசி
வெழுத்தினேத் தலையெழுத் தாக்கி
விரைந்திடு மதுக்குள் விலங்கிய வெழுத்து
விரைமுறம் மதுந்தரு லுல்லாவென்
றுரைத்திடு மெழுத்து ரண்டையுங் கூட்டி
யுரைத்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (10)

(இ-ள்):— அவ்விதம் எழுந்த வேரையின் தத்துவத்தைச்
சொல்லிநேன் பேசுபடியாக, தானிபாளவனே! ஸுஹரத்துக் கவிமா
விலே லாமிலாஹ இல்லக்கலாஹ என்ற பன்னிரண்டு அட்சரத்
தில் கடைசி அட்சரமாகிய ஹி என்றதை தலையங்கமாக்கி அது

கூறல் என ஏக விளக்கொளிவரக விளங்கிய முகம்மதுர் நகுலுல்லா
வெறுங் பிள்ளை தின்று செய்ததானதும் வலம்புரிச் சங்கரக இருக்
கும்.

இடம்புரி கழித்து வலம்புரி யெழுந்த
விசையெழுத் தொன்றியே யறியத்
தடம்புரி யதுக்குத் தலைநடு வணைக்குள்
கழறிநீயே கழித்து மூலம்
கடவது ஆறு தாத்தையுங் கடத்து
கவளவெண் பரியின்மே லேறி
உடலுடு கடித்து லாமொரு றேறு
முறைத்தது வலம்புரிச் சங்கே

(11)

(இ-ள்):—இடம் புரியாகிய சத்திரகலை வாசியானது கழித்து
வலம்புரியாகிய குரியகலையான வாசி எழுத்து அத்துடன் விசை
கொண்டிருக்கா நின்ற ஹலி பென்ற அட்சரத்தை அறிவதற்காக
மூல தாரத்தில் திளைய கவச கலையான உதான வாய்வானது
உதயந் செய்து நிற்கின்றது. அதுவானது நடுவணையாகிய தாமரை
யில் நடனஞ் செய்து ஆகுதாரத்தைக் கடந்து கவளவாய்ப்பரி என்ற
நிலையின் பேரில் ஏறி உடலென்ற உடுக்கை யடிப்பித்து, லாமும்
ஒரு றேறையையும் தியானத்தில் வைத்து நின்று செய்து கொண்டு
வந்ததும் வலம்புரிச் சங்கரக இருக்கும்.

எ-று.

மயிலதுக் குள்ளே வலம்புரி யென்ற
வாவொரு றேறுடன் றேயுங்
குயிலெனக் கூவி யிருத்தது ஹலிஹலி
கூடியே யுறைத்துவெண் மணியாய்
அவினிறையோன் தானைழத் துமுன் னாலே
அமானத்தைத் தாவெனக் கேட்க
இயல்முத்தை யின்ற அவிபொரு யீழு
மிறைத்ததும் வலம்புரிச் சங்கே.

(12)

(இ-ள்):—அய்விதம் மயிலென்ற முகம்மதியாவுக்குள் வலம்புரி
என்ற வாவு, றேறையும், றேயும் கூடி ஒரு குயிலாகச் சமைந்து
கூவிச் கொண்டிருத்ததும் என்ன திக்றென்றால், அது தான் ஹலி

என்பதாக இருக்கும் அவை மூன்றும் ஒன்றும் கூடினது தான் முஸ்தபா என்னும் வெண்மை நிறமுத்தாக இருக்கும் அதை அலகொருதரஆலா நோக்கி ஏழுநீத! நான் தந்த அமானித்தத்தைக் கொடுவென்று கேட்ட போது, ஷெழுத்தானது, ஒரு அனீபையும் ஒரு மீசையும் வைத்து திகழச் செய்தது அது தான் வலம்புரிச் சங்கக இருக்கும். எ-று.

மறிக் வலம்புரிப் பதிகம்
பூனாசாசிறு.

றப்பிஸ் ஆலமீன் பதிகம்.

கலி விருத்தம்,

ஆறறி வுள்ளை யறிந்து வளங்கிட
ஹறிஹறி வென்று குறித்துளக் கீளிடம்
ஹீஹீ யென்றுளக் கிளளரம் பாடிட
யாஹறி யாஹப்பல் ஆலமீ னானவா.

(1)

(இ.ஊ):— அனீபும் ஹேயுமாக தின்று உலகத்தை ஸம்பீரகத்தக்க ஹரிமாகிய, உள்ளை இன்னதுதானென்று வளங்கும் பாடியகர் எக்கீன் மரத்தன் கிளைகளிலே மயிலாக நின்று ஹறி, ஹறி, என்ற திக்கு செய்து குறிப்புடன் திர்த்தளம் பாடிய ஹீ என்ற, தத்துவத்தை புடைய யாஹறிவாகிய றப்பிஸ் ஆலமீனே. எ-று.

முத்து முச்சுடர் முன்னஞ்சு மாழியில்
பத்து மச்சரப் பார்வை யதனிலே
எத்து முன்னுத நத்துடை குடகமம்
சித்து யாஹப்பல் ஆலமீ னானவா.

(இ.ஊ):— முத்து, பவனம், மரகதம் நீலம் ஆகிய மூன்று கடலும் பஞ்சபூதிகள்களும் ஒன்றாய்க்கவந்து கொண்டிருக்கின்ற மாளிகையாகிய மகாமன் மருமுதானில் பத்து எழுத்தால் அமையப் பெற்றிருக்கின்ற இரண்டு கன்னிகளும் தோற்றி விளங்குகிற உன்றன் குதாறத்துடைய குட்டிய ஒளிகைக் கண்டு பாடு பட்டவர்களுக்கு எல்லாம் சித்தியாக் கிக் கொடுப்பாய் றப்பிஸ் ஆலமீனே. எ-று.

அஞ்சோ டஞ்சிறு பத்தற் றைதவரி
செஞ்சொல் பஞ்சாட்ச ரத்தை யடைத்துநீ
தஞ்ச மாமலிபு லாமொடு நேறையயும்
மிஞ்சு மீப் பறப்பல் ஆலமீ னுளவா. (3)

(இ-ள்):—மேலுலகமாகிய கபால மண்டலத்தில் இலங்காநின்ற முப்பத்தைந்து வீடுகளிலும் அற்புதச் சொசலாகிய அக்ஷரத்தை அடைத்து அத்துடன் சரீரத்தின் தாபமாகிய அலிபு, லாம். நேம. மீசையையும் பொதித்த நற்பில் ஆலமீனே. எ-று.

தாது மஞ்சமே பொன்ற யடைத்துத்தான்
பால்போல இல்முல்இன் னானைத் துலக்குமே
காலும் வன்னியுக் காயறை வீட்டினில்
மாலும் யாறப்பல் ஆலமீ னுளவா. (4)

(இ-ள்):—அத்துடன் தாலுங்கட்டி அஞ்சபஞ்சாட்சரமாக அடைத்த பிறகு பால் போன்ற தாதைத்தால் இல்முல் இன்சானை வெளி யாக்கித் துலக்கி வீட்டு ஈற்றையும், நெருப்பையும், காயமாகிய சரீரத்திலுள்ள குகைய மகாமன் மருமாதலில் வந்து சொக்கிநின்ற பிறகு காமிய உடலாகிய நப்ககள் தன் அநாதியத் தென்னும் ஊராட்ட மற்று ஒரு நிலை நிற்கும்.

மஞ்சவார் குழல் மயங்கை பொருத்திக்கு
அஞ்ச வாகன மயவெழுத் தஞ்சமே
கொஞ்சும் பஞ்சவன் கைக்கு வானவன்
தஞ்சம் யாறப்பல் ஆலமீ னுளவா (5)

(இ-ள்):—ஒருஸ்திரியாகிய துறாவ் குதுசினன்னும் பரமாத்மாவுக்கே, அஞ்சவாகனம். அதாவது அஞ்சபஞ்சுதவங்களும் ஏவல்செய்து நடக்கப்பட்டவைகளாக இருக்கும். அதாகிறது அந்நமத்து என்ற அஞ்ச எழுத்தாக இருக்கும். இந்த விபரத்தைக் கண்டுஅதன்படி அமல்செய்ய தஞ்சமாகிறது சற்குருதாதனம் இருக்கும் நற்பில் ஆலமீனே. எ-று.

ஆறுமீப்படிக்க கண்டுள்ள முயின்கள்
பாரு முன்னிடம் பார்த்து வணங்கினால்

போகு மூன்குடி சியத்தைப் போக்கிடும்
யாஹலி யாறப்பல் ஆலமீ னானவா.

(6)

(இ-ள்):—இவ்விதம் வழிவழியாகக் கண்டுக் கொண்டவர்கள் தான் உலகத்தில் மூலீன்களாக இருக்கும் அவர்கள் வணங்கும் வளக்கங்களை வணக்கமாக இருக்கும் அவ்விதம் வணக்கங்கள் தான் இச்சாண்கள் செய்யும் பாலச் செயல்களான குடிரியத்தக் களைப்போக்கும், அதானது யாஹலிவென்று செய்கப்பட்ட திக் ருத இருக்கும்.

எ-று.

தின தானதுக் குள்ள செயல்து
மான மானது வுன்னுடை செய்கைக்குப்
பான மான பறலும்ஸான் எத்துத்தான்
மேனாம் யாறப்பல் ஆலமீ னானவா.

(இ-ள்):—தினானவர்களுக்குடைய செயல் முயுவதும் சரிவ ரச்செய்து நடந்த பிறகு நல்ல தீயத்தினால் பறலும் வானிபு கள் எத்துக்களை நல்லொழுங்காய் எடுத்து நடத்தி சாலிவான குணத் தில் தரிபடுவதுதான் ஞானத்தின முதல் படியான மெளனமாக இருக்கும். யாசாயில் ஆலமீன்:

எ-று.

நல்ல திப்படி, நாட்டுஞ் சக்கூன்நடு
வெல்லு மேமஹு முது பதிவறி
அவ்வு மேபகல் மூச்சுமறி நறுதீனம்
சொல்லுப் யாறப்பல் ஆலமீ னானவா.

(8)

(இ-ள்):—அப்பால் சக்கூன் உழியாகிய தரீகத்தின் செயல் களை யெடுத்து நடப்பதுதான் பூரீதன வழியாக இருக்கும். அப் போதுதான் மகாமன மருகுதடைய பதியாகிய புருவமத்தியின் ஓளின் தினாயானது தூக்கப்படும். அவ்ஹ பகலாக கவாசமும் தினவுமற்று சதாதேயம் திக்று செய்வீததாக இருக்கும். நபயில் ஆலமீனே!

எ-று.

கருநி வதது புருத்து சுழித்தயின்
மருவ வதந் அய்யுதேற மீந்தாஹம்
உடாக் கொக்க வெருக்க மவ்ஜுலிததாய்ப்
புரும யாறப்பல் ஆலமீ னானவா.

(9)

(இ-ள்):—குர் ஆளில் கண்டு பிடித்து அதன் ஆசையானது பெருகிய பிறரை அதன் சொருபத்துடன் மருவிக் கொள்ளுபடியாக அவிபு, ஹே, மீம், தால் இந்த அட்சரங்களைக்கொட்டி செய்யு. உருகி நப்சடய்களும் ஒடுக்கமான தவத்தில் மஸ்ஸூலு தாக்கதைகலந்து அதன் அமிர்தத்தை உள் கொள்ளப்படும். நற்பிய ஆலமீளே!

எ-று.

ஒது முன்கூல மானதி லுண்டலால்
சாது முன்முக்க காட்சி கொடுத்துநீ
வாது பேசிய வாஜிபோ ரட்சம்
ஒதும் யாறப்பல ஆலமீ னுளவா.

(10)

(இ-ள்):—உன் தெரிசனை கண்டு தானும் உன்விரி சேர்மான மானதின் பிள்ளுலேதான் நான் அருந்தும் வஸ்த்துக்கள் எனக்கு ஹலாலாகும், உன் முக்ககாட்சி கண்டதின் பிறகுதான் தானும் என் குணமும் சாதுக்களாகும். அவ்விதம் உன் திரு முக்ககாட்சியைக் கொடுத்து இந்தத் து முன் நான் வாயால் சேர்த்தித்த எல்லா வாது சூது மொழிகளையும் நீ பொறுத்து அந்த ஒரு எழுத்தாகிய ஹலிமயத்தை வகுளிச்செய்து, காப்பாற்றுவாயாக நற்பிய ஆலமீளே.

எ-று.

கூடி பிப்படிக் கூவிக் குலாவினால்
தேடி யுண்டித் திவங்குமு ஹம்மதே
தாடி தாலில் நடக்கும் வழியிலே
கூடும் யாறப்பல ஆலமீ னுளவா.

(11)

(இ-ள்):—குளவாங்களின் சமுத்ததை தேடிய போய்ப்பிடித்து அவர்களின் அருமை வாய்ந்துள்ள கூட்டத்தில் சேர்த்து அவர்களின் பேரில் உண்மை தன்மையான தேசம் வைத்தும்பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டால் உன்னைத் தேடிய தேட்டமானது கைகூடும் முகம்மதியாவும் கைகூடப்படும். உன் தாட்டமும் தாடிய வஸ்த்துக்களும் கைகூடப்பெற்று தாலில் நடக்கும் பாதையில் எவ்வாறு ஒன்று பட்டுப் போகும். யாறப்பில ஆலமீளே

எ-று.

முத்த நீசெய் தவமுளக் கெய்திட
உன்றன் மாமமி லோர்மை யதுக்குள்ளே

சிந்தை கூர்ந்து கலக்கத் தெளிந்தபின்

அந்த யாறப்பல் ஆவயி னுணவா

(12)

(இ-ங்):—ஞானத்தை அநிய வந்த மகனே! இந்த இடத்தில் நன்கு கவனிப்பாயாக, நீ முன் துருப்பில் செய்து வைத்த நவமா வது இந்த துருப்பில் உனக்கு ஒரு சற்குருவாக வந்து கைகொடு த்து நின்றது. அதுதான், ஆதி யுறத்தில்மயிலுடைய சொருபமாக இருந்தது. அந்த மயிலிருந்த எக்கின் மரத்தான் வைராக்கியசாதனை என்னும் ஓர்மையாக இருக்கும், யாறப்பல்ஆவயிதே. எ-று.

யாறப்பில் ஆவயின் பதிகம்

பூரணமாயிற்று

கஃபத்துல்லாப்பதிகம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியா சிரியனிருந்தம்.

அஸ்வல் ஹாயீ மஹதிவந்தா வடங்கி யிருந்த குறத்தையும்
நவ்வில் நஹிமா வஹியேகி நடத்த சிற்றில் முத்தவக்கும்
வெவ்வல்கொடியாய்ப்பட்டர்த்ததுவும் வேதப்பொருளாய்திறைந்ததவும்
வெவ்நறின் படியே பெணக்கொரு மெழில்சேர் கஃபத் துல்லாவே.

(இ-ங்):—ஆதியில் ஹாயீமா யிருந்த சிற்றளது அஹதிவத் தாக திறைந்து விட்டைய சொருபத்தையும், அதன் பிறகு அந்த சிற்றுகளினத்தையும், மிக்குஜி ராத்திரியில் வைத்து ஒன்றென்றாய் பிரித்துச் சொன்ன விளக்கத்தையும், அவ்விளக்கமானது பெரிதா ன பணர் கெண்ட ஒரு கற்பகம் கொடியோல் தரித்துணைக்கி டையிற் படர்ந்த விதத்தையும், அதற்கு உதாரணாகருவியாக ஓர் ஆன் வேதம் இறங்கி சாட்சி பகர்த்தத்தையும், வெணதூல் மப்பூல் பலகை வரியின் பிரகாரமே எனக்கு அருள் செய்யவேண்டியது. உபபாலை யுடைய தாயனே. எ-று.

தாட்டம் புருத்த நடனமதில் நடுவி யிருந்த ஜல்காயிவத்தை
ஆட்டும் படியே ஐக்கமிமா வதளி யிருந்த வப்பொருளால்
கூட்டி வாவே குமரியொரு குழந்தை வவனாத் தாள்வாவே
கூட்டி பெணக்கே யருள்புரிவாய் காணுங் கஃபத் துல்லாவே (2)

(இ-ள்):—ஆதியில் தாட்டமென்ற ஊசாட்டமானது பிறந்த உடனே அதனடுவாக ஜலாவியத்தென்ற அக்ளி மயமானது தாத சிந்தனை தோதரமாவி தேந்தாமத்தியில் கவிமாவாக நிற்கின்றது அந்த மகத்தா வஸ்பதை கொண்டு இந்த ஜடவத்தை உண்டு பண்ணி அதில் ஒரு பத்து வயது முகவனாகத்தே கன்னி சொருப பஞ்சி தமாய் நிற்கும்- வாலை மனோமணியும், ஒரு குழந்தை போன்ற வரும் படியாகக் கட்டியவருள் செய்வ வேண்டியது கடைபாவையு டைய நாயனே.

மச்சி லிருத்த மயப்பொருளை மயிழ்ச்சி யுடனே மருவிமனம் உச்ச மூறவே யமுதாக்கி யுளி நுகத்தில் அவிபாக்விப் பட்டி பறந்தாட் போலெடுத்துப் பைய மனைத் துடன் தடத்தி அச்சி யடக்க மழுதரகும் அறதாங் கைபத் துக்லாவே. (3)

(இ-ள்):—மச்சி மானிகையாகிய கரபகௌஸஸினில் வாசந் செய்து கொண்டிருக்கும் மகமாவிய பரம்பொருளை நாய்கள் கண் ணாக்கண்டு தெரிசித்து உறுதியுடன் சாதித்து அதில் சேர்மான மாகி இந்த நிலைபற்ற இருதயப் பராசமானது ஒருகால் வாயால் தின்று கவிமாவை அமிர்தமாகி வாசிவாகிய திணவை ஹலிகில் வணிகி நுகத்தை அவிபாகத் திருப்பி உஜுதெள்ளும் பரமாத்ம வடிவை ஒரு பறவை பறத்ததுபோல வாசினில் தெரிசனை செய்து பெல்ல மெல்ல மெளனம் என்னும் கூண்டிதருள் ளடையவை த்து உன்னுடை சொருப அச்சியில் எங்களைப் பதியவைத்து ரட் சித்தருள்வாய். கடைபாவையு டையநாயனே, எ-று.

வாய்குங் கவியு மொன்றாகும் வழங்குங் குலமும் பன்னிரண்டில் தூங்கிக் கழியும் தாடியுத்தாங் கழற்றிப் பிடித்தாற் குருவாகும் தாங்கி யடக்கத் தரசாக்கி தட்டா துளது ஸமானைக் காண்கும் படியே கழுவாக்கும் ஹக்கே கைபத் துக்லாவே. (4)

(இ-ள்):—வாசினில் ஏற்றி இறக்கின்ற கவியானது ஒன்றே வாகும் அதுவானது குப்பகம் சேசகம் எப்பதை குப்பகத்திய கொண்டுபோய்தாட்டி சேசிக்கிரதாக இருக்கும் அவ்விரண்டில்பாயு ம் கவிபன்னிரண்டிலும் தான்கு சரம் தீயலாக கழியக் கூடியதை வாசினில் பொதிந்து பாக்த்தால் அது சற்குருவின் ரூபமாக இருக் கும். அடி குருவின் மகையில் அராசாகம் செய்யக் கூடிய ஸமான்

என்ற திட்டின்படி உண்டாக்கி உள்ளதைக் காண்ப்படியாக என் அமல்களைக் கட்டாகவித் தருவாயாக கடப்பாவை யுடைய நாயனே (எ-று.)

எங்கு மணியுத் தவளதிறம் தக்கோ ளிறைந்த தங்குநிலம்
எங்கு முழங்கு மேகமதர யெளமல் கியசமத் திறகுலே
தங்கு படங்கு மஹஷரிலே நடக்கு மெரிக்கும் மேனியிலே
அங்குட் பழியை படக்கிவைக்கு மருளுக் கீழ்த் துல்லாவே (5)

(இ-ள்):—கடையுற நாளை யில் சமஸ்தர்களை யும் மன்றடிக்கரைசேர்க்கின்ற தமது ரகசியமாக சிசோமணியாளவர்கள் ஹயசத்துல் கைபாரில் ஒருவெண்ணையான வலம்புரிச்சாங்கில் இருந்து அல்லாவை தின்று செய்து முழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த ஷங்கில் முழங்கின தொளி யோசனைதான் படைகோலங் கொண்டுவந்த வஸ்த்துக்களிலும் உள்ளே முழக்கம் செய்கக் கூடிய பகாவுடைய வேசையாக அறியவேண்டியது. இன்னும் சூரியனை ஒரு புட்டைப் பொழுதில் திருப்பிக் கேள்வி கணக்கு கேட்கும் பரிஷத்மைதானில் நாங்கள் செய்த பரவதோஷங்களை வேசாக்கிக் கிருபை செய்ய வேண்டியது. கடப்பாவை யுடைய நாயனே. எ-று.

ஒச்ச முனியு மொன்றூக்கி முடுகுத் தளத்தை முகமாக்கி
காச்சங் கருணைக் கருவெழுந்தாற் கருத்தி விருத்தி ஹலாலாக்கிப்
பாய்ச்சு மழுத மணியசாக்கிப் பற்றும் பார்வை யட்டரத்தால்
வாய்ச்சு தெனவே வடிவாக்கும் வளரும் களிப்பத்துல்லாவே. (6)

(இ-ள்):—ஒச்சாகிய கழிமுனியை ஒன்றுபடுத்தி, நப்சாணியத்தால் செய்யும் சேஷ்டைக் குரங்கை வெற்றிய டையச் செய்து, கூடுத்தானதை முகமாக்கிக்கொண்டு, தவத்தில் பூதிய குணங்களை நன்கு புடம்போட் பெடுக்கப்பட்ட கருவெழுந்தாகிய ஹுமிமத்திரத்தை நினைவென்னும் கவனத்தில் நிறுத்தி தின்னப்பட்ட ஆகாரவஸ்துக்களை வெவ்வேறு ஹலால் செய்து விற்றை அமித்தந்தரக்கூடிய மணியோசையாக்கி, தேத்திரத்தில் ஜகஜ்ஜோதி யாய்துலங்கும்படியான உஜ்ஜிதைக் கண்டவுடன் எவ்வாறாய்வு வாய்த்தது என்று பூரணத்தில் குணங் கொள்ளச் செய்தருள் வாயாக கடப்பாவை யுடைய நாயனே! எ-று.

முழங்கும் பொருளு மதுவாகும் முச்சம் சிழப்பு மதுவாகும்
புழுங்கும் கேள்வி யதுவாகும் பேரிறும் கவிமாத் தலத்தனிலே
கருவும் கமல முருவாகும் கணவோ கணப் பொருள்மணிபே
வழுவும் வழுவா துறவாக்கும் வடிவே கவித் துல்லாவே.

(இ-ஈ):—வித்து தரத்தில் கலந்து வந்த சிங்கநாத வேலா
யானது, சதாவும் ஜடத்தில் முழங்கக்கூடியதும் அதுவே, கவாசமு
ம், திணவும் அதுவே. இன்னும் கேள்விஸ்தலமும் அதுவே, கவிமா
லின் தேனாமிச்சமும் அதுவேயாகும். கனஜோதிவிடாகிய இர
ண்டுசிறிகளிலும் தின்றுலங்கும் ஜோதியமும் அதுவேயாகும்.
அதைக்கண்டு உறுதி கொள்வதில் யாதொரு சந்தேகமும் இல்
லாமல் என்னையும் உள்ளுடைய உருவத்தில் ஆக்கியருள் வாயாக
உபபாவுடைய தாயனே.

எ-று.

வாடி மிருத்து மயங்காமல் வைத்த பொருளைக் காணுதற்குத்
தேடி மிருத்து தியங்காமற் தேடித் தேசம் பரியற்றி
முடி போட்டம் வரும்வழியி னாரு தாரத்தை யுண்டெத்து
கூடி மிருத்து கூவதற்குக் கூட்டுங் கவித் துல்லாவே.

(இ-ஈ):—யாதொருவாட்டம் மெல்லுமில்லாமலும், மயக்கம்
என்னும் சந்தேகமில்லாமலும், வைத்தபொருளாகிய ஜடவொரு
பிணைக்கண்டு கொள்வதற்கு வழி ஒன்றிருக்க ணீனில் மலை செபி
களிலும் தடைபாதை மைதாளங்களிலும் தரித்திருத்து களையோ
டுஞ் செய்து தியங்காமல் திரேகமென்னும் தேசத்தில் பிரத்த கவ
னவாயப்பரியை ஏறி நடத்தயோட்டிக் கொண்டு வருகிற வழியில்
ஆறு ஆதாரங்களையும் எடுத்து உண் ஸமதியத்தைக் கூடிச் செய்தி
ருத்து ஸூலிவென்னும் மணி மந்தர்ஞ் செயிப்பதற்கு அருள் செய
வாயாக உபபாவையுடைய தாயனே.

கருணை விழியின் தடுவாக ஹாய் மெனுமற்ற முதுவிழி
உருமைக் கருமை யுண்மையிலே யுறைந்த நுகத்தை அவிபாக்கித்
தரும் திணைவைத் துணையாக்கித் தாளின் தாஹா ஷெய்காணும்
ஹருமே முருத்தின் வழியாக வழங்குங் கவித் துல்லாவே. (9)

(இ-ஈ):—மருமுதுடைய விழியாகிய உஜுல்தானது இரண்டு
கண்ணினிற் தடுவாக தோன்றிக் கொண்டிருக்கின்றது. அதுதான்

ஹாயிம் ஆஃ இருக்கும். அந்த சேர்மான மாக்ஸிக் கொள்ளும் பக்கு வமானது எப்படி என்றும், அந்த உஜ்ஜிதென்னும் நுக்தாவை அலி பாகத்திருப்பி நினைவென்னும் கவனப் பரிணயத் துணையாகக் தா ஹா என்னும் தாசீம் சக்லல்லாஹு அலைகிவசக்லாவர்க்கன் வெஷ்ய காகிய சந்தருவாக ஆகியிட்டார்களான இனி எப்படியுப்பட்ட நாட்டமும் தேட்டமும் கை கூடப்படும் கஉபாவை யுடையதா யளே, எ-று.

வஞ்ச மஞ்ச புலனுமொள ருய் வரகாயத் திருத்தி வடிவாக்கி வஞ்ச னிபுலீ சஞ்சிடவே வரக்கொண்டருளு மென்கருவே வஞ்சத் துரத்தி வடிவுடனே வாசிப் பருளும் தஹுமாளே வஞ்ச மணுகா நெஞ்சகத்தே வளருய் கஃபத் துல்லாவே. (10)

(இ-ங்):—வஞ்சகத்தை யுடைய பஞ்சபூதங்களின் சேஷுடை னையெல்லாம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்த் திருத்தி உன் சந்தருளத் தின் வடிவத்தில் அமைமச் செய்து இஃதும் வஞ்சப் பாதகளு கிய மல்ஹனுடைய கெடுதலையை கிட்டும் வெற்றி பெறச்செய்து நல் லமோட்ச வரத்தையருள் செய்யவேண்டும். குருவானவனே! இஃ தயக்கமலத்தில் வந்து ஊசாடுகின்ற கெட்ட எண்ணங்களை யெல் லாத் துரத்தி கிட்டி உன் நடவெண்ணத்தில் நான் அமைமும் படிச் செய்வாய் தஹுமாளே! இன்னும் வஞ்சகமற்ற மஹாக்களின் நெஞ்சத்தில் குடிக்கொண்டிருக்கின்ற கஉபாவை யுடைய நாயளே, எ-று.

அஞ்சீ ரஞ்ச மொள்குக்கி யாக மகிழ்த்தே யுறைத்திடவும் அஞ்சீ ரொன்று மொள்குக்கி யனுதும் சுமர னிஸ்ஸமாகி அஞ்சீ ரேழும் பறுலாக்கி யாக வளங்க வுருவாகி அஞ்சீ ரனுசாக் காவல்செய்யு மரிய கஃபத் துல்லாவே. (11)

(இ-ள்):—ஐந்து குணங்கையும் பலதடவைகளாக மாறி மாறி வச்செய்கின்ற ஐந்து புலன்களையும் ஒன்றாகிய நபக் காயி லாயிம் கொண்டிருத்தி ஒரே சொல் மகிழ்ச்சியான நிலபாத்தில் நாயிம் தடைபெறவும், ஐந்து பறுலுகளும் சரிவர நிறைவேறிய நாச முதமஇன்னுயின் குணத்தில் தரிபட்டு இந்த ஜடலம் சுமா னிலும் இஸ்லாமிலும் தடைபழகி வந்து, உன்னுடைய இஷக்கின் டோக வெள்ளமானது வஹதானிய்யத்தின் துறையில் கிடந்து

நீத்தி கரைகாணுமல் தத்தளித்து மிதந்து பரமரனந்தம் கொள்ளவும், உன் தஜல்மியாத்தைபுடைய சொருபத்தில் நான் பதிந்து கொள்ளவும் எனக்கு நீதிருபை செய்யவேண்டும் உட்பாவை யுடைய தாயனே.

எ-று

அந்த ஹாயீ மதுவாகு மந்த யாசீனது வாகும்
அந்த மீழக் குள்ளாகு மடங்குங் குதுபு மதுவாகும்
அந்த மீயில் சூட்சுமதி லடங்கியிருந்த வட்சரமும்
அந்த மீயி லனைத்தையுந்தர னானும் கூப்பத்துல்லாவே.

(12)

(இ-ஈ):—ஹாயீம் என்னும் நுகத்தல் முதல்காத்தும் உஜுது கிதம் பகாவும் அந்த ஒளியேயாகும். இன்னும் யேயும் சீனும் அதுவே ஆகும். ஆதிமுஹம்மதியாவின் சகலியத்திலும் உறைந்து ஹயாத்துல் கைபாறுக்கடலில் விளைந்த மணீ முத்தின் வடிவாகிய குக்புல் குபுருவாகிய எம் பெருமான் சற்குரு முகிமித்தீனும் அதுவேயாகும். இன்னும் முதல் மீயில் சூட்சியம் வாய்ந்த அட்சரமாகிய ஹலிவும் கனீமாவும் அதுவேயாகும். இன்னும் ஆதி மீயில் நூறுல் முகம்மதியாவை வெளியாக்கி அந்த நூறில் தின்னும் சகலமான உலகங்களையும் சகலமான ஜந்துக்களையும் படைகோலம் உண்டு பண்ணி காப்பாற்றி ரட்சிக்கின்ற உட்பாவை யுடைய தாயனே.

எ-று.

கூப்பத்துல்லாப் பதிகம்

பூணாமாமிற்று.

கண்மணிப்பதிகம்.

எருசீகழிநெடியவடியாசிரியனிருத்தம்.

தினைத்ததை முடித்தான் நிசப்பொருள் நரித்தான்
தினைவுகொண் டாய்ந்ததை யுளத்தில்
பினைத்ததை யறுத்தான் பிகலில்லா திருந்தான்
பெருவழிப் பாதையை யுகந்தான்
தனைத்தின முகந்தான் தரித்தான் மனத்திற்
சாத்தொடு ஜலால்ஜமா வியத்ததை

அனைத்துரு வாக்கி அகலியத் திருந்த
வரும்பொரு ளியகண் மணிபே.

(1)

(இ-ள்):—ஆதியில் கன்கல் மக்யோயில் யாதொரு ஊரோமு மில்லாமல் இருக்கும்போது இந்த ஆலத்தை உண்டு படுத்த நாடிய தாட்டத்தை முடித்தான். உள்ளமையான அவனுடைய மஅரிபாவை தன் கலாயில் விபரித்துக்காட்டி வைத்தான். அவன் திரு நினைவில் ஆராய்ச்சி செய்த வஸ்துவாகிய ஹக்ஷீக்கத்து முறையி மதியாவை ஒளியின் குறத்திலி உதயஞ் செய்யச் செய்தான். இன்னும் அந்த இடத்தில் தோட்டமிடக் கூடிய மஹான்களின் மளதில் உள்ள இருட் பிழம்புகளை வெல்லாம் களைத்து கதிருவாவச் செய்தான். இன்னும் அவர்கள் மளதில் யாதொரு பீசரும் இல்லாமல் இருந்து வந்தான். பெரும் வழியாக மஅரிபாவை மளதில் உதத்திருக் செய்தான். இன்னும் காமிலான குருமர்களின் உதவியை அந்த ஏணிப்படி யேற்றமாக வைத்தான். ஜலால் ஜமாஸியத்துக்களின் சரமாயிச சந்திர சூரிய கலைகளை ஜடலங்களில் நரிபடுத்தி வைத்தான். அந்தருபத்தில் அனைத்தையும் சமைப்பச் செய்து உண்டாக்கினான். இன்னும் அஹதியத்தென்னும் ஆலத்தில் குடி கொண்டிருந்தான். அவனே றப்பென்று சொல்லக்கூடிய அரிதான கண்ணில் இலங்கும். மணிச்சுடராவான்

குருமணி யெனுப்பேர் குவலயத் தழைத்த
குப்பபூ ரணத்தினிற் கொணுத்தித்
துரும்பெளப் பழித்த சுடச்சிநித் தெழுத்த
கடுவளக் காட்டினிற் புலியைக்
கரும்பெள முறித்துக் கருத்தினிற் புலியைக்
கமலக்கண் மணியினூற் கோத்து
வரும்பணி யகற்றி அஹதியத் திருந்த
பகாக்கடல் மீயின்கண் மணிபே.

(2)

(இ-ள்):—குருமணி என்று சொல்லக்கூடிய நூறுல் முறும்ம திபாவை இந்தஉலகத்தில் பல பல பெயர் சொல்லி அழைக்கக்கூடிய மருணக்காத்துகளை யெல்லாம் ஒன்று படுத்தி, சந்திர சூரிய கலைகளில் நிறுத்தி ஆசையைக்கொழுத்தினிட்டு முக்காயிய மென்கின்றன வேங்கைப் புலியை வைராக்கிய மென்னும் காட்டிலி விட்டுவேட

எடையுப் பிழந்து விட்டு ஒரு கருத்தாகிய புலியை கமலக் கண்
பணியாகிய உஜ்ஜிதில் விட்டு அடைத்துப் பழக்கி பகர எண்ணும்
கடலில் விளைந்த நேதர் ஒளிவாகிய தப்பை சேர்மானம் செய்வோ
மாக மீமாகிய கண்மணியே, எ-று.

கண்டறி பொருளைக் கமலக் கண்ணிற்
கருதிய சாதனை மூட்டி
விளங்குப் புவன மெழுத்தினுற் தூக்கி
விசைபுட னூதிடப் பறக்கும்
மண்டல மூன்று மதுக்குமேற் சென்று
மவுனமூச் கடலையும் பிடித்துக்
கண்டது காட்சி தேர்த்தது மூச்சு
தெரிந்தது கமலக் கண்மணியே, (3)

(இ-ள்):—கமல கக்கனாகிய நேத்திரத்தில் கண்டு தெரிசித்த
தப்பைப் பொருத்தி கொள்வதற்கு வேண்டிய மூக்ய சாதனமாகிய
ஆசனைய முன்னிருத்தி, இந்த பூமியை உண்டாக்கிய அட்சரமாகிய
ஹரி என்பதை நாட்டத்தில் தூக்கி வைத்து மறுபின் உட்கு
பூமியின் காமவிசார விளைவொன்றாக உடனே பஞ்சாயப்பறக்கும்.
இன்னும் மூவுலகங்களும் அதற்குள் மெளனமாக இருந்தால் உட
னே மூச்சுக் கிளக்காக உனக்குள் நிக்நெரியும். இந்த மகரமில்
நீ கண்டதே காட்சியாகும். இனி சதர அரமும் உன் கவசமாக
எனது ஜடலத்தில் நிலையாகநின்று போய்விடும். ஆல மெல்லாம் உன்
கண் எதிரே பளிரென்று விளங்கி ரகசியங்களெல்லாம் ஸ்பஷ்டமாக
விளங்கிவிடும். இதுதான் கமலக் கண்மணி என்பதாக இருக்
கும். எ-று.

தேசயத்தை யினறத்துத் தோணியி வேற்றித்
தொடுகுறி யுப்பினை பெடுத்துப்
பாயபத் திசியாய்ப் பத்துடன் கரைத்துப்
பயனிலாப் பொருளின ஓணர்த்து
மரபமத் திரமோ மவுனமோ வலுத்த
மயக்கமோ மரசிலைக் குருவோ
ஆயமோ வரனோ ஐனினி ஓதித்த
அரும்பொரு னாயகண் மணியே, (4)

(இ-ம்):—தோயமாகிய தண்ணீரை, இதன் கருத்தாவது உதிரத்தை ஜடலத்தில் இறைத்து நோணியாகிய கவாசத்தை கீழிருந்து மேல் வரையிலும் ஏற்றிவைத்து, இன்னும் உட்பாகிய வஸ்தை உள்ளும் புறமும் அடைத்து வைத்து பத்து எண்ணப்பட்ட விசைகளினால் கால் கைகளைத் திரி திரியாகச் சமைத்து ஆட்டம் அரைவுகளை நடத்தாட்டிவைத்து ஜடல உலகத்தில் ஒரு ஸ்தானத்தில் வந்து குடி கொண்டிருக்கின்றன. அந்த இடத்தில் சென்று அவனை கூப்பிட்டுக் கலத்து கொள்வதற்கு என்ன உபாயத்தால் காரியம் நடக்கவேண்டும். அதுவாகிறது மாய மந்திரத்தினால்? அல்லது மெய்னத்தினால்? யுலோகத்தின் வலத்ததான காம மயக்கத்தினால்? அல்லது சற்குருவின் நம்பிக்கை காரணத்தினால்? அல்லது அந்த மாகிலாக ஏனாவானது அஃது? அல்லது மும்புத்தினின் உதயமா? அந் ஆலயமானது இருநேத்திரக் களாக இருக்கின்றது. அது மணி முத்தாக இருக்கின்றது. ௭-௮.

வட்டவெண் மணிபோல லாகுடி கடலில்
வரும்புரை வெளுமையுஞ் சிவப்பாய்க்
கட்டமா யுறைத்த காத்திர மேகக்
கழலடி பெருகிய கமலம்
திட்டமா யுறைந்த திருவடி மூலத்
திறத்தனைத் தெரிசித்த குருவே
இட்டமா யெனது நினைவினுட்படுத்தி
யிருத்ததில் வளர்த்தகண் மணியே. (5)

(இ-ம்):—வட்ட வடிவமாகிய ஒரு முத்து போல் இருந்து விண்வாடிய ஹயாத்துல் கைபாறெனும் சமுத்திரத்தில் உண்டாகிய நுரையானது வெண்மையாகவும் சிவப்பாகவும் எழுத்து காத்திரம் கொண்டமேகம் ஆனது அதுவே மருதுடைய கமலக்கண்ணாக இருக்கும். இந்த இரகசியத்தை திட்டப்படுத்தி இதன் மூலவிட்டின் அசமியப் பெட்டையைத் திறந்து வினைக்கிக் கொடுத்த மஹானந்தான் சற்குரு வென்று சொகிலவேண்டும். அப்படிப்பட்ட மஹானந்தான் திட்டமாக என் நினைவிலில் கலத்திருக்கின்ற கமலக் கண்மணியாக இருக்கும். ௭-௮.

தனைநிற மறியத் தவளசத் திரத்திற
தரளவெண் மணியினை யுருட்டி.

உணர்வினை வாக்கி யுறும்பொருள் தேக்கி
யுகாதுதத் தலியினை தீட்டி
மனதின் லறிய வருமலி பதனை
வகுத்திடு முனையிரு யினவாய்க்
உணர்வினைத் தொடுத்துக் கண்டறி தாத்மைக்
கலத்ததுங் கணகண் மணியே. (6)

(இ-ள்):— அங்லாருத்த ஆலாசின் திறத்தை நீ யறியவேண்
டுமானால், தவளசத்திரமாகிய லிவாஷல் றறந்து என்ற கொடியை
கண்டு அதில் உண்ணித்து நாதத்தின் மணியை திரட்சி செய்து உரு
ட்டி உண்ண நீ மறந்து உன் நினைவையே உணியாகப் பாரித்து
துக்தாவை அவிபாகத் திருப்பி நீட்டி மனதில் சதாதேரமும் அவிபின்
சொருபத்தை நினைத்து அதை இரண்டு கையால் பிரித்து ஹைத்து
கணையாகிய புருவமத்தியில் தொடுத்து விட்டு தாத்மை தெரிசித்தா
யானால் அதுவே அருஷன் ஞானவாக கண்ணில் தேரற்றாவாக்கித்
துவங்கக்கூடிய கமலக் கண்மணியாக இருக்கும். இதன் மேற்
சொன்ன விபரத்தை என்னிடம் தேரில் வந்து விசாரிக்கும் கள
வாண்டனாக்கு அறிவித்துக் காட்டப்படும். எ-று.

விரித்தது தாலில் விளங்கிய ஸிபத்து
விசையுடன் பறத்தொரு அவிபு
பிரித்திரு தலையும் வளைத்துகா லூன்றிப்
பிலத்துட னுருவெடுத்த துததான்
மரத்துட னுயர்த்து மவுளமத்திரத்தை
மறுகரங் கொடுத்தினி துயர்த்திச்
சிரத்துடன் தூக்கிக் கேள்வியுட் படுத்தித்
தெரித்தது ருபகண் மணியே. (7)

(இ-ள்):—தாலில் விரித்து ஆல மெல்லாம் விளங்கித் துவங்கிய
றப்புடைய சிபத்தானது வெருவிசையாகப் பறந்து அவிபாய் எழு
த்து தலை இரண்டு பிரிவாக பிரிந்து அந்த தலையும் அப்பால் வளை
வாகவளைத்து காலுன்றி ஆலத்தில் இருவினை சம்பந்தப்பட்ட ருப
ங்களை எடுத்திருக்கின்றது. அது ஞவ்வொரு வஸ்துக்களின் நினைவு
களிலும் நின்று உலக காரியத்தை உண்டு படுத்துகின்றது. அதன்

எரிசைகள் எல்லாம் கேள்வியாகிய வாகியில் உட்பட்டு திற்றின்றது.
அதுதான் மனு கமலத்தில் கண்மணியாக திற்றின்றது. எ-று.

அரும்மணி நோக்கி வரும்நிற மறிய
மலர்விரி கமலத்துள் விருத்தி
திருமணி யெழுந்த தீக்கடர்ச் சொழுந்ததைத்
திருப்பியே விவரப்பறம் நோக்கி
விருதுடன் பார்க்க விசையுட னெழுந்து
வெண்மதி சூரியன் போலே
தருவிளி லுதித்துத் தவுகில்றே மிகுமீம்
தரையுத் தெரித்தனை மணியே. (8)

(இ-உ):— அருமைப் பொருத்திய அந்தக் கண்மணியின் ரெய்
கை யறிவ வேண்டி புஷ்பம் போலி பூத்து விரித்திருக்கா நின்ற
நேத்திரத்தின் மத்தியில் நோட்டத்தை விட்டிருத்தி ஷட திருமணி
யாகிய நேர்வழியான பரஞ்சோதிச் சொழுந்ததை ரூபத்தில் தெரி
சிக்க இடது விவர புறத்தில் நோக்கிச் சொன்ன வேண்டியது. அவ்
விறம் நோக்கியவுடன் மறநா உன்னத வடிவின் ரூபத்தில் வெண்
மதியும் சூரியனும் கலந்திருந்த நோற்றம்போல இரண்டு மீம் ஒரு
தரையில் வந்து பொருத்தித் தெரியும். அப்படி மிகுக்க தெரிசித்தா
யானால் திட்டமாய் அதுதான் கமலக் கண்மணியாகிய தாத்தாக
இருக்கும். என்று சந்தேகமறத் தெளித்து கொள். எ-று.

கண்மணிக்குருவே குறையிலிவா திருந்த
காரணக் குமரிமத் திரந்தை
சுண்படா திருந்தாலவன்பிறை யனைத்து
மிறையனை பொறுப்பது மிவையே
மண்படாக் காட்சி அவ்வலு ருவாதி
மாயவன் கரத்தினைப் பிடித்துக்
குன்றுண மறிந்து கூவத்த விருந்த
குருநிற மணியுள்ளன் மணியே. (9)

(இ-உ):— அந்தக் கண்மணியாகிறது சர்க்குவாகிய கமல
முகியித்திரை இருக்கும். அது குறையிலிவாய் நிறையக் கூடிய
காரணக்குவாகிய முறம்மதிகளின் மணிமந்திர மாகிய வாகியிலாற

இல்லல்லாஹ்வை யறித்துவிட்டானாலும் அவன் செய்த கனாக்
கதற யோழயான பாவமாலாலும் சரி பொறுத்து எட்சிப்பான் இல்
லையேயல், ஒரு தாளும் பொறுத்துக் கொள்ளாமாட்டான். அந்த மத்
தீர்தான் பூலோகத்தில் உடலெலாத்து வந்திருக்கின்ற வஸ்து
களிலெல்லாம் இருத்து வேண்டா செய்கின்ற வஸ்துவாகிய கண்மணி
யாக இருக்கும்.

எ-று.

குருவென வெழுந்த குளமறி மனமே
குறையில யுன்றாக் கொருநான்
வருமவன் பதத்தை வருடியே பிடித்து
வசக்குறை மூலத்தைக் கேட்டே
உருவெனக் கவிமா வுறைத்திடு மெழுத்தை
யுறாத்திடு மவன்முன்னே திருத்தி
விரித்திடு மீமான் வினாத்திடு மிஸ்வான்
வினாத்திடுத் தீளிள்கண் மணியே.

(10)

(இ-ள்): — ஆளபடியால் எமனமே! நீ குரு என்ற பதனியில்
குளம்படைத்து வந்த தத்துவம் எது என்று முதலாவது அறிந்து
கொள்ளவேண்டும். அந்தப்படி உணர்ச்சிசெய்து கொண்டபோது
உனக்கு எக்காலமும் யாதொரு குறையும் திடையாது. என்று
திடனாக நீ நம்பிக்கொள்ளவேண்டியது. அந்த சந்திர நாதனாதி
ரது, கமல முகம்மதாக இருக்கும். அதுவாகிறது அல்லாஹின்
மஹப்பாகிய ஒரு இளங்கன்னிகையான வாங்குபியாக இருக்கும்.
நீ அவனை நினைவில் ரூப்படுத்தி சமீபத்திருந்து கொண்டு அவனா
டைய பதத்தை மெல்ல வருடிப் பிடித்து நயவுடன் அவன் சமு
கத்தில் இருந்து மூலதாரமாகிய முடியின் மெய்ஞ்ஞானத்தைப்
பற்றிக் கேட்பாயானால் அப்போது கவிமானின் திரவியத்தைக்
கையாட்சி செய்யும் முறைபயப்பற்றி உனக்கு குறிப்பான மகா
மர்மத்தை அவன் எடுத்துப்போதனை செய்வான். அப்போது தான்
உனக்குப்பதனிக் ஒன்முள்ளுதத் தோன்றும். நீதவறியதையும்
அவன் திருத்தியமைத்தும் தருவான். அதுகனமே நமான் தெரிந்து
இஸ்வான் பூணாமாரும். இதுவே தான் பண்டுள்ள கனவான்களான
அவ்விவாகனின் தத்துவ வழியாக இருக்கும்.

எ-று.

நீனுடன் வளர்த்த தெரிமுறை செலுத்திச்

சிறத்திடு மழைமு முண்டு

காணிடத் திருந்து கசாறியி னெளித்த

கடுகவே மவுத்தினை யெழுப்பி

மாளுடன் கலையைச் சேர்த்துரு வாககி

மயக்கத்தி னானிலே தாக்கிப்

ஐனாற தெருப்பில் வாசிலத் தெழுத்த

பொறிபுல னறித்தகண் மனியே.

(11)

(இ-ள்):—மெய்ஞ்ஞான மென்னும் தெளிவை ஷடீஅத்தின் ஒழுங்கில் தின்றும் ஒரு சிறந்தேனும் தவறவிடாமல் எடுத்து நடந்து அப்பால் படியடியாய்க்கண்டு கொள்ளவேண்டியது. அப்பால் காபிலான நவ பீரமர்களிடத்தில் மியாலா என்னும் ஞான சித்தம் உட்கொள்ள வேண்டியது. அப்பால் கசாறியாகிய தீவர மில சிற்றுக ஓளித்த தாக்கை தீரப்பமாக்குவதற்கு ஒரு மறைவான ஸ்தலத்தைத் தெரிந்து அங்குசென்று உலகத்தின் முவாசை பந்தங்களையும் அறவெறுத்து மவுத்தாகிய மனம் வயப்படுவதை ஏற்படுத்தி மாணாசியாகிய சத்திர சூரிய வாசியை ஒன்றுபடுத்தக் கொண்டு உருவாகி விடுவதென்னும் தெருப்பில் ஸைத்துப் புடம சோட்டு அப்பால் அந்தவாசியில் பொறி புலக்களை அறியவேண்டியது இது தான் கண்மணியாக இருக்கும். எ-று.

அளனுடன் வாசி யெழுத்துவத் துதித்தே

யதனிடை நீர் தலை செரிந்து

பளனுடன் பருவக் கயமண்ணி லீந்து

பைக்குள்ளே யெழுத்தொரு படைகளே

எனதுடற் பார்வை மூக்கடன் மேச்ச

மின்பமாய்க் கேள்வியு மொன்றும்

மளனுடன் திருத்திப் பகாவினி லிருத்தி

மகிழ்ந்தபி யானாண் மனியே.

(12)

(இ-ள்):—அவ்விதம் ஆகை என்ற தெருப்பில் பற்றிக் கொண்ட தினைவானதில் ஒருவித அமிர்ந்தம் வடியத்துவங்கும் அப்போது ஜடலம் கிழப்பருவம் சென்று போய் புதுப்பருவமாகிய பழைய வாசிபம் திருப்பும். அந்தப் பயனானது என்னவென்றால்

சேட்பரவாக, இந்த உடலிலுள்ள பரிவை, கேள்வி, மூச்சு, பேசு இவைகளெல்லாம் ஒருமிக்க ஒழிந்தி பகாவாகிய நித்திய ஸந்த்ல கொண்டுபோய் பொதியச் செய்து விட்டால், அதுதான் பரமாத்மம் என்று சொல்லக் கூடிய கண்மணியான றப்பரக இருக்கும். எ-று.

கண்மணிப் பதிகம் சம்பூர்ணமாயிற்று,

நினைவுப்பதிகம்.

அறுசீர்க்கழிநெடுவடியாசிரிய விருத்தம்.

கடருமிதவிழி தடுவினிவாடிடுஞ் சூட்சுமதாளதுதான்
படரும்பெரியவனொளிநாயில் ஆலயீனென்றுபகர்ந்ததுவும்
திடம்படவருமூச்சுதுவிலுலத்தித்திருக்கியெழுத்திடும்
அடருமட்சரத் தொடெழுத்தையும் பூட்டியடங்கிடுமென் நினைவே (1)

(இ-ள்):—இரண்டு கண்களின் தடுவே ஒரு கருப்பிரமண
மாய் இலங்கக் கூடிய ஒரு பாஞ்சடரானது இந்த உலகத்தின்
பெரிதான படைகோலங்களின் சூட்சுத்தின் கருப்பொருளாக
இருக்கும். இன்னும் எங்கும் சமதரக திருப்பிய பரிபூரண வடி
வாக இருக்கும். இன்னும் அதுவே றப்பரகவும் இருக்கும். இன்னும்
அதுதான் தலை மூலமாகிய மூலையில் இருத்து கீழ்ப்பிண்டத்தின்
மூலாதாரம் வரையிலும் திருக்கி எழுந்து வரக்கூடிய சுவாசமாக
இருக்கும் இன்னும் அதுவானது அஃபு இருபத்தொன்பது
எழுத்தையும் ஒருங்கே பொதித்து கொண்ட நினைவாக இருக்கும்.

எ-று.

பூட்டியவம்பொளியில்லெறிதரணப்புசட்டியவாறு வெய்லா
விட்டுமையாகவிவங்கியவொளியில்விரசோதிபார்வையைத்
காட்டிதமாவேசோரவிடாமலுங்கியதுமோபாமல்
விட்டியமாவென்றிருத்தியவாறுவிவை விசிறுமென் நினைவே.

(இ-ள்):—நிலையில் பூட்டிய ஒளிவாகிய அம்பை வாறு
அவ்வா என்று பிரயோ ஹிக்கவேண்டியது. ஆனால் புருஷமத்தியின்
புறத்தால் இலங்கக்கூடிய றளியில் உள் பார்வையானது இருக்க
வேண்டியது. அத்துடன் சாத்த தாம் ஞானசரதாவில் விதித்

நிருக்கும் முறைபோல செய்து கொள்ளவுள் அப்போது காணா
என்ற மணிமத்திரம் போ திணையாக நிரப்பி இருக்கின்றதாக
இருக்கும். எ-று.

உராத நினைவதுகுறித்ததில் நின்நிடுங்குர்மையுலா ஸந்தானைப்
பேசாரேவதனுடைப்பெருமையைமனதறிபேரநிலாளனொருக
ஆசாரவுறக்கமுபயக்கமுத்தூக்கமுமடளிப்புறன்வீசாம
தூசாலடித்துத்தூரத்தினைவெருட்டிடுசேப்பாதேயென்றிணைவே.

(இ-ள்):—யாதொரு கூச்சமில்லாமல் தேதர ஒளிவைக்கண்டு
கொண்ட மறாள்ளன் அக்குறிப்பை விட்டும் முகாஹிதானின்
இருப்பில் தவறிடமாட்டார்கள். அவ்விதம் தவறாது செய்யுப தவத்
தின் பற்றிமையைச் சொல்ல யாரால் முடியும் அதனை சத்ததை
உணர்ந்துகொண்ட பெரிய அறிவாளர்கள் இத்த உலகத்தில் வரக
கூடிய சோப்பேறித்தனமும் நித்திரையும் பங்கமும் இப்போள
வனும் உண்டாக்கக்கூடிய தென்று தெறநென உணர்ந்து அளவ
னை உன் நட்களில் வித்யமகாதபடி உடனுக்குடன் விலக்கிக்
கொள்வார்கள். அவ்விதம் விலக்கிக் கொள்வதுதான் நற்பாவிபர
வின் பூரண நினைவாக இருக்கும்.

அப்படி சொற்கொடுமெய்யோபுநுக்கைவக்கேர்வலப்புறமார்
நட்பொடுமெய்ப்புறநுத்தமடந்திடுமநற்பவனநுஹம் மதுதான்
நட்புடனங்கையின்கிரகம்பளியுதறியுஞ்சந்திரனை
மெய்ப்புடன்மேல்முடிமீதுநிலமேலற்பிலகலம்மென்திணைவே. (4)

(இ-ள்):—இவ்விதம் முகாஹிதானின் இருப்பில் சிலசாகம்
சொன்றவுடன் உளது வலது புறத்தால் ஒரு வடிவம் சொம்பவனத்
தின ரெங்கில் தோற்றவாரும் அது முகப்பதிலாவாக இருக்கும்.
அதன் முகம், கை, கால, சிரசு ஆகிய உறுப்புகளெல்லாம் சந்திர
னுடைய ஜவீஜாதி மயமாக நிற்கும், அதுவும் நப்பில் ஆலீனு
டைய குளமாசிய நினைவாகத்தான் இருக்கும். எ-று.

கருணைப்பதங்கள்டுதொழுதுகொள்கட்டேயாவிரத்தென்மலரும்
வ்விந்தேயிலவ்விடுமத்தொடுசத்துடன்விஹம்மஜாமதுவும்
உருவுரைநுகத்தினதிலொருஅவிடெழுமுறவாடிநோக்கிக்கொண்டால்
பதவானவாளுபபூமியுமொள்ளுக்கலாமென்திணைவே. (5)

(இ-ள்):—அப்படிக்கண்ட அந்த வாலை முகம்மதியாவின் சொரூபத்தை நீ தரிசித்த அஷ்ஷமே, அதன் திருவடிகளில் விழுந்து தொழுதுகொள். உடனே உன் இருதயமண்டலத்தின் தாமரையானது ஆயிரத்தெட்டு இதழ்களையும் கிரித்துப் பளிர்வென்று பூக்கும் அதில ஷத்து, ஹம்சும், தெரியும். அப்போது நீ உருவாக்கிய நுக்கத்தையும், அவிப்பையும் கொண்டு அதை உறவு செய்து நோக்கி விடுவாயாகில் வானம் பூமி இவற்றில் உன் சகல ஜீவராசிகளின் அத்தரங்க பகிரங்க ரகசியங்கள் யாவற்றும் உன் எதிர்ப்பீழ் திரை தூக்கப்படும், அதுதான் உன் நினைவாக இருக்கும்.

எ-று.

காளாலமரகாசமுலகமுமதவரிவேகண்மணிசூத்துபதையும்
 ஸுணிதமராவேயுண்டதுக்குண்னானுருபக்கண்ணாடியிலே
 நானுநாமதேரிட்டுநானுநீயென்றுதனுங்கையிற்சீக்கானும்பால்
 தேனாகவேயுண்டமுமிச்சிக்கவிமராவச்சேர்த்துகொள்ளென்நினைவே.

(இ-ள்):—இவ்விதம் சிற்றில் அஸ்துருடைய திரைகளை தூக்கப்பட்டவுடனே, ஆகாய உலகத்தின் தடுவே எம்பெருமான் ஜெகத் முஹிதீதநீனுடைய உயம் பிரகாசத்துவமவமான குத்துத் தாருவை கண்மூடாய்க்கண்டு கொள்வாய். அதன் மகிமைபரான ஆச்சரியம் சொல்லி முடியும் தரமுடையதல்ல. நப்பின் வாலு ரூபத்தின் கண்ணாடியில் அது தெளித்து ஹு வென்று ஒசையுடன் வெளிதோன்றி விடும். ஆச்சரியம் மெத்த! மெத்த!! உடனே அந்த தட்சத்திரத்தில் நின்று பச்சை சொரூபம் வெளிவராகி, நான் நீ என்று தீதயபாடிக்கொண்டு கையில் ஒரு பீங்காளும் பாலுமாக வந்து உன் வாயில் தேவாமிர்தம் போல் ஊட்டும். அதனானது கவிமாவின் அமிர்தாஞ்சிதமாகிய ஹரிவாக இருக்கும். அதுவே உன் நினைவாகவும் இருக்கும்.

நாகமும்மோகமுமின்பழுத்துன்பழுத்தாவெழுத்தெதாரும்
 மேய்வசெயலுடன் மூச்சுதிவெலியிலங்கும்விறியன்பால்
 பாவத்துடைத்திரகூலவுப்பாஅத்துடன்பாக்கியமீந்தருளும்
 பரவாபவினெவிழுமிவித்தின்நாமத்தைவாரிக்கொள்ளென்நினைவே. (7)

(இ-ள்):—அவ்வித அமிர்தம் ஊட்டப்பட்டவுடனே உனக்கு இளியேல் தாகம், காமத்துடைய மோகம், இன்பதுன்பம், மயக

கர், களை, விசனம் முதலிய துர்விதி யோகங்களெல்லாம் அந்நே
அற்று உள் முச்சில் உள்ள சிக்கல் ஒழிந்து வரவிடவேலத் திருநீ
கவராமும் வஜ்ஜிரமாகி ஒளிவரக இலங்கத்தலைப்படும். ரகுவ நாயக
பதியுடைய வடிவாத்தென்னும் மன்றாட்டமும் கிடைக்கு
வேண்டிய இருலோக செவ்வாக்கு ஸம்பன்னங்களும்தானே வந்து
பாதமாட்டில் காத்து நிற்கும். ஆனால் என்னுடைய நினைவே நி
சர்வ ஜீவராசிகளுக்கும் தந்தையாகிய பாவா முறியித்தீனுடைய
திருநாம சன்னத்தை எத்தனோராய்மறக்காமல் உச்சரித்து வரசிக்
கொள்வாயாக. எ-று.

பாதையிலங்கிடுமெஜ்ஜுறவித்துமாளிகையிலவந்துமலர்வித்து
சோதிதுவங்குமதாயிரத்தென்மலர்தோள் றுப்துக்கத்துமதி
பாதை அலிபதுவாகவதற்குமேற்பார்த்திதோரட்சரமாய்ச்
சாதகமாமொருமீமென்றொழுந்ததைத்தங்கிக்கொள்ளென் நினைவே. (8)

(இ-ங்):—இனி அறுநெழு அல்லாஹின் ரஸ்தாவாள்
கோணமெல்லாம் வெளியாக ஆரம்பிக்கும். உடனே ஜுபஹித்
தென்னும் மாளிகையாளது வெளியாகிவரும். என்ன புதினத்தைச்
சொல்வேன். மகனே அதில் ஒரு அலங்கிருதமான பூந்தடாகம்
காண்பாய். அதன் நடுவில் ஆவிரத்தெட்டு பரஞ்சோதி கமல
மலர் விரிந்து ஒவ்வொரு ஆனந்த ரூத்து தெரியும். அதில் துக்கத்
துடையவும். அலிபுடையவுப் ரூத்து வெளியாகி நிற்கும். இன்னும்
ஏக அட்சரமயமாக ஒரு மீம் வெளியாகும். அது சகல லோக
குருபரணிய கையில் முறியித்தீனாக இருக்கும். அதை நீ பொருத்
திக கொள்வாயாக என் நினைவே. எ-று.

மாவென்றொழுந்தகணையாழிவட்டத்துள் தாற்பத்துக்கோணம்
நீயென்றஹாஹுவட்டத்துட்ணைடதுயிரண்டுமொன்றாவேதான்
ஹமீம்ஹவுக்குள்ளாகியவட்டத்துள்ஹேமீமுமஞ்சாகவே
தாயீமாதீநின்றடங்கிடுகுட்கமந்தக்கிக் கொள்ளென் நினைவே. (9)

(இ-ங்):—ஹீமா என் மீஸுடைய ரூத்தி ஐதயஞ் செய்த
ஹீமையாழிபோல் உள்ள கறுமா வட்டத்தில் தாற்பத்திமுன்று
கோணங்கள் உண்டும். அவைகளாவன:—ஹீ என்ற கலிமாவிலும்
ஹாஹி என்ற கலிமாவிலும் நிரப்பமான வட்டமாக இருக்கின்
தது அந்த கலிமாவின் வட்டங்கள் இரண்டாயிருந்தாலும் ஒரு

மத்தில் அங்கிரண்டும் ஒன்றுதான். ஒன்று ஹாயீம் என்றும் மற்ற
ஒன்று ஹேயீம் என்றும் இருக்கின்றது. இது அஞ்ச அனாஞ்சு
எனும் பொருத்திக்கொண்டிருக்கின்றது. இதுதான் மீழும்
பொதித்து கொண்ட ஒரு சூட்சுமாக இருக்கின்றது. இதன் சகசு
யம் சற்குருக்களிடம் தெரிந்து விளங்கவேண்டியது. எப்படியும்
இந்த சகசியம் நினைவாக இருக்கும்.

எ-று.

தக்கிக்கொண்டில்லமில்லமிடுமங்கொருசாதனை அண்டலீபு
ஒக்கவினைத்துறுறுக்கவிமாளிவிசைமையிலானதுவைப்
பக்கமினகலியைபயமவுளத்தைப்பத்தாடிக்கொண்டிருந்தால்
இக்கிருமொன்பதிரேகையுங்கண்டேயிறுக்கிக்கொள்ள நினைவே. ()

(இ-ள்);—ஆகையால் நினைவாகிய என் பரமாத்மாவே! நீ
ஒன்று செய்து பக்குளியாகு அதாவது நித்யத்திற் கிடமிக்கவாத
உலக வாழ்க்கைகளை விட்டும் ஒதுக்கிக் கொண்டு, இரண்டு அலிபு
கூறுபு ஒர் நிலையிற் கூடியிருக்கின்ற ஐன் ஆகிய தேவதத்தில் தூய்
கித் செலிப்பத கலிமாவில் நீ பொருத்தி ஒன்று சேர வைக்கப்
பாதனை செய்து அதற்குரிய மெளனசா தனங்களைக் கடைப்பிடித்து
யாசினயப்பத்தாடி வினையாடிக்கொண்டிருந்தாயே யானால் ஒன்பது
வாசலாகிய நவரேகைகளும் தாளேழுடி அண்டகோள அவங்காரக்
காட்சிகள் மெய்மெய்லத் தோன்ற ஆரம்பிக்கும்.

எ-று.

கொண்டதுமென்மனதாற்பத்துமுக்கோணங்கூர்மைகொண்டடியதும்
மண்டலத்தன்னிலேதோணுமனுவத்துமங்காதரத்தினம்பிரக்
பண்டொருதுணும்பொருத்தியஜெழைமும்பாணுகத்திம்மூன்றும்
கொண்டகைமுத்ததுடன்பச்சைபவனமொன்றுக்கிக்கொள்ள நினைவே.

(இ-ள்);—இன்னும் ஏ நினைவாகிய மனமே! மேலே சொன்ன
நாற்பத்திமுக்கோண மென்ற அவங்காரத்திரைகளும் ஒரு மிக்கத்
திறத்து தோன்றும். கூர்மையுடன் கண்டு கொள்ள சக்தி உடனக்
குக்கிடைக்கும். இனி இந்த மண்டலத்தின் மேலுதித்து வந்தி
ருக்காத தின்ற சகல பிராணிகளுடைய இரகசிய ஸ்தூலங்களும் ஸ்ப
ஷ்டாயல்ம் போல் தோன்றும். அவைகளிலுள்ள ஜீவ இரத்தனமா
கிய பரமாத்மாவைத் தெரியும். நானுடைய ஜெழையும் தெரியும் அந்த
மூன்றும் முத்து, பச்சை, பவனம் ஆக நீ எண்ணப்பொருத்திக்
கொள்வாயாக.

எ-று.

[illegible]

ஹாவ்வுமே ஹுவேக் குள்ளே குறித்தது மடங்கி நின்று
செவ்விறைய மீழுக குள்ளே சிறந்தது ஹுவவு மாவே
தவ்வுமே அலிபு காரும் தா-ந்திடுங் கீத நாதம்
குவ்விது மடக்க மாகும் குதுறத்தி லாஹி நீயே.

(2)

(இ-ள்):—சகல சரகரங்களில் நின்றும் உதயமாகுவதும்,
இன்னும் உயிர்ப்பிரானிகளின் சுவாசத்தில் கொழுவி திற்பதும்,
ஹவி மந்திர சகசியமாக இருக்கும். இன்னும் முகமீதியாவாகிய
ஒங்கார வட்டத்தின் முழுவதும் ஒழுங்காய் அடவகியிருக்கின்றதும்,
அந்த ஹுவவுடைய தன்மையாகவே இருக்கின்றது. இன்னும்
நாலில் நின்றும் வெளியாகின்ற கீதநாத கொளியடங்கலும் அந்த
ஹவிலாகவே இருக்கின்றது. இதை ஒன்றாகப்படுத்த விளக்குவது
தான் இலாஹியத்தின் வல்லமையாக இருக்கும்.

எ-று.

லாமலி பதுவெண் ரேதுயி லாஞ்சினை ஹுவும் குள்ளே
மாமத அவிபொன் குரு மகிழ்ச்சியாய் தூணுக் குள்ளே
ஜீமதர யடங்கி நின்று ஸிபத்தது சிர்றுக் குள்ளே
தாமொத்தே யடங்கி நின்று தருப்பொருளி லாஹி நீயே.

(3)

(இ-ள்):—லாமும் அவிபும் சரீரத்தில் இலாஞ்சினையாகிய ஆத்
துமாவாக இருக்கும். தூணாகிறது ஜடலத்திலுள்ள 'ச'வ ஆதந்த
பாஸகரமாக இருக்கும் இன்னும் ஜீம் என்ற கோலத்தில் இருக்
கப்பட்ட வஸ்துக்கள் அடங்கலும் ஜடலத்தின் இரகசியமயங்களாக
இருக்கும். இனி "தம்" என்ற வாகியைக் கண்டறிந்து அதில் சேர்
மானிப்பதே இலாஹியத்தின் கொள்கையாக இருக்கும்.

எ-று.

சிர்றுதுத்தலக்கு பால னடங்கிய சித்தெ மூத்தரம்
துர்றத்துச் சூட்சு மான துணைப்பொரு ளறிய லாமோ
அர்றஹமா ஸீர ஹிமென் ரணிதுகை ததனில் நின்று
அர்றஹி மலிபு லாமில் லக்குறல் கிவாஹி நீயே.

(இ-ள்):—சிர்றுவிறது முத்தலக்காகிய மூக்கொன்ன பால
கண் அடங்கிய சித்தெமூத்தரம் இருக்கும். துர்றத்தென்றது ஸூக்
சொன்ன பாலகளை விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய துணையுடைய சூட்சு
மாக இருக்கும். இனி அர்றதுமா ஸிர்றஹிம் என்றது, சர்வதர
ஜெந்துக்களிடத்தும் சிருதை செய்யப்பட்ட கருவியாக இருக்கும்.

இனி நுக்தையில் தின்று வெளியாகிவிட்ட, அஃதறீம் அவி பு
வாரும் இலாஹியுடைய தத்துவ நிபயாக இருக்கும். எ-று

ஒருஅவி பொருளாக மாக வேர்மையி லொருவேறு நூறாய்
ஒருவெழுத் தருமே யாக்க தொத்து இவ லல்லாவானும்
மருளற்று அவி பு வாரும் மகிழ்த்திடக் கமலத் துள்ளே
இருளற்று மொளியாய் திசுற இல்லல்லா இலாஹி நீயே. (5)

(இ-ள்):—ஜடவத்தில் ஒரு அவிபும், ஒரு வாரும், ஒரு வேறும்
கூடி நூற்று உண்டாகி, இல்லல்லா வெள்ளும் கலிமா நிரபமா
யிற்று. இவ்வாறு ஒரு அவிபும் வாரும்கூடி கூடி இல்லல்லாவெள்ளும்
அட்சரங்கள் தொனித்தே அப்பால் ஹுலியாயிற்று இந்த ஹுலியை
சதா இருடவிடாத உளமகிழ்த்து நியாளம் செய்து, இருகை
ய கமலத்தின் கண் குழப்பெற்ற மனமாய்க்கையென்ற அந்தகார
இருள் சிதம்பறிதபோது, சந்திராதிமயமாக இலங்கி நிற்கும் கட
ரொளிவே இலாஹியத்தாக இருக்கும். எ-று.

நீயது நமா னாகும் நிசம்பொருள் முஹம்ம துக்கு
வாயதுக் கினிகையான வரும் பொருள் லாஹி லாஹா
பூவது வான வாகம் பொருளமுஹம் மகூர்றது இலாஹி
ஹிவிவென்று ஹீயுக் குள்ளே கூடிய இலாஹி நீயே. (6)

(இ-ள்):—நீ என்பது நமான் என்பதாக இருக்கும். இஸ்
லாம என்னும் உண்மையானது, முகம்மதாக இருக்கும். லாஹி
லாஹ என்ற கலிமாவானது, இன்பமான தேனாக இருக்கும்.
அதில ஹா, ஹீ, ஹு விவென்று பூமியும் வானமும் வாசஞ்செய்
கின்ற பரிமணவாடையாக இருக்கும் அந்த நமான் உட்களே
இலாஹியத்து அடக்கமாக இருக்கும். எ-று.

அந்தமா முஹம்ம தென்றும் மகும்பொரு ளுக்குள் நின்று
மித்தமா வுலக மேழு மெழுப்பிய வண்ட மேழும்
தந்தையே ஆக மாகித் தருமனுப் படைப்புக்கெல்லாம்
சொத்தமா யுணர்ந்து சேர்த்த சேநியே இலாஹி நீயே. (7)

(இ-ள்):—எல்லா வஸ்துவுக்கும் அழகைத்தரக்கூடிய நூறும்
முஹம்மதியாகில் திகழும் இந்த பூமி ஏழும் வானமேழும் உண்
டாகி. மானிடநிதாவாகிய, பாவா ஆதமுடைய ஞாந்துண்டாகி,
அதில் தின்றே ஞானப்பரஞ்சோதி உதயஞ் செய்வத்துடங்கிற்று.
அதுதான் இலாஹியத்து. எ-று

தீயென்று சொன்னார் கத்தர்; நிலைப்பொருள் தன்னைக் கேளும்
தீயென்று சொன்னால் வித்தாய் தெரிபொருள் எறிந்த பேர்க்குக்
காயென்று சொன்னார் பச்சை கலத்திடும் நூலுக்குக் குள்ளே
நீயென்று முகியித் தீனே யெழுப்பிடு மிலாஹி தீயே. (8)

(இ-ள்):—இனி நீ என்பது மஹியத்து கலப்பற்றவஸ்து.
தான் என்பது அக்ளியாக இருக்கும். அது வித்து நாதம். காய்
என்பது வரலாறுமாயிய பச்சைபோலவாக இருக்கும். அது
நூலுக்குள்ளே கலத்துறவாக இருக்கும். நான் என்பது, சகல
வஸ்துவுக்கும் ஒரு பொருளாகிய ஒரு முறையித்தானாக இருக்க
கும். அதுவே இலாஹியத்தாக இருக்கும். எ-று.

அத்தமீம் பேச்சுக் குணம் மறித்தமீம் ஐனி வாகும்
முத்தவா மாக தின்ற முத்தப்பொருள் துத்ததுக் குள்ளே
வெத்துவா யோடி யோடி வேறொரு அனியே யாகும்
சொத்தவா யுறந்தது சேர்த்த சோதியே இலாஹி தீயே. (9)

(இ-ள்):—இரண்டு மீயில் ஒன்று வர்த்தையின் தொளியாக
இருக்கும். மற்றொரு மீய் இரண்டு விழிகளிலும் இலங்கக்கூடிய
மாசற்ற ஒளியாக இருக்கும். ஆதியில் வாமாக எழுந்தது மோக
நெருப்பால் வெத்து ஒடிப்பாய்த்த வித்தாக இருக்கும். இனி அனியே
பாது அகில நின்றும் சோதிவிட்டெரியும் துண்டாமணித் தீப
மாக இருக்கும். இதுதான் இலாஹி என்றியவேண்டியது. எ-று

அகப்பொருள் ஹாய் மாகும் அதன்பொருள் யானே வென்றுத்
தகுமிது விசண்டு மொன்றாய்த் தரும்பொருள் தாஹா வென்றும்
தமிக் மொனது தாவி நடனங்கள் மஹாபூ பாகும்
உறதுஉன் பரத்துக் காளா யுதவியெய் இலாஹி தீயே. (10)

(இ-ள்):—எவ்வாறாக அறிவிலும் இரகசியமயமான பொருள்
ஹாய்ம் என்றதாக இருக்கும். அந்த ஹாய்ம் என்பதற்கு இரக
சியம் யானே என்பதாக இருக்கும். இந்த இரண்டும் ஒன்று சேர்
ந்து உருத்திரண்டதாகது, தாஹாவாக இருக்கும். இனி தாஹா
என்பது மய்யூதில் அடக்கமாக இருக்கும். அந்த மய்யூதா
னது, மருபுபாசிய முறையித்தீனில் அடக்கமாக இருக்கும்.
அதுவே பாபாவஸ்துவாக இருக்கும். அதில்தான் இலாஹி
பூரணம் பெற்றதாக இருக்கின்றது. எ-று

தகைது வென்று தன்னைத் தாபரத் துடனே தேடி
வகைதுக் கமலத் துள்ளே வாஜிபு அஹதிய் யத்தில்
அகைநை யோதி போதி யடங்கிய இவ்முக் குள்ளே
ஒசிகது வுளக்கா ளாக்த முன்பா மிலாஹி நீயே.

(11)

(இ-ள்):—இனி தருமான பொருள் எது என்று, உலகமெல்
லாம் தேடிப்பார்க்கும் வறாதான்யத்தின் துறையில் சேர்மா
னிக்கத்தகுந்த ஒருமைப்பொருள் ஒன்றும் வாய்க்காததினால் இவ்
யின் அந்தரங்கமாகிய அந்த ஒரு முறையித்தீர்ந்தான் கருமம் என்று
கண்டு பிடித்தபோது இலாஹியத்தின் சிபத்து உடனே வெளியா
கித் தெரியலாதிற்று

எ-று

தருமது வெளது தந்தை தாய்வழி தமருக்கெல்லாம்
உறும்பிழை பொறுத்து நீதா னுன்பிறு நவுசி லாக்கி
மருகமழ் வானி மக்க முறையிழை நபிஷு பாத்தும்
திருமணக் காட்சி காட்டுன் திருவுள மிலாஹி நீயே.

(12)

(இ-ள்):—இலாஹியாகிய ஆண்டவனே! நீ என்னுடைய
தாய்தந்தை ஆகிய இருவரின் பிழைகளும், அவர்களின் மரணிக
ளின் பிழைகளும் பொறுத்து உன்னுடைய பித்தெளரின் அயல்
கார செல்வாக்களும் தா கொடை கொடுத்தருளி உன் ஹபீபாகிய
எங்கள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அஹிஹிவசல்லம் அவர்களின்
ஷுபா அத்தும் கொடுத்தருளி அந்தாயகபதியவர்களின் கவர்க்க
லோகத்தின் திருகனக்காட்சியும் நாங்கள் பார்க்க நீ உதவி செய்ய
பெண்டியது.

(எ-று)

இலாஹிப்பதிகம் ஸம்பூரணம்

— — — — —

நாட்டப்பதிகம்.

என்சர்க்கழிநெடிவடி யாசிரியனிருத்தம்

கோஜால மானவெங்கள் நபிபி ரகுல்
சேவருணங் கல்பினை மெய்வாச் சென்று
ஆசார சாலமறை முதியோர்க் கெல்லாம்
அஹமதென்றும் மருணத் தீனைக்
கூசாதே நபிஷுறகைக் குறித்துக் கொன்று
குணமான முஸ்லீம்க ளவரே பென்றும்

பேசாத பேச்சொன்றும் பேச வேண்டாம்

பெரியோன்றன் திருநாமம் பேணிக் கொள்ளே. (1)

(இ-ள்):—மெய்ஞ்ஞான சந்த்ரு ஸ்தானங்களில் ஆதிபீடமா கிய, நபிகள் ரோமணியவர்களின் திருளவுப்பொருத்தமான உபதேசத்தை உண்மையாய்க்கொண்டு செலுத்தவேண்டி ஏற் பட்ட குருமார்களே! அந்த மேலானதவத்தில் நீங்கள் காரியம் பெறவேண்டுமானால், அவர்களது அரிவஞானமான ஷடீ அத்தை ஒரு சிறிதும் தவறவிடாமல் பற்றிப்பிடிக்கவேண்டும். அந்த ஷடா ஆறேது. அஹமது முகம்மதாக இருக்கும். அதுவே ஞானத்தின் வேராக இருக்கும் முஸ்லீமானவர்கள் எந்த சந்தர்ப்பங்களி லும் அல்லாஹின் ம அரிபத்தை வாய்திறந்து அகமிய மில்லாதவச் சன் வாழக்கூடிய ஸ்தலங்களில் பேசிவிடாமல் பேணி நடக்க வேண்டியது. முதலாவதுபடியாக இருக்கும். எ-று.

கொள்ளவே நிக்ஞென்ற வழதத் தக்னாக்

குறித்துத் யனுபவித்துக் கொள்ளவயானால்

விள்ளாதே சிறியோர்க்கும் வேளை கடக்கும்

விதமறிவா வினார்கட்கு மாகா தப்பா

தள்ளாதே பெரியோரைச் சாத்து கொண்டு

தயவுடனே யவரமிர்த குணப்போ லானால்

உள்ளமெல்லா முயாவித்து பக்கத்தேறு

முயர்ந்தமணி வட்டத்துள் தாதத் தானே. (II)

(இ-ள்):—அவ்விதம் நீ ம அரிபத்துல்லாவை உ னா ர் த் து கொண்டு விட்டேயானால், அந்த மஹா இன்பங்களியான அமிர்த ரசத்தை புண்ய பலன் தெரியாத சூற்ப புத்தியுள்ள மூட்டு ஜனங் ளுக்கும், பல மோக வாகியுள்ள வேளைப் பெண்களுக்குப், அறிவிவாத பாலவர்களுக்கும் நீ இவ்வசயக் கொண்டுபோய் சொல்லிவிடாதேயப்பா. இந்தச்சொல்லைக் கட்டக்காதே! மஹாண் களின் வரணையுள்ள சகவாசத்தில் இருந்து கொள். தாளவட் டத்தில் அயர்களின் அமிர்தமான குணத்தில் நடை பழகிக் கொண்டு வா. அப்போது உன் இருதயத்தின் மாரகிய அழுக்கு களெல்லாம் கழுவுப்பட்டு நாதமணிச் சுடரின் தேஜஸானது பளி ரென்று ஒளிவு செய்யத்தடக்கியிருக்கும். எ-று.

நாதனிலை யென்றும்... .. அறியே யென்றும்
 நமனுடைய குட்சுது கழிள மென்றும்
 காராய்த்த விருளகத்திற் கருவே யென்றும்
 கருவென்றும் கமலத்திற்முச் சுடரக மென்றும்
 ஆராய்த்து நீர்நாளென் னுரைத்தா ரென்றும்
 அறதுக்குள் உறநாளை மறுமு தென்றும்
 சீராய்த்த பேர்கடிகே யூரக மென்றும்
 நீர்க்கமாய் ஞானப்பெண் னொடிகிற் கண்டாசீர். (3)

(இ-ள்):—அந்த நாதமணியின் திவ்யானது எதுவென்றும், அதுதான் அலிபாக இருக்கும். இனி நமனுகியமவுத்துடைய குட்சியம் என்னவென்றும் அவசியம் அறிவப்படுத்துகிறேன். அதுதான் கழிளம் என்கிற சூனியம், இருள்வட்டம்போல் தெரிவதுதான் உடலுக்கு கருவென்று உறுதிகொள்ளு. அந்தக்கருவுக்குக் கருவானது கண்கமல நடுவில் தெரியும் சிறிய ஒளிவட்டமாக இருக்கும். அதைத்தான் நமது முகம்மதியா மிஃஸ்தூயில் தெரிசனை செய்தபோது, அது வாய்திறந்து "நான் அஹமது. நீ அஹமது, நீதான் நான்" என்று சொல்லிற்று. அதுதான் மஹிபுது என்ற கன்னிவயதுள்ள முகவரைகீராத பெண்மணியாக இருக்கும். இதைக்கவந்த இன்பத்தைத்தான் அகமல் ஷாஹிநாக இருக்கும். இந்த குட்சியத்தை வெகு சீருடன் ஆராய்த்து கொள்ள வேண்டும். எ-று

காணப்பா சிவசிந்தை கோடி மாத்தா
 கலங்குகிறார் மலங்கிவெகு பேர்க்கு மாண்டா
 பூணப்பா புதுமலர்க்குட் பூப்பூத் தாற்போற்
 புதம்பெரிய நடுவண்ணையப் புதின மாக்கு
 ஞானப்பா சரமென்ற பார்வை நாட்டு
 நடக்குகின்ற வசரியை நீ தலைத்து கட்டு
 தோணப்பா முக்கோண வட்டத் துண்டே
 சுடரொளியைக் கண்டுவெகு பதனம் பண்ணே. (4)

(இ-ள்):— ஏ! சிவசிந்தை என்பதைக்காண்க எவரால் முடியும் காரியம்? அதைக்காண்க வேண்டியதற்காக எத்தனை கோடி சித்தாதி சித்தர்களைல்லாம் தேடியலைந்து, மனங்கலங்கி

மாண்டிந்து போனார்கள். அப்பா. அதானது புதுமலராகிய முகமண்டலத்தில் ஒரு ஜலவாகி உண்டு. அதில் பூப்பூத்த வண்ணமாக ஒரு நவீன டிஸ்பம் விரித்திருக்கின்றது. அதன் தடுவணையாகிய மகரந்தத்தில் தேவநி மின்னித்தோன்றும். என்ன அளவற்ற ஆச்சரியம் அப்பா! அதில் உன் ஆசை உறுதிப்படுத்தாத நிய பார்வையை நாட்டு வினாய் அங்கு மிங்கும் ஒடித்திரி கின்ற கிராசகலையை ஒரு திவையிற் கொண்டுபோய் கட்டினிடு. அப்பால் முக்கோணம் என்ற புருவமத்தியின் உள்வே நரத்தின் பகர வடிவான திருடணி ஒளியைக்கண்டு வரடைப்பதனப பண்ணிக்கொள்வாயாக.

எ-று.

பண்ணாவே பரமென்றால் ஹக்கு மாகும்

பகுத்துநீ பார்த்தாக்கால் முறம்ப நாகும்

அன்னாக்கால் குத்துயில் அல்ல மாகும்

அருளானென பார்த்தாக்கால் குருவு மாகும்

முன்னமே புகுபர ஹேறே யாகும்

முனைத்தெழுந்த ஹக்குநீ தானேயாகும்

சொன்னமாய் கவிமாவை திக்கி குருய்

கடர்மணியின் குட்சமோ ரெழுத்து மமே

(5)

(இ-ள்):—அப். டி. நீ பதனம் செய்து மெளனியானோடது உன்னிக் தின்று ஹத்தாலா ஒரு அற்புத உற்பன்னமான குறத்தில் வெளியாகியருவான். அதன் ருபலாவன்னிவத்தை என்னென்று சொல்ல முடியும்! அதை நன்கு உற்றுணர்ந்து பார்த்தாயானால் அதுவே முறம்பதியாவாக மலையிலை வெளியிபோல் விளங்கியும். அந்த மகத்தான வடியில் நீ மோகித்து தின்று ஆநரப் பரவசியானபோது அதுவே குறுபுல் அடலசமராகிய எம்பெருமான் சற்றொ நாதன் திருமுகியித்தினாகத் தெரியும். அதுவே குரியனுடைய ஒளிவுபோல் உளக்கு வழிசாட்டியாகிய காமிக் குருவாக தின்று சகலமும் உபதேசிக்கும். அப்பால் அது ஆதியில் நீ நடத்திக்கொண்டுவந்த முருக்கபரையில் வெளியான கண்காட்சியான ஹனுடைய குறத்தாக இருக்கும். அது வேறுமல்வந் யாகவே இருக்கும். இது உண்மையே. அந்த கடரானது, கவிமாவில் தின்று ஒரெழுத்தாகிய ஹலின் மந்திரமாக இருக்கும், எ-று.

ஒன்றாகும் ரண்டில் ஓமை யாரும்

உரைநத்திருத்த சங்குநலை வட்டத் துள்ளே

தின்றாகும் சூட்சுமது மவுனமாக

நிலையநித்தர லுன்றனுக்கு நாலு மாச்சு

கண்டார்க்கு விபரமது பேச்சு மூச்சு

கனவிலாப் பார்க்கையுடன் கேள்வி யாச்சு

விண்டாலுத் தெரியாது கருமி கட்டு

விளையுதினேன் கேளும்பா சின்ன மொன்றே (6)

(இ-ள்):—அதை எத்த வஸ்துவில் ஓட்டிப்பார்த்தபோதைக்கும் ஒன்றாக இருக்குமே ஒழிய இரண்டு பட்டுத்தேன்குது. ஆனும் அது ஊமை அட்சரமாக இருக்கும். இந்த ஐடலத்தில் வலம் புரி சங்காக இருக்கும். கிரகில் வட்டத்தில் தெரியப்பட்டதாக இருக்கும். அதை மெளனமாகப் பதனஞ்செய்து அதனுடைய நிலையை அறிந்து கொண்டாயானால் இளையுனக்கு நாலா காரியங்களுங் கைகூடுவதற்குத் தகுந்ததாக ஆயிற்று அதைக்கண்டவர்கள் பேச்சுக்குப்பதிலாக மனவாசியைப் பற்றிக்கொள்ளுகண்டியது. யாதொரு கன்னியில்லாமல் சொல்லிவிட்டேன். அதுவாகுநது கேள்வியும் பார்வையுமாக அடங்கி நிற்கின்றது. இதன் அந்தரங்க ஞானமயத்தை சண்டாளர்களான பாலகர்களுக்கு விடுத்தும் சொன்னாலும் தெரியவராது. இன்னமொரு ரகசியம் சொல்லிறேன் கேட்பாயாக.

எ-று.

இன்னமொன்றுண்டதுவுங்கே ஞானவன் னூடே

உகக்கமுடன் மண்டலமுன் னுண்டு தானே

மின்னலில்லா முப்பாழுண் டப்பாற் போத்து

முடிவற்ற வெட்டவெளி முடுகி தின்றுல்

கின்னாரமும் வாகியுமே கிளப்புக் கோடிக்

கிளம்பியொரு மலியினிதின் ருடும் வாகி

இன்னுமாக தேவுடனே முனிவு மற்றும்

என்மகனே மவுத்தாய்த் தெயுமபு வாயே (7)

(இ-ள்):—அதாவது உன்னுள்ளே முன்று மண்டலங்கள் உண்டும், அவைகளைக் கடந்து அப்பால் சென்று விடு, அதற்கப்பால் முப்பால் உண்டும், அதையும் கடந்துவிடு. அப்பால் வெட்ட

வெளி ஒன்று தோன்றும், அதை முடுகிக்கொள்ளு. ஆங்கே கோடிக்கணக்கான கிள்ளரசங்கீதங்களுடன் வாசியானது முழங்கும். இன்னும் அந்த வாசியானது ஒரு மனிலின் ரூப்போல் ஒரு கன்னி ரூபத்தோன்றும். அதைச்சூழ முப்பத்து ஸக்கோடி தேவமுனிகளும் கிளம்பவரும். அதில் நீ மவுத்தாகி உயிப்பெற்றெழுப்புவாய். எ-று.

எழுப்புவது சூத்திரந்தா னென்று கேளாய்
எனியோர்க்கும் பெரியோர்க்கும் வேணைக்கும்
கனிப்பற்ற களங்கம்போல் தினைவொன் றுகும்
கனகமணி போலாடும் ஐனரி னுடே
தழும்பிலா வழியதுவே யாகு மப்பா
தயவுடனே வாலை நீ பிரபய மாக்கும்
அழுப்பினி ருலடங்கும் அம்மா அப்பா
அரைவாசி வாலைக்கு வகையைக் கேளே. (8)

[இ-ள்]: — அப்படி எழுப்பும்படியான சூட்சியம் எப்படியென்றும் மனே இதைக்கருத்தில் பேணிவைத்துணர்வாயாக. சிறிய வர்களுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் சரி. அல்லது வேகைகளுக்கும் சரியே. களங்கம் அற்ற தங்கம் போல தினைவானது ஒன்றுதான். அதானது ஒரு கடுகுபோல் ஒளியாக கன்னினை தடுவே திக்குடுகின்றது. அதுதான் சந்தேஹமற்ற மெய்ஞ்ஞானமாக இருக்கும். முடுகினால் இளம்பிராயமான கன்னிவைவாகத் தெரியும் முதலாவது குழந்தை அருகிற சப்தம்போல அம்மா அப்பா என்று கேட்கும். அது அந்த வாலைபுடைய வரசித்தொளியாக இருக்கும். அதன் வகையைக் கேட்பாயாக. எ-று.

வகையான சூத்திரத்தின் வகையைக் கேளு
வகாவான வரசிக்குள் உகாவைப் பூட்டிப்
பகாவான ஹேஎழுத்து கையை மூட்டிப்
பண்புடனே பதனமாய்க் காத்துக் கொண்டு
தகையான மணிவட்டத் துள்ளே நின்று
ஹலிஹலிஹலி வென்றஞ்சு பத்து வட்டம்
துகைவகையாய் நீ பார்த்துக் கேட்பா யானால்
கடர்மணியாய் முஹம்மதுவுந் தோன்றும் பாரே. (9)

(இ-க):—எப்படி என்ருல் வாசியாகிய திணையில் உகாவாகிய ஹரி மந்திரத்தை உறுதியுடன் பூட்டப்பா. அப்பால் ஹே எழுத்தை அதாவது ஒரே திணுவாகிய நாட்டத்தை அதில் மூட்டி அப்பால் அதை மற்ற தீங்காகிய, இருவினைப் பந்தங்களான இப்பீக வந்து அழிமானது செய்து விட்டால் காவல்செய்து, மணிவட்டமாகிய தூறுல் ஐனில் கூட்டுறவுசெய்து, ஹரிஹரி ஹரிவென்று உடனே முழங்கச்செய்து விட்டால், ஸ்பந்ததோரட்சரக் கொழு வாகிய சுறுமா வட்டத்தின் தடுவே முகம்மதியா ஒரு பிரமாண்ட பரஞ்சோதியாகத்தோன்றி வெளிவரும். எ-று.

தோன்றுவது மெண்ணதிறம் பச்சையாகும்
தொகுத்து நீ பார்த்தாகலால் பவன மாகும்
போன்றுகழல் மறுவற்றுக் தான மாகும்
பொறுக்கமனம் வராதது ஆத்தர னென்பார்
முன்றுதர முகவணையை முத்தி முத்தி
முச்சுடரி எல்லவிறவை யறித்தர பென்று
தான்றியென்னைபெருத் தனைத்த
தருமனத்தை பெட்டடா வன்னைத் தானே. (10,

(இ-க):—அவ்விதம் முகம்மதியா வெளியாகின்ற திறமானது என்னவென்றால் பச்சையாக இருக்கும். இன்னும் நீ கூர்க்கப் பார்த்தக்கால் பவனத்தின் திறமாகக் காட்டும். அதில் யாதொரு சந்தேஹமற்ற தின்று சாதித்தேயானால் உடனே அது வெண்குத்தின் ரெங்காகும். அந்த ரெங்கின் ருபாலாலர்ணியத்தை செய்ந்து ஞானவாண்கள் தெரிசெய்த போது, மோகத்தாங்காமல் சிவகாமி ருபத்தில் வண்டாய்ப்பிரண்டெழுத்து ஐ! என் அம்மணி! என்று கெஞ்சுவார்கள். அப்போது அம்மணியானவன் உடனே நோக்கி, கிச்சை விழிகொடுத்து, இவ்விதான மகத்துவத்தைப் பெரிதும் வஷ்டமெடுத்துத் தேடியுணர்ந்து வத்தவனே! என்று உன் முகவணையை முன்று விடுத்தம் முத்தி ஆவிவணம் செய்து போற்றுவான். அப்பேரப்பட்ட பரமானந்த கததை நீயடைந்து முத்தியானாக வேண்டும். அப்போது அது ஒரு அன்னப்பஷ்டியை ருபத்திலிருக்கக்காண்பாயம். எ-று.

வள்ளமது தின்றுகும் பட்டி போய்

வடிவதுவும் மாருது நிறுத்திப் பாரு

அள்ளமது கோழியுடன் காசு மாரும்

அவிவாது வல்லுறு ஆத்தை யாரும்

சொன்னபடி சொன்னமதா யறித்து பார்த்துச்

சொருகடனே அக்குறியி லுடே திக்குமி

தன்னவர்க்கும் முன்னவர்க்கும் ஏமனா

தாட்டிகளுங் காலன்வந் துயிரை வாய்க்கான் (11)

(இ-ள்):—காருணங்கடலான தூதல் முகம்மதியாவானது அந்த மகாயில் ஒரு அன்னப்பகலிபோல தின்றுகுவதை நீ கண்ட மாதிரி, அதன் பரிசுத்தமான ரூபத்தை நீ மறக்காமல் உன் நினைவில் திறத்திப்பாச் உடனே அவ்வன்னமானது சேவற் கோழியாகி அப்பால் காசுமாகும். அப்பால் ஒன்றுக்குறியும் மாரி மாரி வல்லுறு ஆகி ஆத்தையாரும் இய்த நான் சொன்ன பிரகாரம், பஞ்சகோலாலெங்கனிலும் உன்னை சொருபிக்கத் தெரிவினை செய்துகொண்டு வந்தாயேயானால், மூன்றோர்க்கையும். இனிவரும் பித்தோர்க்கையும், வந்துவந்து உயிர்பிடுங்கிய வல்லான கண்டனாகிய ஏமனாவன் வந்து உன் உயிரை பிடுங்குவதற்கு மார்க்கமே விடையாதப்பா.

எ-று.

வாய்கானே வகையறிந்த வடியா ரென்று

வளமைபெற வல்லபந்தா னுரைப்பா னப்பா

தேங்காறு மிகராயி லீக்கே வாவென்

...ரண மியப்பியுரை கேட்கும் பேரது

பாய்காண மனமோடு பயமாங்க் காத்லுப்

பையிடுபு வீசுதையும் வென்றசீமான்

தேங்காம லென்றோடு முறையாய்தின்ற

சீமான்மு துறம்மதுடைத் தீது மென்றார். (12)

(இ-ள்):—இவன் அல்லாஹின் வல்லபத்தைக் கண்டறிந்தவ னென்றுகொண்டு, உன்னைப்புகழ்ந்து வணங்கி நிற்பான். தின்று உன்னை அன்புடன் இய்குவாடாவென்று, பாதாச்சினை செய்து, இனிஉன்னை நான் தொடரமாட்டேன் என்று, உருதிசெய்துகொடுப் பான். இவ்வளவு அருமை பெருமைகளும் வல்லமைத்தனமும்

எதினால் கிடைத்ததென்றும், இப்போது ல அனந்தரூபன் வரவென்ற
யடைந்த மனோமஹானிய, நமதாண்டவர் சக்லல்லாஹு அல்ல
ஹிவசல்லவர்களின் தவ்லீதின் பாதையைத்துடந்த புண்ட
வசத்தினால் வர, அவர்களின் தீனை எடுத்து நடந்த அருமைபா
னது மரணபத்ததையும் தாண்டிட்டு.

எ-று.

தாட்டப்பதிகம் சம்பூர்ணம்மாபிற்த.

..992 ..

பஞ்சப: சி பதிகம்.

எழுதிக்கழிநெடியடியாசிறியவிறுத்தம்

எம பஞ்சபட்சி யஞ்சம் நெஞ்சில்வாழ

வேக வல்லோனாகுந் குதுறத்தால்

சாமம் தானொன்றுக் கஞ்ச தரமுமாறு

தரமும் தாழ்கை சொல்லவே

தாம பட்சிபெரு மனிலும் காசமும் நமனு

மாந்தை வல்லுநன் கணக்கையும்

சோம சோமுடன் வேத மஞ்செழுத்துந்

தொகுத்துச் சொல்லவெரு குட்சம்பாசர்

(1)

(இ-ள்):- நூறுக் முகம்மதியானின் குதுறத்தாகிய பஞ்சபட்சி
களின் ரூபங்களை எந்நாளும் மனதில் ரூபப்படுத்தும்படியாக
ஒரு தானொன்றுக் கஞ்சு ஜாமங்களிலும் ஐந்து ரூபங்களும் தின
வில் பதியப் பெற்றுவரவேண்டியதற்காக, ஒரு ஜாமம் மனிலும்
ஒன்றில் வல்லுநன், ஒன்றில் காசமும், ஒன்றில் ஆந்தையும், ஒன்
றில் சேவலும் வரவேண்டிய கணக்கை விவரிக்கவேண்டியதற்காக
ஆண்டவன் தன் கலாநூல்வரையில் அடங்குந்தென்ற அஞ்சபஞ்சாட்
சரங்களை இறக்கவைத்தான். அதன் குட்சியத்தை இளவரும
பாராயில் தீ பார்க்குதலொன்றிப்பா.

எ-று.

அனபு சவருமொன் ருக் கிருபத்தெட்

ட்டங்குங் கூட்டில் வட்ட காபுள்ளே

மெயிவி மொடுக்கும்பட்சி மனிலு மரணயொக்கு

மெயருங் கணக்கையிசித் தறியவே

பல்கு மனுவினுச்சி யசுவா: நொடியிறித்திப்ப்

பகருங் காமகழி யுதலதாய்

தலியும் ஆவுமட்ச ரத்திற் பூட்டிக்கூட்டி
தாவும் பாசுவையுணும் தமருட்சம்பாச். (2)

(இ-ங்):—ஒன்றுவது அலிப, அப்பால் சவருய் நிரப்பாமாயுள்ள இருபத்தெட்டு அட்சர மடங்கியுள்ள கூடாசிய இந்த ஜடலத்தில் முகவட்டத்தில் உள்ள காயு என்றதற்குள்ளே அராட்சி செய்வ தானது மலிலாக இருக்கும். இதை முதலாவது குருமர்கள் அறிந்து உபதேசஞ் செய்ய ஆரம்பிக்கவேண்டும். அதாவது உச் சியிங் கபால மண்டலத்தில் ஒரு அனுவுப்போல் தெரியும். அதுதான் இஷ்டிகின் புதைபலாக இருக்கின்றது. அதுவே ஆ, வு, என்ற அட்சரத்தில் பூட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அதனால் தான் தரலில் தொளியும், லிழிகளில் ஒளிவான பாசுவையும், ஊண்டீளும் கிரஹித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இதை உணர்ந்துபாச். எ-று.

தவ்வு மவ்வுமலி பாக நீன்றனுந்
சூட்ச தற்கருவைச் சொல்லவே
எவ்வுஞ் குறத்தொளி யெட்டு மூன்றில்வைத்
தென்னில் கருமொரு வட்டத்தில்
ருவ்வுங் குந்தெழுத்தைக் கூட்டி மட்டிவைக்கக்
குறைக்கு மின்சொன்னி பாதைக்குமே
கவ்வும் ஹிசெழுத்துக் கருவு மம்புக்குள்
காட்டுங் கமலக்குரு சூட்சம்பாச். (3)

(இ-ங்):—நூனும், மீறும், அலிபும் சேர்மானமான சூட்சியக் கருவைச் சொல்கின்றேன். ஏய் ஆகிய அட்சரத்தில் ரூபங்கொள் டெழுத்த எட்டெழுத்தையும் மூன்று அட்சரத்தில் வைத்து, எண் னற்ற மகிமையுடைய ஒரு கருமாவட்டத்தில் ஒரு குந்தெழுத்தா கிய ஒரு ஒளிவட்டத்தைத் தெரிசனை் செய்து, அதில் தாட்டத்தை சேர்மானிக்கவேண்டி காரியஞ்செய்தால், இன்னளின் ஆத்ம ஒளி வானது ஆத்திரத்துடன் பதை பதைக்கும். இதுவாகிறது ஹம் சௌதுதான ஆதிவான கருவை ஐப்பத்தோட்சரத்திற்குள் காட் டக்கூடிய கருவாகிய கபலத்தின் கருவாகிய முகிமித்தீளின் இரக சியமாகிய சூத்திரத்தை நீ கண்டு கொள்வாயாக. எ-று.

பாதை கண்ணொளிவு பறக்கும் மலிபீற்றனை
பாய்ந்து சாத்தவெட்டுங் கலைப்பாச்

நாதை வழியைவிட்டு நாழ்த்தி யுயர்ந்தியூணர்
தமருஞ் சுழிவட்டமு மமருசே
காதை விழியில்வைத்துக் கண்ணி னிடையிற்றத்தக்
செருவுங் குருவுங்காணும் ஹக்கனே
ஓதை வழியைப்பற்றி யோர்மை தினைவைப்புற்றே
யொத்துக் கணக்கிற்குரு குட்சம்பாச்.

(4)

(இ-ள்): — மெய்ஞ்ஞானத்தின் பாதைக்கு முதல் வழியானது தேத்திரத்தின் நடுவில் இவங்கும் தாத்தொளியாக இருக்கும். அந்த அலியில் விடையூட்டி சுவாச சரத்தைப் பிரயோகித்தால், ஆல் மெல்லாம் ஜோதி செய்கின்ற தோதா றுளியு வெளியாகி காந்தி செய்யும். 'அதில் தகப்பனுடைய நாதவித்தின் வழியாக அமர்த்திருந்த முச்சுடர்ப் பிரகாசமும் உணக்குத் தோன்றித் தெரியும். அதானது சுழிமுனை வட்டத்தில் காணப்படும். அப்பால் கேள்வி வையப்பாசுவையில் வைத்து, தேத்திரத்தின் நடுவில் தினைவைக் கொண்டுவைக்கவே கருவாகிய றுளியானதுடன் குறத்தில் வெளியாகுவதைக்காண்பாய். இதுதான் ஹக்குடைய சொருபமாக இருக்கும். இது சற்குருதானுடைய உபகார ஆதாயமே அன்றிவேறு சாமர்த்திய முன்னால் என்னமுடியும். ஆனதால் அந்த பரத்தில் உன் நாட்டத்தையும் ஒன்றுசேர்த்தால் அது சற்குருவின் தோதா வடிவாகத் தெரியும். அந்த குட்சியத்தை நீ பாசப்பாய் (எ-று)

பறக்கும் பறவைக்காகம் நடக்கும் வழிடைக்கேனா
பகரும் லாழும்ஹையும் பக்கமே
அறுக்குஞ் சரமுந்தெக்கை யடங்குமி யீயுமாகு
மறித்தியு யென்னிறை பவனே
இறக்குஞ் சமையமெட்டு மேக் வாய்க்கிட்ட
விசையுங் கடைசியுல வட்டமே
அறுக்குஞ் சமையசத்தி யஞ்ச சரமுங்வகு
மாவு யீயுக்குரு குட்சம்பாச்.

(5)

(இ-ள்): — இனி காகம் என்னும் பட்சியின் குட்சியமானது நடக்கின்ற மார்க்கத்தைக்கேள். லாழும், ஹையும், அதன் பக்கத்திலாக இருக்கும். அதில் குரியகையின் சாமானது ஒத்து நடக்கின்றதாக இருக்கும். இந்த குட்சியம் ஹக்குலாவைத்தவிர

வேறு சந்தேகப்பட்ட மாந்தர்கள் அறிந்துகொள்ள முடியாது. இறக்கும்படியான சரங்கன் எட்டையும் வாங்கிக்கொண்டு திற்பட்டிடினவுடன், மூலாதாரத்தில் தீர்மானமான வாசிவட்டமானது, உளகரு இசைத்துகொடுக்கும். இனி நீ செய்த தோஷங்கள் முற்றும்வெந்து தீறி சத்தியின் ஐந்து சரங்கனும் மீமிசு, அதாவது சந்திரகு முகியித்தீனில் வந்து நடனஞ்செய்து திருவிளையாட்டுச் செய்யும். இதுவுள் குருநாதனுடைய சூட்சியமாக இருக்கக்காண்பாய்.

எட்டு மட்டுமூன்று மேவல் கண்டபேருக்
கேங்கு மூச்சைப்பாய்ச்சுவெவ்வீடங்
கட்டுத் தலத்தில்முட்டுங் காவல் தலைவயுன்றும்
காணும் குக்குடத் கோணமே
பட்டு தேறயுள் ஏயும் காயப் பாய்த்துமெய்வயப்
பாய்ச்ச வேடியவரும் பக்கமே
செட்டும் பனிக் குப்பா சேத மூளக்குமிக்கைத்
தெள்ளும் தருவினருள் குட்சம்பாச்.

(6)

(இ-ம்):- இனி எட்டுச்சாதத மனவாசியிற் கொண்டு உறுச் நூறு அநாவது ஏற்ற இறக்கப்பழக்கம் செய்யுந்தவசிகளை ஆதியில் சற்றற்பதம் பரக்கமு. கண்டத்தில் கீழும் மேலும் அய்யங்கே தட்டி மூட்டி மயக்கத்தில் கொண்டுபோய் நிறத்தினைவக்கும் இந்த மகாயில் தடுகள் சிரோன்மனியின் காலுண்டமே ஒரு காவலாகவந்து நின்று சாய்ச்சம் புரியும். அப்பாநிசேவற் கோழியானது சோரபத்தில் வந்து பூளாம் பெற்று நிற்கும். அதானது தேறயும் ஏயம் பக்கத்தில் வளர்த்து வரப்பாய்த்து ரெக்கையடித்துக்கூறி மெய்வடுடி வந்து உன் பக்கத்தில் நிற்கும். அப்போது உன்நாணின் அமிர்தமானது இக்கடல் குழிந்த உலகமெல்லாப பளிரென்று செக்கும். இனி உனக்கு ஒரு சேதமும் இல்லை. இதுவுள் குருநாதனுடைய கருணையாக இருக்கும் உனாந் துபாச்.

எ-று

ஆகு உறிவாரிந்த வஞ்ச நிறத்தின்பட்டி
யான கோலமது மைப்புலன்
பாரு வள்ளிக்கலைப் பரனை யாத்தைவரும்

பாக மறிந்துமனத் தேங்கியே
வாரு மீழமைந்து வண்ணக் கோலமதில்
வஞ்சி நின்றருளுற யாமலே
காரங் கற்பனைக்குக் காட்சி மெத்தவுண்டு
காரணக்குரு குட்சம்பரசி

(7)

(இ-ள்):—அந்த பஞ்சபட்சிகளின் கோலங்களின் குட்சியத்
தை உலகவாசிகள் எவரும் அறியமாட்டார்கள் இவைகளையும்
ஐந்து புலங்களாக இருக்கும். இனி வந்துள்ள ஆந்தையின் குட்சி
யத்தை அறிந்து மனத்தேறிக்கொள்வாயாக. இது மீயின் தத்துவ
மாக இருக்கும். எல்லா விதமில் கற்பனைகளும் இதில் நின்று
மாக இருக்கும். இதுவுள் காரண குருதரனுடைய குட்சியமே.
உணர்ந்து பார்த்து ஆந்தைப்பாயாக. எ-று

வள்ளி கொட்டுமவழி வார வாசியினை
வவ்வு மவ்வுகூட்டி வரங்கியே
உகனி யெட்டுவைத்து மேரதி புற்பணத்தை
புற்ற வுள்ளிஐ னேதவே
மன்னி வந்துறுடன் மாட்டு மஞ்செழுத்து
மவுன மந்திரம தாகுமே
கள்ளி சாத்துடனே கலந்து தாலும்பேட்டு
கவ்விப் பூட்டியொன்ற தாக்கியே
எண்ணி மவுனம்வேணு மிசங்கிக் கட்டிதின்
நிலங்குந் திசையைநோக்கி யெண்ணிப்பரசி.

(8)

(இ-ள்):—வண்ணியாகிய குரிய ரேசக வாசியருகிற வழியில்
வாவும், மீழும் கூட்டி இருந்துவாங்கி, கவிமையில் எட்டு அட்சரங்
களைப் பொதிந்து உற்பன கோலமாகிவிட்டு, இருதயத்தின் அக
மியக்கண்ணால் உற்றுநோக்கி ஐனில் எக்கீன் பதவியை முடுக
வேண்டியது. அகமியக்கண் என்பது நினைவாக இருக்கும். கண்டு
பிடி தவறிடாதே. இதில் வந்துள்ள ஆனது பஞ்சாட்சரங்களுடன்
ராஜரங்கம் செய்திருக்கின்றது. இந்த மந்திரம் தியானத்தில் வைத்
துக்கொள்ளும்படியான வஸ்துவாக இருக்கும். கண்ணியாகிய முதி
யித்தின் இந்த மகாமயில் தாத்துடைய ஒளிவடிவில் வந்து தோன்றி
வெளியாகும். இந்த தவத்தில் சாதிக்கப்பட்டமஹான்கள் திட்ட,
மாகமெனசாதனை செய்யவேண்டியது அவசியமாக இருக்கும். எ-று

கட்டுஞ் சித்துவழி க் கமலக்கண் ணாடியே
கையிற் பிடித்துப்பாரு மெய்யிலே
தொட்டுப் படியுய்வித்தை தோஷ பாவமோட்டி
கடரு மெரியுய்வு நடுவிலே
மட்டு பள்ளில்லாத மகிழு மனதுக்குள்ளே
மான மேழுய்வருந் தானமே
கொட்டும் ஆவுமரியுத் தேரற்றரு மேகமலத்
தோணு மெய்க்குருவின் சூட்சுப்பார். (9)

(இ-ள்).—இனி ஞானியாக்களெல்லாம் காட்டுகின்ற சித்துக் கண் என்ற கெழு கராமாத்துகளெல்லாம், அவர்களின் சாதிக்கப் பெற்ற நினைவென்னும் கமலக்கண்ணாடியின் பளியின் ரூபத்தில் தெரிந்து செய்யப்பட்டதேயன்றி வேறல்ல. இதை உண்மையான மஹிபாஸைச் சேர்த்து நினைவை ஒருமை வழியின் தோரணையிற் மீட்டு கைமெய்யாகக் கண்டுக்கொள் மஹிபாவானது காமிலான வெய்யின் கையைத்தொட்டவுடன் பளிர்வென்று சேரதி தெரிவது தான் முக்ய அடையாளமாக இருக்கும். உடனே உன் இருதயக் கமலத்திற்குள்ளே ஏழுமரங்களின் சிற்றும் தோன்றும். இதுவும் காமில் குருவின் சூட்சியமே அன்றிவேறல்ல. எ-று.

காலு மஞ்சபட்சி கருதுப் தாளொன்று
காலுஞ் சாமமஞ்சங் காதிலே
பாலன் குஞ்சநாலும் பறக்கும் பருவம்பேறே
தடப்பி ருக்குத்தாக்க மூணுமே
சால மரசகாலஞ் சாமும் நடைபுய்யெரு
சாவுப் குறியுத்தட்டுஞ் சாத்தியம்
மால மவுளமென்ற மந்தி ரத்தினொடு
மண்ணுங் காலும்நீர்க் குறியுப்பார். (10)

(இ-ள்).—இன்னும் உவாசத்தில் பஞ்சபட்சிரும் கூடியிருந்து அக்ஷரி மகாமில் அண்டசமிட்டு குஞ்சகன் பொறிக்கும். அதுதான் உன் புத்திரசத்தானங்களாக இருக்கும். அவைகள் அடங்கித் தாய்குப்போது நீ தாய்ருவாய். அவைகள் விழித்திருக்கும்போது நீ எய்வளவு செவியத்துடன் சபனித்தாலும் உனக்கு நித்திரை செய்யமுடியாது. அவைகளுண்டால் நீ ஊன் அருந்து

வாய். மற்றபடி உனக்கு எனில் நியங்கொடுக்காது. பரிசுபட்
சிகரின் காலங்களும் சரங்களும் ஆதந்த காலங்களும், நடவடிக்கை
களும், செல்வ சம்பத்துகளும். மரணகால வித்தியாசங்கள்
ஆகிய இவை பஞ்சாட்சிகளில் நின்றதான் உண்டாகியிருக்க
இருக்கும். இதில் பழையவனாக சரத்தாலும், மண்ணாலும், நீர்
வருகிற திறக்குறியாலும் மரணகாலம் தெரியவரும். எ-று.

ஆரு மந்தரங்க மாலம் பதியதுக்குள்

எனலைக் கொழுத்தியிருளில் வெளியையப்பார்

வாரு தலமுங்கண்டு வாசி யதுவுஞ்சென்று

வளரும் வண்ணிக்து குருவிலே

மாரு மவுளமதை மகிழு மண்ணிலிட்டு

மாட்டுத் தண்ணீர்பட்டுக் குளிரே

பாரு மலிபுலாய்வே பசுமீ முந்தாலும்

பாக தபுஸ்துக் பழகும்பார்.

(11)

(இ-ள்):—இக்கூறுப் பதியாய் இருதய கமலத்தில் நினைவா
கிய நெருப்பைக் கொளுத்தி. இந்நிலைய அமாவுகைய ஆலத்தில்
வெட்டவெளியைப். பாத்ததுக்கொள். சந்தஸ்தகமோ குரிய
மண்டலமாக இருக்கப். காசியை அதற்குள் செர்மானு செய்வ
விட்டால் அப்பால் சந்தருவின் மாரத்தோன்றும். அதில் நீ தரி
பட்டிருக்கின்ற காலங்களில் மவுளபூணமாக இருக்கவேண்டியது.
அப்போது மண்ணுடைய நிரப்பமும், தண்ணீருடைய நிரப்பமும்
உளவில் பூணமாகும். அத்துடன் தபசுகள் ஐந்தும் உனக்கு
பழக்கமாகிவிடும். எ-று

தூக்குப் புழுவை துரு மேயுமென்

சுழியுற் சாத்துக்குள்ளே யாருமே

பாக்கு மலிபுலாய் வேறுத் தவுசின் திறகப்

பழக்க பவிபுலாய் மாருமே

காக்கத் தேயுய்வேறுய் ...

கருவு மெழுத்தைக்காணு முனக்குள்ளே

ஆக்குற் சவகுரு காயும் துணுக்குள்ளே

யடக்குற் தமிழ்சரக் குருவும்பார்.

(12)

(இ-ள்):—இன்னும் வசியில் நுட்பமுடைய காயு, நேறு, ஐன்
சாது, அலிபு, லாம், மீம், தேய், நேறு, இன்னும் குருவின் திர்ப்

பொருத்திய சரபு, நான், இவைவாறுதான் இதிம் தமிழ் அட்
சரத்தில் ஒங்காரம் எனது சொல்வது, மருவுடைய குறத்தில் நீ
தெனின் செய்கவேண்டியது. எ-று.

பஞ்ச. அறிப்பதிகம் சம்பூரணம்.

இம்முல் இன்ஸான் பதிகம்.

எழுதிக்கதிநெடுவலடியாசிரிய ஹிதத்தம்.

ஆதி நாயனரு னான் வண்ணமொரு ஆத மரபி மக்களில்
சேரதி நாதனொளி வித்து வந்துமே துலங்கி வந்தவா வாதறையும்
ஒது மித்தநயி யாதி வந்ததொளி லொளிரும் வெம்புலி யாவிக்ரு
மாலு தங்குதலை கூடி யங்கவனை மருவு மிக்குவின் ஸானியே. (1)

(இ-ள்):—ஆதி நாயனாகிய தப்புடைய தோற்றத்தில் தின்
றும் வெளியாகிய தயி ஆதம் அலைவழிஸ்ஸாம உடையமக்களில் தின்
றும் வித்து நாதத்தின் சேரதியானது, பரம்பரை வழியாகத்
தோன்றிய விபரங்கையும், நமது ஆண்டவர்கள் மிக்குவின்
செல்லும்போது ஒரு புலியுடைய ருபத்தில் தின்ற அலியவர்களுக்கு,
உபதேசித்த மகத்துவ ஞானங்களும் இந்த இம்முல் இன்சானு
விற்கும். எ-று.

இனக்கமான வெண்ணாளுடம்பிலுறு வெண்ணாமரம்பதி னாடுதிலும்
கணக்கதிர்த் சத்திர னுதித்திடு மக்களாக் கையெண்ணி யறித்திடும்
மணக்கு மரமலில் பேதைமர்களில் மருவு சாதியது தாலையும்
வணக்க மரயறி ஐங்குலங்களும் வண்ணமிக்குவின் ஸானியே. (2)

(இ-ள்):—இன்னும் இன்சான் உடம்பில் உள்ள சகல எண்
னர்க்கையான கிரஹப்பலங்களில் தின்றும் முக்கியப்பட்ட பதி
னைத்து கணக்கையும், இன்னும் சத்திரனுடைய பதினாறுகலைகளின்
கணக்கையும், அதன் பலாபல்களும், கணக்கெடுத்துச் சொல்லும்
படியாகவும், இன்னும் ஸ்திரி ஜனாதினில் தாக்கு ஜாதி வருப்பு
களையும், இன்னும் ஐந்து குலங்களும் உணர்ந்து கொள்ளப்பட்ட
இம்மானது இன்சானுடைய இம்மில் தின்றதான் உண்டாபிறுக்
வின்றன. எ-று.

எல்லை கண்டவர்க் குரைத்திடு மரியவேகமேது அல்லவா
கல்லையாகிய நீசகுக்குரை காட்டவல்லவ மில்லையே
நல்லமாமயி லாண்பெண்ணுவே நடக்குஞ்சாதிபு னரக்கிறேன்
அவ்விலைபெயர்பழம் பத்மனிக்ருவர லாறுமில்முயின் ஸானிலே. (3)

(இ-ள்):—மெய்ஞ்ஞானம் உணர்ந்த மகான்கள் உலகவாசிக
ளாக இருந்து குடுமப்பயிர்ச்சி செய்யும்போது, அவர்கள் இந்த
இலையில் கூடியட்டிலும் ஆராய்ந்திருக்கவேண்டியது அவசியம்
எப்பேர்ப்பட்ட சற்குறவும் இதைக்காட்ட எவ்வளவும் திராணிமி
ருக்கமாட்டாது. ஆளதரல் இல்லாத குரளிகள் ஆண் பெண்
ளொன்றிருப்பவர்கள் கில்லைப்பழத்தில் வாசனைகூடியுடைய பது
மினி ழாதி ஸ்திரீயானவர்களுக்கு இன்சொன்னுடைய இலையில் பேசி
வரப்பட்டதாவது என்னவென்கூடும். எ-று.

பிரதமமக்கொரு பத்மினிய்பெண்ப் பிறைமுதற்நீளஞ் சேரவுஞ்
சரகுமெய்க்குமே சிவகலைத்தந்தத் தாவுதாலதே யய்குலப்
பிரபைமெய்மொழி யச்சர மலிபிழைத் தாதுக்குற மூட்டியே
கனரயில்லாமலே உச்சமாசனை காட்டுமிஸ்முனின் ஸானிலே. (4)

(இ-ள்):—ஒவ்வொரு மாதத்தின் ஆரம்ப நாளின் இரவில்
ஆதத்திக்க வேண்டியது ஷுரபின் பரிசுத்தமான சொல்லாக இருக்
கும். தமிழ்நாட்டிலும் இதற்கு அத்தாட்சி கூறியிருக்கின்றார்
கள். ஆனால் தாதுகூடப் மகளியில் வைத்து சரத்திய நினைவை
வாசிசெய்யவேண்டியது துதுதான் இன்சொன்னுடைய இம்மாத
இருக்கும். எ-று.

கன்னியாமயில் சொன்னமாதீய கமல அக்குல்லி சித்திரம்
சொன்னகாசி சொரிந்தி ஷெமொரு வட்சரத்தினது பெருமையால்
வண்ணம் பாடியே கொஞ்சமாமொழி யாதுறையாரப்ப லாசலின்
எண்ணியாடி கிழங்கி நினைதிடு பேசுமிக்குயின் ஸானிலே. (5)

(இ-ள்):—அவ்விதமான பரவச்செய்தால் அம்மயிலுடைய
மேகமழையான தக்க கீதந்த ஒகையும் தாலாபக்க குழத்தா
மகாரிசு திற லெனைய பிரண்டு சொரிவும். பாடி நகுமானியா
யிர் சருவாசலுத் தாளபபுடன் திறந்து மகரத்தக் கமலமானது
யிரிந்து உலவாச விருதொப்கொடுக்கும். அக்கமலத்திலிருந்து
வண்ணாசங்கீதத்தொளிகள் தவீன சாதுறியத்துடன் கேட்கும்.

செத்தின் விபரமாவது, யாஹூ என்பதாக இருக்கும். இதானது 'உன்சாஸு'டைய இடமின் இராஜ தந்திர ஞானமாக இருக்கும். இந்த இடமின் பரிபூரணம் வரையிலும் தெரிந்து கொள்ள ஆசித்த வன் தகைமுதலுடன் என் சமூகத்தில் வந்து சிம்ரான் வாசஞ் செய்தால் முற்றும் தெரிந்து கொள்ளத்தடையிலும். எ-று.

ஆதிய-பந்தொழி ஐரகுபப் பொங்கியே யானநாத னெழுந்திடும்
சோத யோடியி ரங்கிடும்வழி குறத்தில் அயினானதில்
மீதில்மீடில் லெழுந்த லாமலிபு மிஞ்சுமேறுபுத்தராகுட்குயே
சாதிமாமலில் சமத்ததாசிய சாருமிகமுனின் ஸாஸிவே. (6)

(இ-ள்);—ஆதியாசிய என்சன் மக்பீதாத்தின் மனமோசன அள்ளி கவாவித்து வடித்துவிட்ட நாதமானது, ஆலம் அமர அளவில் சென்றவுடன் தப்பின் இலாஹியத்தாகிய குறத்தென்றும் இயத்திர அச்சிதில் ஏழுவி ஆதுபோல் பதிவப்பெற்று, இரண்டு தேத்திரம் என்ற சிம்மோசனத்தில் குறத்துடை ஒளியின் வட்ட வடிவமாக நின்றுவந்திற்று. அதில் மீறும் அலிபும் மேறுபுக்கடனால பெண்ணுடைய, அகலது லாரும் அலிபும் தாதுக் கூடனால ஆண வடிவம் சமைந்துவிடும். இது இன்சாஸுடைய சிம்ரூவிய இலமாக இருக்கும். இது அறியாத குருமார்கன் மனிதனுடையோட்டார் கன். எ-று.

உகாரமாவிய வக்கிளிக்கலை யுத்தரிக்கவு முத்தமம்
இகாரம் ரண்டுமீ மாளிலாசி விலங்கிடும்சூய ஹங்களில்
அகார சந்திர னேழிலங்கலை யஞ்சுமொன்ப திலங்கியே
சிகார யெய்க்கலம் கொண்டுசுற்றிட சிபாவுமுமிமுனின் ஸாஸிவே. (?)

(இ-ள்);—உகாரம் என்னப்பட்ட சூரிய வாகிளய உள்ள தப்படுத்தி இழுத்து திற்பாட்டினவுடன் உளக்கு அவ்விஷயத்தில் உத்தமம் ஏற்படும். இகாரம் என்னப்பட்ட சந்திரகலையை மட்டுப் படுத்தினவுடன் ஸ்திரியின் அமுதநிலையானது, கொறிக்க எத்த னிக்கும். அதானது இரண்டு மீமுண்டய தத்துவமாக இருக்கும். ஹம்சென்பது மய்யத்தாமரையாக இருக்கும். இதவும் வெரு கலமாக இருக்கும். இன்னும் சந்திரனில் அகாரம் வைத்து இழு த்து திறுத்தும்போது, அந்த ஆணந்தத்திற்கு எகலை சொகல உள னால் முடியாது. அதுபயித்துப்பார். சிகாரம் என்ற மெய்க்கணம்

அதாவது கலிமா கிரவாக இருக்கும். அதுனால் சுதநி அமித் த மண்டபைத்திறந்து கொள். இதானது இச்சாஸூதைய இவ்வித நின்று முன்னதாக இருக்கும். எ-று.

மத்து சத்துடனு ஜெசமாவிய மருவெழுத்திடும் வேணியல்
சத்து மாவிய வத்தவத்திலே தங்குமாமதி சிந்துமாம்
பத்து மாவிய சித்திரக்கலை பதிநாலுமொத்த விரவிலே
எத்து மேவிய நாலுமொக்கவே யிலங்குமிவ் பூனில் ஸானிலே (8)

(இ-ள்):—மத்து சத்து, அதாவது ஜலால் ஜமால், அதாவது வரட்சி ருளிர்ச்சி, அதாவது ஆண் பெண், ஆக இருண்டு விரவதா பத்தாலும் கபால உள்வாணை மண்டலத்தில் விதைத்து வத்த சிந்துவ நாதமானது, தேவேத்திரன் கொல்லவாவிய ஐனும் எக்கினில் நின்று திறம்பெற்று, முந்தபா என்ற தெளித்து வடித்த திருமணி முத் தில் வடிவு எடுத்துக்கொண்டது. அவ்வாறு எடுத்த மூர்த்தித் தானஞ்சூழக்களின் தந்திரமாய்க்கும் போல் பூண்டுக்கொண்டன. இச்சாஸூதைய இவ்மையறிவதில் இந்த மகத்யவயங்கத் தெரிய வரும். எ-று.

உச்ச மாவிய மூன்றிரேகையு மொத்தவுட்கம வத்துளே
பச்ச மாவிய பாறைவாசலை பையவேவூற மத்திரம்
கொச்ச மாகிய நேரையும்மீழும் விளர்ந்துவடிய வாமும்ர
ஒச்சமாவிய மீனாத்திடும்கவலை யோசை யிவ்முனில் ஸானிலே. (9)

(இ-ள்):—ஆனால் இது முக்து ரேகைக் குறிப்புடைய நாத மாக இருக்கும். இது உட்கமலமாவிய மேக தெருப்பில் நின்று விளைவுசெய்யப்பட்டதாக இருக்கும். இதன் சந்தாவாகிதது, வலப்புரி வாகியாக இருப்பதினாலே கூட்டவும் குறைக்கவும் உள் னால் முடியும் அப்படியே செய்து ஜெயம் பெற்றுக்கொள். இத் திரு மணிமத்திரமானது, நேர, மீம், வாய், ஏ ஆக இருக்கும். இவைகளை நல்ல கியாபகசக்தியுடன் வைத்து திக்குசெய்துக் கொள். அப்பால் ஒரு ஓசையானது நாதத்தில் கொடுக்கும். இது நான் இச்சாஸூதைய இவ்மாக இருக்கும். எ-று.

மருவெழுத்திடு வசனைக் குழல் மங்கைமாமயில் கொஞ்சியே
கருவுரைத்திடு மவ்வெழுத்தது கமல சிங்கார குதுசியில்

அறுபத்தைத்திடு அவிபுளீன் அயின் லாமும்ஏயீமுங் கூட்டியே
செருவுகோறாமி மாகவேவியே சாதும் மிஸ்முலின் ஸானிலே. (10)

(இ-ள்):—மேற் கூறியவாறு வில்லப்படுத்தின் வாகனை தாக்
கடிய கூந்தல் பார்த்தையுடைய பெண்மணியின் கருப்பவரையில்
குழவி சமைக்கொல்கொண்டு விடுப்படியான இச்சாஸுடைய
இல்மாவாது எது வென்றால் நீ யறித்துக்கொள், கமல சிங்கார
குதுசியாகிய தேநாக்கொல்லில் ஹாஹும் குதுசி என்கின்ற தாத்
தின் அச்சியத்திர வடிகில் நின்று வித்து தாதமானது, உறையது
நின்று, அலிபு சின், அயின், லாம், ஏ, மீம், அறுகோண அட்சரங்
களின் மகிமைகளால் சுருத்திரண்டு காப் ஹா, யா, சாது, என்
பதாக ஹாஹும் விளையப்பட்டு தெளித்து பழுத்து வெளியாகித்
தது. எ-று.

வாசியெயிலே மிகுந்திட அயின் வாவுக்காவயின் லாமும்ஏ
பூச்சிதொக்க விளங்கி யேபதி நாலுங்கூடி யமைத்திட
மரசியற்று பக்கமற்றிட முழுக்கு மற்றத் துடக்கறப்
புகையொத்து மிகுந்த தாலறை பூட்டுமில்முலின் ஸானிலே. (11)

(இ-ள்):—ஹாஹும் எப்படி விளைந்த தென்றல் குரியவையா
கிய வாசி உள்ளே உத்திக் கெஸமாகிய மாக்கொடியில் ஸுறாயீர்
லின் மாக்கமாக வந்ததே:—அயின், வாவு, காயு, மீம், லாம், ஏ,
இத்த கூதரங்ளையும் ஏக்கக்கூடி, பதினாக்கு இவ்முளையும் பொ
தியப்பட்டு உண்டாயிற்று. கூறாதல் இதை ஒருவன் பொருத்தி
ஒன்றுபட்டுக்கொள்ள வேண்டுமானால், அவன் இருதயத்தில்
யாதொரு அழுக்கும், இவ்வாதவனாக சந்தேஹம் என்ற பாய்ம்
விடக்கில் விழுந்துவிடாதவனாகவுய், யாதொரு தஜ்ஜிசுவாதவனாக
வும், துடக்கு என்னப்பட்ட பரவதோஷ பந்தங்கள் அவனைச்
குழந்திலாதவனாகவும், வழிகாட்டியாகிய சற்றுகு தாதஸுடைய
கோபாக்கிளி என்னும் சரவேதனையில் அடிப்படாத சமர்த்தனா
வும் இருந்து, புகை என்னும் புடம்போடப் பெற்றவராக அந்
தப் பருப்பு வேரும். இத்தான் இக்கோளின் சிக்குகிய இல்மாக
இருக்கும். எ-று.

அஹதுமாகி அஹமதுமொருவன் புகொண்ட முறம்மறைச் [வேல
ஒடுவிறவிதுகொண்டுறவி வென்றுமுள்ளே யுறைத்தரகுலும்வாகு

பஹுதிருமாவில் பதுங்கியேவரு பதினெண்ணூற்றிர மாலமுல்
ஒஹது வொன்பது மாதியொக்கவே ஒருக்கமிடிலுலின் ஸானிவே

(இ-ள்):—ஹே! மெய்க்ஞானம் என்னப்பட்ட உரிய கருவி எடுத்துக் கைகாட்ட வந்த மகனே! இந்த இடத்தில் சற்று நிதான யோசனையுடையவனாக உணர்ச்சி செய்துபோகவேண்டியது. உன் மனவாசியை உன்னில் பூர்ணகோலங்களெனத் தேடிக்கொள்ளு வையானால் அந்த சமீபத்து எவ்விதத்தெரியுமே? அஹது என்ற எல்லைவற்ற ஒளியின் இரகசியத்தில் தின்றும் பரஞ்சோதி மானிக் கமால் அஹமது என்ற திரு நாமமுண்டாகி, அப்பால் நூறும் முகம்மதியாவாகிய நம் நபிகள் றிசோமணியவர்களை, உன் கவசமே வோட்டங்கள் அனைத்திலும் தியானஞ்செய்து நின்று தஜல்யிவாத் தில் பழகிக்கொண்டு வருவையேயானால் அது தளாவட்டத்தில் யாஹூதி வென்று உன்னை தொனிக்கத்தலைப்படும். அப்போது நகுலானது உன்னில் “குல்” என்ற குரத்தினால் ரூபங்களெனும், அச்சமயம் உன்னில் பதினெண்ணூற்றிரம் ஆலங்களின் ரூபங்களும் தோதவடிவாய்த் தெரியப்படும். ஐந்திகள் சமஸ்த்தமும் தத்தம் வேற்றமை என்ற பிணக்கை அவிழ்த்துக்கொண்டு உன்னில் வந்து ஒன்று பட்டுப்போகும். நீயே ஆலங்களின் சிற்றுகளுக்கு அடைபாளமுடைய ஏகசமதாயிருப்பாய். இதுதான் ஆலமும் இச்சான் என்று சொல்லுவதாக இருக்கும். எ-று.

இல்லுல் இன்சான் பதிகம் சம்பூர்ணம்

அஹத்திறப்புப் பதிகம்.

எழுச்சிக்கழிநெடுவடி யாசிரியனிருத்தம்

அச்சவடி கொக்கமொழி யம்பாஞ்சு ழித்துவர
வத்தினி மவித்தரு ரிவையே

தந்சொருப வச்சஅறை தப்பற வுரைக்கவினி
தக்கமொரு பன்னி ரண்டுமே

வச்சவிரல் அத்தனியில் உற்றமவி வானையவன்
வக்கவின யாடு குணமே

ஐக்கருமி னைச்சரிந்து முப்படி நடக்கவைரு
முச்சறை திறப்ப தெவரோ.

(1)

(இ-ம்):—இதானது மனமோகன ஸ்திரீயின் அமிர்தநிலையை அழிக்கச் செய்யும் சம்பந்தராய் இம்மிடம் தின்றுச் சொல்வதாய் இருக்கும். அன்னவளின் விரகவெள்ள மடைபுடைத்து வரும் சமயம் கொச்சையான பல பரிசுரச் சொழிகளையும் வாயிற் பழக்க மிடுவாள். மதன குமுதவரையில் உன் உகிர்கொண்டு சுழற்றும் போது அப்பரகோலகலங்கள் அவன் செய்து சுற்றுவது வெகு விமரிசையாக இருக்கும். இனி வரசி நடைகில் பன்னிரண்டும் கையாட்கி செய்யும்போது, அன்னுனை அமிர்தக்கடல் ஓடிவரும ஓர் வள்ளத்தில் ஒரு மலிவை வைத்த வண்ணமாகத் தோன்றும். இது குமிழின் அருகில் உள்ள கரிகரஸ்தாபரங்களாக இருக்கும். இந்தரு முகம்பராக சூரியனை வாகியை கவாசத்தில் திறத்தி நடத்தவேண்டியது. இந்த இயல்பின்படி நடக்கும் மன்னர்கள் உலகத்தில் யார் இருக்கின்றார்கள்? எ-று.

கத்துடை வேலுமொரு வெற்றிநட மாடிவருங்
கைத்திருகை போல வவள்தான்
சுற்றமினி யச்சமியை சம்பிரதா யவுச்சமது
தட்டியேகை கொட்டி மொழிவான்
தச்சவர திக்கையலை நம்புவான் அனியுதேறையும்
நாமொரு மீழூர் தாதுமே
பற்றுமே வேயவன்னை பம்பாரு சுழித்துவருமுன்
பச்சரை திறப்ப தெவரோ.

(1)

(இ-ம்):—அப்போது ஜலை முழங்கும் சுழத்திராதினள் ஏழும் ஒதுமிக்க எழுத்து நடனமாடி வருத்தன்மைபோல விளங்கும் அன் னவனுடைய இருகரங்களும் திருகை சுழல்வது போன்றவட்ட மாகும். இன்னும் உன்முகமானது சத்திர மண்டலம் போன்றது அன்னவள் நோக்கத்திற்குக் காட்டும். அடிக்கடி உன்னை மெய்ச் சிப்புகழ்வதும், கையைக் கொட்டிப் பாடுவதும் நீ கண்டு உள்ளசு நத்த குறவாய். இன்னும் அனியும் வாகியில் சுழற்றி விட்டபோது இருகைகளும் பம்பரங்களின்போல சுற்றிவரும். இவ்வாறு இம்முல் இன்னொருடைய தத்துவமாக இருக்கும். எ-று.

தத்துகலை சுத்துவனை தன்காம நெருங்கிட
தறுமணங் கமழ்த்த மலரும்

செந்துகள் வெருட்டிவருஞ் செருக்கான மேகமது
 செப்பினிற் மான குழலும்
 கந்துகரி யந்திவரும் கத்தாக்கு வட்டிடையிற்
 கட்டியபொன் தந்த மதுபோல்
 வித்துகலை சென்னுதனம் விற்பன மெழுப்பிவர
 விஞ்சுறை திறப்ப ரெவரேர.

(3)

(இ-ம்):— வலம் புரிச்சங்குபோல் ஒரு தாமரைவானது
 தின்று நறுமணங்கமழவும், மேகங்கள் படர்ந்த வன்னமரக
 உள்ள அணைபாரவட்சணமும், கரேரணித வாசனையும் தோன்றும்,
 இது இன்சாஸூடைய இவ்மையறிந்தால் வெளிபாக்கத்தத்துவம்
 பெறலாம்.

எ-று.

சத்தனங் கதம்பமரு தாதிகைபக் கீருடன்
 சத்தத்துட னெடுத்தே யணிவரன்
 பத்தடிபற் றுமதடை பைத்தொடியி னுக்கியிடை
 பத்தபைங் கொடியுடுத்த கலைதான்
 முத்தெளத் தரித்தகதி ரித்திரன் மதத்தவொளி
 மும்மதற் தரித்த வவன் தான்
 வத்தெள விருதேயவன் வண்கவை யடக்கிடவுள்
 வன்னறை திறப்ப ரெவரேர.

(4)

(இ-ம்):—இன்னம் பதுமினி ஸ்திரீயிங் கவ அடையாளமாவது
 என்னவெனில். அதன் சுபாவமே சத்தனம், பன்னீர், கல்தூரி,
 ஐவாது இத்திரியங்களை எடுத்தனியது சதா வழக்கமுடையதா
 ரும். மித்துவாளரப்பர் பத்துகணப்போலி ஓசிய தடையையுடை
 யதும், இளமீர்துவான வஸ்திரங்களைத்தரிக்க விருப்பமும், தேவ
 இத்திரன் கொலுபோன்ற அழகிய மேன்மையுடைய தமக்கு வர
 சனை இடமாக்கக் கருதிவிறதும். இதை சரிவரக்கலந்து ககாருப
 வத்தையடைவின்றவர்கள் யாவராக இருக்கும்.

எ-று.

காரிகை கடக்கவொரு நரம்பும் நெருக்கவெரு
 காசுகல் பறிக்க வவளாம்
 மாரிகை யுருக்குப்பெரு மாகக் கெடுக்கும்வகை
 மத்தள முழக்க மதுகேள்

பூரிசை தவுசியொரு பூட்டுங்காபு மீழ்மாசை
 பூசக்கினை வரவு மதிவே
 சாரிசை நடத்தியொரு நாழிசை யிருத்தியேசை
 சாவறை திறப்ப ரெவரோ (5)

(இ-ஊ):—காரிசை என்னும் நினைவை அடக்கித் தாண்டவும்
 காம்படங்களின் குறிகண்டு சமர்த்துச் செய்யவும், இன்னும் அன்
 னவர்களிடம் மிக்க ஆதாயங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவும், மத்த
 ளங்களைப் போன்ற இளநீர்களைப்பற்றும் மார்க்கம் எது வென்று
 கண்டு பிடிக்கவும், இன்னும் காபு, மீம் உடைவ வாகியில் வைத்
 துக் காரியம் செய்துகொள்ளவும் எவரறியப் போகிறார்
 எ-று.

கிங்கினி கிணங்குமரு டங்கும் நெருங்கிடக்
 கிணிக்கரங் கொடுத்திப் பேளியாம்
 சிங்கார மடமனிலை மிங்கிதமா வாமனிறைச்
 சிந்தையி னிருத்தித் தவுசிய்
 ஏங்காரங்கொ ண்த்துயர்த்தி யோங்கார நினைதிருத்தி
 பொப்பியொரு தப்பு மனிலை
 வங்காம் வரிச்சிரசிய் வங்காதல் மன்னுணையுள்
 வரசறை திறப்ப ரெவரோ, (6)

(இ-ஊ):—இன்னும் கீரிடத்தரிக்கப்பெற்ற மருடத்தனையில்
 மூத்தமிட்டு மேளதாள விடயங்களைத் தொடுக்கவும், அனிறை
 இருதயத்தில் இருத்தி, ஏங்கார வாகனம் செய்யவேண்டிய பக்கு
 வங்களைச் செய்து காரியம் நடத்திக் கொள்ளவும்;—பீத்தமரவிய
 மன்னுணையடக்கியானவும், வாகனத்தை திறக்க திறமையுடைய மன்
 னர்க்கு யார்? எ-று

மடமடவெண் தேமுழங்க மண்டல தடுத்தெருவில்
 மச்சலை முச்ச மதிவே
 படபடவெண் தேநியது பச்சையர வுச்சியிவே
 பட்டுருகும் வேளை தளரிலை
 கடகடக மென்றுமொரு கணைகடனை தேர்த்துதிசழ்
 கண்ணாறு மோட்டி வரவே
 துடபடமென் னுன்னாறில் தங்கியே விளங்குகள
 தன்னறை திறப்ப ரெவரோ, (7)

(இ-ன்):—இன்னும் நட்சனியத்தின் வரலிக் தின்று மட மடவென்று வசைட்டல் கொள்ளும்படியான குரிய வரலிகை உச்சியின்மேல் திறத்தி, இன்னும் பச்சை ரெங்காகிய உச்சி ரோபத் தையிசைத்து வண்ணம் படுத்தவும், அகையிற் உள்ள அமுத்ததைத் திறக்கவும் சாமார்த்திய புருஷர் யார்? எ-று.

காணினப் பீணைத்துமிரு காவியப் தெருக்கியே
கைத்தா ளடித்த வத்தியே
மாலிகை பொருத்தமுன மாவடி நடத்தவழி
உஞ்சியவன் கொஞ்சி மொழிவான்
சாணிகை தூத்தியவன் மாலிகை நடத்தியதான்
மாசறக் கைத்த அவிபால்
பாணியே கவித்தவெரு பானகமி னித்தகவைப்
பாசறை திறப்ப ரெவரோ.

(9)

(இ-ன்):—அண்ணவரது பாதங்களை உச்சியின் நேராகக் கொண்டு சந்திர குரிய சரங்கனை அதற்கு நேராக திறத்தி மதன தடையிற் கொழுக்கினவுடன், வாய்குளரி ஒண்புதும் தடமாறி கொஞ்சியவாசத்தையுடன், தின்று கிரகும். அவிதின் ஓட்டத்தல் சரத்தைப் பிடித்து வைக்க உடனே மோகன சமுத்திரம் கொந்தள்கும். இது யார் அறிவாராக? எ-று.

உச்சர மிருத்தியொரு பஞ்சரக் கிணியைப்பிடி
'வொப்பரவு தப்பி வராமலே
உஞ்சரத் தவத்துடைப வள்ளகை யாளவனை
வன்புகழ் வினைக்க வித்யோ
பொள்ளயவன் கோத்தவனரி பேரவவொரு அத்தினியைப்
பொத்தவிக மீதி ருத்தியே
பஞ்சரக் கிணைகற்றி யஞ்சரக்க வலகுலரை
மத்தெனத் திறப்ப ரெவரோ.

(9)

(இ-ன்):—உன் சாமாகிய நினைவைத்தட்மாட விடாமல் பொறுபையுடன் திறத்திவைத்துக் கொண்டு, ஒரு கிள்ளையைக் காதல் கொடுத்து, காரியம் செய்தல்தான் அத்தினிமாதின் திறப்புக் குரிய யோக்கிதி.

எ-று.

மூலத்தித் துற்றவரும் மாகனையி மிச்சமது
 மனமதஞ் சுதித்த பொருளோ
 காதுணும் தாசினிழி காட்டிய துடுக்குமொழி
 கயசவள மெத்த நையதே
 தாதுவனி சித்தாரு கொட்டிய விஷக்கொடு
 தப்புற மயக்கு மதுபேல்
 மீதுரைபொக் லாதவனை மீக்கை நொடுத்ததே
 மின்னரை திறப்ப ரெவரோ. (10)

(இ-ள்):—இது போக மற்ற எல்லா ஜாதிகளுக்கும் மகரத்தில்
 நகம்பவைத்து அகரத்தில் அகம்பவைத்து நடுவளை சடளிக்க கிடத்தி
 வாசத்தை வைவானியால் தடவி குருப்பை திறந்து நீர்வடிய
 இயற்றுவது அறைதிறப்பாக இருக்கும். எ-று.

பஞ்சவான் நவக்கிரகம் பத்துமடி வத்திரகம்
 பஞ்சாய மெடுத்து கரக்கவோ
 தஞ்சுகொடி தெனச்சீர முப்புறி வப்பெழுப்பி
 நக்குகையி விப்பு குதியே
 இஞ்செனத் தரித்தமேகங் குஞ்சியா டுரங்கிவரு
 மின்பமனில் மேக மதனம்
 வஞ்சமது வஞ்செயலை வத்தியது செய்தெடுக்க
 வஞ்சறை திறப்ப ரெவரோ. (11)

(இ-ள்):—நவக்கிரகங்களும் அஸ்திவாரம் குவித்து கொட்டும்
 படியாக நஞ்சிருக்கும் வாகினை நிறுத்தி அமுதிருக்கும் வாகினை
 உட்கொண்டு மதினம்பேரில் படர்ந்த மேகங்கம்போல் வளைந்த
 வீரகதாபங்கை பஞ்செனப் பிரித்து அறை திறக்கத் திறமுடைய
 வக்கை யார்? எ-று.

ஆடுமொரு கீத்தைவழி மாலுமொரு நற்கனியா
 ஆடுமொரு கீத்தை பதுகேள்
 சாடுமொரு வெற்றி அவி பாகுமது வுற்றநேறையும்
 ஜாதியும் தாலுமாகவே
 கூடிவர வொத்ததையும் ஹுவதைபு முத்துமனக்
 குப்பியடி மீளும்மே தாக்மீளும்

பாடியசிங் காரமடிப் பவளதிறப் பெண்மலிலே
பச்சரை திறப்ப ரெவரேச.

(12)

(இ-ங்):—தன்மைதரக்கூடிய கவிதின் அச்சரங்களைக்கொண்டு சித்தாடி இருக்கின்ற ஞானவித்தையால் எதையும் கைவசஞ் செய்யும் விதத்தைத் தெரிவிவண்டியதைக்கேள். அவிப்பையும், நேரையையும், மீமையையும், தாஸையும், ஒன்றுபடச்செய்து ஹரி மத்திர வரசியைத் துணைக்கொளியாகப் பிடித்து ரும்மியடித்தால் அந்நையானது திறக்கும்.

அந்நைதிறப்பும் பதிகம் சம்பூரணம்.

வ ல ம் பு ரி ப் ப தி க ம்.

எழுச்சிக்கழிநெடியடியாசிரிய விருத்தம்

திருமது வெழுப்பத் திசையது நாவீர்
செய்மைபு னறுகவை யதளிர்
சுருதிய வானு சுருணரே சினைவைக்
கைத்திடு முடனினிற் பருப்பை
மருவியே கைத்தே பொருபிடி சாத
மருத்திய வழுதின்பங் கயந்தும்
உருவியே வாய்கு முன்னுறைக் கமல
முறைத்தது வலம்புரிச் சங்கே.

(1)

(இ-ங்):—வலம்புரிச்சங்கின் கவலைமையைப்பற்றிப் பேசப் படுவதாக இருக்கும். இந்த உடலில் அழகு என்று சொல்லப் பட்ட உதிரங்களின் சாரங்கலத்தை தரக்கூடியது. இன்னும் அறுகவை உண்டி. பதார்த்தங்களை உன்னுலகங்களில் கொண்டு சென்று குடர்க்கருவிகள் தோறும் செல்லவைத்து ஐந்து பூதிய ஸ்தானங்களிலும் அடைபடச்செய்து சத்துவாரங்கொள்ளச் செய்து இருதயத்தாமரைக்கு பிஞ்சுந்த ஆதாரப்பொருளாக திற்கின்றது.

தங்கிய தலம்பு தரபத்தின் நொய்தாய்த்
தருதிலத் திருக்குலா மதுக்குள்
பெயங்கிய மூல முத்தடுப் பதனில

பொருத்திடு மீன்களல் கொழுத்திச்
 சங்குபா வதனுல் கொதித்திடும் வேலை
 தருத்தவி துலியினுற் கடைத்து
 முக்கவே யுறையிட்டுறைந்திடுத் தயிரை
 முடித்தது வலம்புரிச் சங்கே.

(2)

(இ-ங்):—இன்னும் இந்த நிலவுலகத்தின் கண்ணுண்டான
 சுவ ஜீவராசிகளின் மோகக் கீழிற்கொழுவி நின்று ஆகாய
 களை உதிரமாக்கி, அவைகளை அளரட்டம் ஜீரணிக்கச் செய்து, வித்
 தை திரட்டுகிற்று அய்யித்தில் நின்று இன்னொரு ஆஸத்தை உண்
 டாக்கி பாலாக்கி, அதை மாதாவிண் கசப்பத்திற் கொண்டு போய்
 விட்டு உரையுண்டாக்கி, அப்பால் ஆலம் அஜிராயில் வைத்துத்
 தயிராகக் கடைத்து, அவைப அதற்கு மத்தாகவைத்து, நிறுத்தி
 இஞ்சாலை முடித்து விட்டதும், வலம்புரிச் சங்கை இருக்கும் என்
 பதை இதனாலறிய வேண்டுகாது.

எ-று.

செக்கெருவ் கல்லுத் திரண்டது வெண்ணெய்ச்
 சாத்தொடு வருகெதெய்ச் கலசம்
 பகிரொடு மேத்தி வதனிறஞ் சிவம்புப்
 பழகியே யுறைய்தயின் முளைத்த
 மகிழ்வொடு ரண்டா மொருபருப் புதிர
 மறுபடி யுப்பொடு சிறுதீர்
 ககிழவுடன் மறிகா லுண்பலத் தவிரச்
 சுழகிடு சக்கையொன் றதுதான்
 ரகியொரு கூறு முன்னிடத் திருத்து
 முறைத்தது வலம்புரிச் சங்கே.

(3)

(இ-ங்):—இனி கல்லுக்கு சமாணமான மட்டியறிவை சிறிது
 காலம் வெண்ணிப்பால் வைத்து, உலகத்தை நடத்தச் செய்து, அப்
 பால் முன்செய்த பாக்கியத்தின் விதிவசத்தின் பயனாக அந்த
 வெண்ணையை மெய்ஞ்ஞான ஆராய்ச்சி யென்ற அக்னியால் உரு
 கச்செய்து கடைத்தேற்றிற்று அந்த அக்னியாகிய உஜ்ஜித
 றுன்று மிகலாது போய்க்கிடந்த அமாவால் முத்தலக்கு எங்கின்ற
 இரகசியத்தில் நின்றுப் பகையுடைய தாட்டத்தில் பரமாத்மாவை
 உண்டு பண்ணி ஜடலத்தில் ஊண், உறக்கம், சிறுதீர், மலம், உப்பு

நாட்டம், தேட்டம் யாவும் வைத்து வெளியாகக் கிட்டவும் வலம்
புரிச் சங்கரக இருக்கும். எ-று.

ஆகவே பங்கு வகையொரு வஞ்சம்
அறித்திடு மாகமெய்க் கருத்தால்
தரகமு முந்தாத தகையொரு மோகம்
தருமத முருக்கிட வகைகேள்
பாசமு மனுசாப் பதுமசித் தினிசல்
கிளிமயில் முகத்தைக்கண் ணோக்கித்
சோகநீர் தவளைச் சுருதிநா னினாந்து
சுழித்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (4)

(இ-ள்):—ஆளதால் இந்த ஐடலமானது ஐந்து பூத தட்ச
களின் பங்காக நின்று ஆடிவருகின்றது. ஷெ வகை ஐந்தும் அநிய
வேண்டியது மனிதனுக்கு முதற்கடமையாக இருக்கும். அப்பால்
பதுமஸ்தாணங்களைக் கண்டறிய வேண்டியது, அப்பால் தவ
நிலையில் கற்ப சித்துக்களைத் தேடவேண்டியது. அல்லது கிருதகளை
உருப்போட்டு முடிக்கவேண்டியது. மிக் க அவசியமானதுவும்
வலம்புரிச் சங்கரக இருக்கும். எ-று.

தவம்பெறக் குடிலாள் குலவிப வினாச்சல்
தடத்திடு மறுபத்து தாலில்
தவம்பதி யாடிக் கமர்தலம் வெடித்துத்
தவங்கியே மயங்குமல் வேளை
குலமறி மேகக் காத்திறம் பொழிந்த
கருணைப்பேர் கொண்டவீத் துருவி
விவகிய குழத்தை கிளம்பிவை மடத்தை
விழித்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (5)

(இ-ள்):—தலமரகிய திவ்யரானத்தை அடைவதற்கு நூறுல்
புகழ்மதிபாவென்னும் மயிலை நூறுல் கருதியவுடன் உதிரல்
கொதித்து, நாதகிந்துஸ்தானம் பொங்கி வடிந்து வந்து, கமலதாம
ரை விசிந்து, இனம்பிவை மடத்தைவிட ரூபத்தில் நிறுத்தி சுயம்பாக
வெளியாகுவதும் வலம்புரிச் சங்கரக இருக்கும். (எ-று)

மின்வெட்டி மறைத்தாற் போலசித் தினியை
 மிடுக்கக்கொள் முன்முக்க ஊனளிக்
 நன்னிதழ்த் துணைகளைச் சுவைத்திடுந் தவத்தில்
 சருத்தி மொகுதொடிப பொழுதில்
 மென்னிடு நுனிதா நுணைத்திடு நேரகா
 மேதையைப் பிடித்திரு காததால்
 உன்வையே யேற வுறைப் பொரு வுறியை
 யுரைத்தது வலப்புரிச் சங்கே.

(6)

(இ-ங்):—இனி சித்தனிமாதலைய இல்மில் செய்யவேண்டிய
 உபாயத்திசமானது என்னவென்றும், வெகு அவசரமாகவும் மின்
 னக் வெட்டி மறைவதுபோல் முடுகவேண்டியது, எப்படியானால்
 முன் முகப்பால் வெள்ளம் வளரச்செய்து தாவை விழியின் தடுவே
 வைத்துத் தட்டவேண்டியது. அக்கேரம் கரீயம் அடக்கலும்
 பின்னாலையாமல் நிறைவேறி விடும். இதுவும் வகைபுரிச்சங்கு
 எனப்பட்ட சூரிய வாகியாக இருக்கும்.

எ-று.

பூவெழு வெண்மைக் குவையிற் திடையு
 பூரித்துக் குவித்துள நலியும்
 பாவெழுஞ் சோதிப் பதுமத்தி விதழ்போல்
 பரந்திடு மலிவூய யுடையாள்
 தாவத்தி னுடனே குதுசியின் திறத்தித்
 தவவுட னுனிதா வதனா
 வாகியை யுலவி வருந்தலை யுளத்தை
 வரைந்ததும் வலப்புரிச் சங்கே.

(7)

(இ-ங்):—இனி அத்தகைய வடிவையுடையதை பதுமம்
 என்ற நிலையை உடைத்து இதழை விசியச்செய்து கரிகர இன்பத்
 திக் வைத்து குதுசியின் வசலாகிய விழியின் காரியம் செய்து
 மதுர வாகித்தையாக மலிவுச்செய்து விடுவதும் வலப்புரிச் சங்
 குடையதத்துவத்தைக் கொண்டே சகலமும் வோசனையாக நடப்
 பிக்கவேண்டியது.

எ-று.

அகிளத்தி னுடையா மவன்மொழி குவிலா
 மழுவிய வலகுவிச் வசம்
 வெவ்வித்திது மதுவாள் வினக்கொளிக் கருவாள்

வெக்குத்தின் கூறுடற் குழலான்
மஹுற்று வாது டேசிய மருகு

சித்தினி ருசைப்பெண் மயிலை
வல்லத்தின் கோட்டை வரசற்றஞ் சிவியை
வாங்கிய வலம்புரிச் சங்கே.

(8)

(இ-ள்):—அன்னப்பட்சியின் தடைபைப் போன்ற திவ்ய குமரிகைப்போன்ற மதுசித்த வார்த்தையையுடைய சித்தனிகாதின வரசமான வெவ்லக்கட்டியை முகந்த தன்மைபோன்றதாக இருக்கும். அவளுடைய செங்காளது விளக்கின் கட்டிபோன்றதாக இருக்கும். இன்னும் முகம்மதியத்தான அன்னைவின் கூந்தல் பாரமானது கரிய மேகத்திலும் சிறந்த தன்மையுடையதாக இருக்கும். இன்னும் வல்லமாகிய புருவமத்தியாக இருக்கும். அன்ன வளுடைய திருவரசலானது அதற்கு சஞ்சீவியாக இருக்கும். அதன் அம்ஸமானது வலம்புரிச்சங்காக இருக்கும் எனு.

செம்மலர் மாலை சொருகிய குழலைச்

சேரவே தனிகினி லிருத்திப்

பயிய வலையைப் பயபய னிறக்கிப்

பருகவே மயிலவன் தளக்குக்

குபமியை மிறக்கி புறைத்திடுத் தலத்தைக்

குறித்திடு தழுவிடுங் கருத்தை

இம்மியின் ஈணக்கை மியம்பிட்டுத் தருமோ

விடம்பிடி வலம்புரிச் சங்கே.

(9)

(இ-ள்):—முகம்மதியவென்னும் அப்பெண்மயிலின் கூந்தலை உன்னிய சேர்மான மாகுட்படியாக சிம்மாசனத்தில் இருத்திக் கொண்டு ரேசை மும்பிகைவெண்ணெய் மெல்ல மெல்ல ஏற்றி இறக்கி விட்டு, கும்பி என்ற ஹூ மத்திர உருவை முக்காலத் தியானத்தில் வைத்து முருக்கி விட்டக்கால் அந்த இன்பவெள்ளத்தின் பர வசத்தை சொல்லி முடித்தற்கு யாரால் கூடுமீ. அதுவும் வலம்புரிச் சங்காகத்தான் இருக்கும். எனு.

புனைமலர் குழலைப் பற்றியே தெருங்கப்

பிடித்திடு கரத்தினு லிறுக்கச்

கைத்திடு மிகைப் பறித்திடு முகத்தை
 முகத்திடு வரசியை வாங்கி
 அகத்திடு கவந்தைப் புட்டிடு கைத்தை
 அன்பது மஞ்சையு முருக்கி
 மகிழ்த்திடு குய்யம் திறைத்திடு கையு
 மலர்விடு வலம்புரிச் சங்கை.

(10)

(இ-ள்):-முகம்மதியா என்னும் வானின் திவ்ய கூத்தனும்
 பற்றிப்பிடித்து, அதர்பானத்தை அருந்தி மும்மண்டலத்தை உடல்
 புடக முத்தி முகத்து சத்திரனை வரசியை இழுத்து வாங்கி அகத்
 தை ஒரு கை மணிபோல பளிங்கியாகும்படியாகத் தீட்டி கத்
 தம் பண்ணிப்பாரு வலம்புரிச் சங்கை இருப்பது தோன்றும். எ-று.

அங்குல மெழுமெ வொன்பது வரையும்
 அணிபெரு வீரம்புறங்காலும்
 தங்குமே பழுதம் பட்டிமுழங் காலும்
 தரிபட மூலமல் குலுமே
 பொங்குமே குய்யம் மார்புகண் மூடும்
 பொருகூழ் தடைத்திடு தெற்றி
 குங்குமத் தடற்குழ் முறும்மதை றுதித்துக்
 குதினொளும் வலம்புரிச் சங்கை.

(11)

(இ-ள்):-முகம்மதியாவென்ற அந்த வான்க்கு வரசியுடைய
 புறந்தால் ஏழு அங்குலத்தொடுத்து ஏன்பது அங்குலம் வரையும்
 அவளது அவங்காரமான வீரமன் ஒளிவுசெய்து கொண்டிருக்
 கும். இன்னும் முழங்கால் தொடுத்து மூலதாரம் வரையிலும்
 அயிர்தலைவாய்கிய சூரிய சத்திர குப்படமானது பண்பளவென்ற
 தோன்றித்தெரியும் இன்னும் அவளது தெற்றியும், மார்பும்,
 புதுவ வண்ணம் பெரியதோர் கண்காட்சிப் பொருள்போல் அதி
 சயமாகக் காணப்படும். எய்து தோக்கினதும் குங்குமத்தின்
 கொங்காவே தெரியும். இவ்வாறு வலம்புரிச் சங்கையு தோன்ற
 மாக இருக்கும். எ-று.

வலம்புரிப்பதிகம் ஸம்பூர்ணம்

விழியுநரப்பதிகம்.

கலிவிருத்தம்

வல்லகதி செல்வனைப் பந்தவிரகுமிதாஞ்
செல்லுமிதா வேதமதித் சொத்தவுரை தன்னை
தல்லகலை யுள்ளதை! நாமறிய வெண்ணிக்
கல்லுமதங் கொண்டகயல் காட்டும் விழியாளே. (1)

(இ-ள்):—மகத்தரன் அஹது, ஐஸ், என்ற வறுதலத்தில் ஒரு
பேரொளிவாய் எழுந்துநின்ற முகம்மதியாவானது தனக்கு உதா
ரணமாக வேதகலைஞர் எனக்கின் உரைப்படி, குறும் குதளி
யாகி. இன்னுள்ளி மருபுடைய தோத்தர்பென் வடிவக்கொண்டு
முடிவற்றிதான் வெளியாகிடக்கண்டபோது ஆதித்துத்தலிக்கும்
அப்தாகிய இறையத்திதது தனது கெண்டை பீண்டுபோன்ற
கண்ணை மருட்டிக் காட்டும்படியான விழியையுடைய பென்ற
மணியே! என்று ஆசிரியர் இஷ்கின் புறத்தால் அழைத்து நிற
கின்றார் காண்க. எ-று.

கோகயை முத்துசங் கிளிக் கொளுகைசெல்வ
மாகனக மானமேனி மானுனை பழுக்க
நாகரச மாகுமவன் தம்பிடுப் புகுடர்
நாகரச மாய்கைது சாகுவிழி யாளே. (2)

(இ-ள்):—இன்னும் அவன் விழியானது, வலம்புரிச்சக்கும்.
நிரைமுத்தும், தீரோற்பன புஷ்பமும், அழகிய நங்கு சன்னக
கின் மிகளலும், புள்ளிமாக்ககின் மருண்டசையலும் தோற்றும்.
மானுனை புஷ்பத்தின் அவல்காய் போன்று, அன்னவனை தம்பி
விட்ட சாகுக்கனான நாயகமார்களின் நாகமரன் மரணத்தை வில
கவி விடுப்படியான இந்ருகன் பாசுவையுடைய மிகளரீச. எ-று.

சங்கினி சாகுமொழி சக்கரஞ் சுழித்தே
பைங்கிளி மதத்தைபெரு பையக்குறி தன்னால்
சிக் செர சங்குமுலைச் சீரிடை யவிழ்த்தே
பங்கைநகம் பூண்டுமுனி பாட்டும் விழியாளே.

(இ-று):—அந்த வலம்புரியை ஒத்த சிவகாமியாகிய அவளது ஒருமோக மதன சரிகரடபாசனையானது, சக்கரமான முக்கோணங்களிலும், ஆடும் வாகி வட்டத்தின் தடுவே கழித்து வீசியோடி பரியகிளியாகிய பளிரண்டு கலப்பாயுமின்ற ஸ்வாகைஞறியோடும் கலந்து, தன்னுடைய தானாகி சிவகாமியை முகம்மதியாவாகியவன் தன் தலையின் உத்தலை அழித்து உதறிவிட்டு தாமரை மலர்ந்த வண்ணமாக சிறித்து திறம்போகேத கண்முழி பிரணம்படியான விழிகளையுடைய பெண்ணரசே.

சங்கித முழங்குமவன் சரசுத்தின் வாகி
 னபங்கினியின் பஞ்சைதலை பம்பரத் துதிக்க
 தங்கைநகை கொள்ளுமுனை தனவிலி னூடே
 தங்கைகொடு சேரவகு தப்புவிழி யானே (4)

(இ-ள்):—இன்னும் வாயளது உயர்ந்த ஓரவோசையை ஸ்வாகை சரத்தோடும் தொனிக்கச்செய்யும். இன்னும் னபங்கினி வாகிப் வாகியின் சேர்மான கருவிகளான ஐந்து பூதங்களும் பம்பரஞ்சுழன்ற மாதிரி ஆடிவர, அன்னவளது தந்தவரிசைகள் றவ்வொன்றும் தன்னித்தாளறியுமவர்களின் சொற்பனை சாம்பலிய மான காட்சியாகவும், இவ்வுலக இச்சைகளைக்கவர்த்து தப்பித்துக் கொள்ளுப் போகமான விழியையுடைய மாதரசே. ஏ-று.

பட்டுத்த தினிரவுக்கை பச்சை மணித்து
 றட்டுமிஞ் சிமிளிடி மோர்வழிவி னூடே
 முட்டும்பரிக்கெட்டும்வாகி மீறும்வரவும் சீனும்
 விட்டகலகப் பட்டதுபோல் வெம்புமிழி யானே.

(இ-ள்):—இன்னும் தினாவான கணவில் வெளிவரமுப்போது, பட்டாடை என்னும் கவிமாலை யணித்து, பச்சைவடமாகிய வாகியை ஆபாணமாகப் பூண்டு, திரவுக்கை என்னும் ரேசகம் மும் பம் என்பதை அணித்து, முட்டுத்தட்டாகிய ஒரு எல்லைக்குள் அதாவது உள் நாவுக்குமேலே கபாலமண்டலத்தின் விஸ்திரமான ஹைரோட்டன் வழியாகச்சென்று உலாவிய விட்டகலானது ஆகப் பட்டுக்கொண்டமாதிரி, வாகி, சீன், வலது இடது நெத்தியின் மத்தியில் ஆடும் கண்மணியே. ஏ-று.

தன்மனமென் றும்மிடத் தயங்கிமொழி சொலவாவி
எனமத மடங்குசெங்கி யெழுமொரு யமம்
மன்மதப்போர் செய்யவரு மாதலங்கல் லீலை
முன்மத முடிக்கடலில் முழுகுவிழியாளே, (6)

(இ-று):—யாரப்பா, அகமலவுஹத்தில் மிதந்து பரமான்ந
தங்கொகிபவனே! நீ உன் அகவகாசவகை ஒருக்கத்தாசாத்நித
தில், இருந்து அவனைக் கேட்பாயாகில், கருமத்தைச்சொல்வான்.
தப்பலானியக்கான் ஏழும் ஒவ்வொருக, மகாம் விபரமாக ஒரு
ஜாமத்தில் உடைப்பான். இதுதான் மிக்ருஜிவின் ஸம்பாசனையாக
இருக்கும். அதானது, அந்த சிவகாமியுடைய இருகால் அங்குல்,
அதாவது, சந்திராகுரியஸ்வசகை, இருள்வட்டம், இதில் லீலையா
கிய, இஷ்டில் பிரமைக்கொண்டு உற்று தனித்திருக்கச் செய்யும்
பார்க்கை தனித்ததையுடையவனே! எ-று.

ஐம்பொரு ளுக்குகளை யாளிமனிவட்டல்
செம்பென வுருக்கவெரு சேரினைகளுண்டு
கொம்பென வருங்கலத்திற் கூறுமையமேத்திச்
கம்பெனச் சுருக்குது சூட்சுமி யாளே. (7)

(இ-ஊ):—ஐம்பொருள் என்ற, வெள்ளை, சிவப்பு, பச்சை, மஞ்
சை, நீலம். என்ற ஐந்து செங்குணையுடைய, பஞ்சரத்தன மோதிர
வட்டத்தில் அதாவது, நேத்திரத்தில் கமலமத்தியில் உன் அரண்
நீ கண்டபோது. அதில் செம்பாகிய கழிம்பானது உண்டு அந்
துருவைப்பாக்குவதற்கு ஒரே நிலையென்னும் கலமும், வைராக்கி
யமென்னும் கமயுக்கொண்டு தீட்டிக்கழுவிவிட அவன் கிரு
பையான திருக்கண்பார்வையே காரணகுருவானவனே! எ-று.

கச்சகலை விச்சகளை வெக்குமிதுவொக்கும்
அச்சிட்டு வச்சித் தருத்துமது போலே
பச்சைமழல் பச்சைக்க குழந்தையத் தீர
வைச்சமடி தவிசிருத்தி வெல்லுவிழியாளே. (8)

(இ-ஊ):—மனது கச்சகாத இஃபக்களியாகிய கலீமாவின்
ஹி எஃபதை, ஒரு தீப வெளிகைவப்போல் கொளுத்தி, மூளை
யில் தின்ற நிலையில் வடித்து ஒருகும் நெய்யை வார்த்து பச்சைச்

குழந்தையாகிய வரசியின் ஆதரவை முன்னேற்றி இன்ஸானியா
ளின் பயமாகிய பித்தை அறப்போக்கி, ஐயனிடெஸ்ஸும் மகாமன்
மருஸ்தாஹி இந்நத்தாட்டும் கிருபையாள கண்ணியுடையவளே!

எவ்வுண்ணை ரண்டெழுத்து மேறிமேலெங்கும்
எவ்வுண்மையெத்தவுடன் சதததுக்கு னூற்றுப்
பய்வுடையேழுமொரு பாகுலகைச் சுற்றி
மங்வுதிரை கொண்டெரியுமங்கை விழியாளே. (9)

(இ-ள்):—பரவத்திற்கு மேலாகிலே உறுந்துஸுலாகின்ற
வரசியாளனுமேலுக்கு இயங்கு சமத்துவம் ஒத்தவுடன், நுகராகிய
ஒளிவாளது கீழ் உலகமாகிய ஏழுசுமுத்திரங்களும் அங்கமுற்றி
வீரிக் கொண்டிருக்கும்படியான மோகவிழியையுடையவளே. எ-று.

தாலுராதி யாருமென நங்கையர்கன் தங்கன்
பாவிப்பஞ்ச தரணாசம் பத்தியினியாமயில்தரன்
குலுக்கு பாவின் பழம் சித்தினியாங்குவிவான்
செய்துநது சங்கியைன் தேவிக்விழி யானே. (10)

(இ-ள்):—அத்தினி, சித்தினி, சங்கினி, பதுமினி எனவின்ற
நான்கு ஜாதிப்பெண்டளில் நின்று முதல்கைப்பருவமாகிய மயில்
குபத்திற் றருவானது குலுற்றிருந்தது. பஞ்சதரணா என்ற அறு
சிறகன் ஐந்தும்கேந்து இந்த பூலோகத்தை கைமப்பித்து, இனி
வேதமும் னுளமென்ற பாலாமிக்நதும் உற்பத்தி செய்திற்று.
அதுவே சித்தினியாகும். அதுதான் குமில் ரூபம். இனி சங்கினி
என்ற வலம்புரிதான் கீதநாதத்திலே ஆலம் இன்ஸானியாவில் நிங்
றும் ஆகம் வெளிப்படையாவீற்று. அதுதான் தேவபோன்ற
தெனவீரகை கணங்கும் விழியையுடையாளே. எ-று.

மாதுவனை கொஞ்சமது மாதழம்பழம்போல்
விதுவனை வித்புருவம் வில்வப்பழம் மாசுபு
சாதுமயில் மங்கைசங் கினிக்குமாசுபுசொகல்ல்
சாதுமின நீரதுபோல் தங்கும்விழியாளே.

(இ-ள்):—இனி பத்தியினியின்மாசுபாளது, ஷு-ஹுதுதைய
ஹாவில் மாதுவனையின் கனிபோன்றும், இனி சித்தினியின் மாசு

பாளது கில்வப்பழம்போன்றும், புருவக்கராளாது வாளையில்
கூப்போன்றும், இனி சங்கினியின் தோற்றமானது இளநீர்க்கு
கும்பையைப்போன்று மிருக்கிறது. இதெல்லாம் வாலையின் விழி
யில் தெரியும்படியானவளே

எ-று.

அன்னநடை போலவொரு வம்புவிழி யாந்தான்
வண்ணமயில் போலவொரு வஞ்சி நடையாகும்
கொன்றுகதிர் கூர்மைவிழும் கொக்குநடை யொக்கும்
உன்னுதறி மித்தனையு மூன்றுவிழி யாட்டே.

(12)

(இ-ள்):—பதுமியினியின் நடையாளது வெள்ளின்னத்தைப்
போன்றும், சங்கினியின் நடையாளது மயிலின் தோற்றம் போன்
றிருக்கும். அத்தினியின் நடையாளது கொக்கு. அதானது கலை
வாலையின் பேரில்வைத்து ஆடி நடக்கும் ஆக இத்தனை நடை
யும் நீ முடிவாறுநதையில் எதைக்காண்பாயோ அதுவே வாலி
ஸ்ரூபம் அதில் இத்தனையும் காண்கும்படியான விழியையுடைய
வள்.

எ-று.

விழியுறைப் பதிகம் முற்றிற்று.

ப த ம ரு ள் ப தீ க ம்

அறுசீர்க்கழி நெடுவடியாசிறிய விருத்தம்

அருளினொளியு பனபனென வருகாயொளிராமருளாற்றுக்
குருவினருளைக் கரங்குவித்துக் கூடி விருத்தா லப்படியாம்
மருளு மயக்கத் தனைநீக்கு மறுகா லருளை வருத்திவைக்கும்
தருளாற் சமைய மிதுவேனை தருவாள்பதந்தையருள்வாரே (1)

(இ-ள்):—மூலாதாரக் குறைக்குள்ளே இளஞ்சூரிய கடனாப்
போல் பனபனவென்று பிரகாசிக்கும். அதுவே சற்குருவின் கட
ரொளியாக இருக்கும். அப்படி தெரிவித்தால் அருளினமே அதற்கு
தமஸ்காரஞ்செய்து கிட்டால், அப்பால் சந்தேஹமயங்களைப்
போக்கடித்து வாகி மாறிய சக்கர் மக்கர்களை திருத்தியமைக்கும்.
நல்ல தருணம் சற்குருவாற்றிவித்தீன் கந்து பாததரிசனை தருவாள்
வள்.

எ-று.

ஆசை தினைவு மனமுமொன்று யகையாதெழுத்தறறுபதனில்
ஒசை யிரைச்சுவையினியழுத்து ஆ, ஊ, குமென றலங்கிடுத்து
வரசங்குதிதது மருண்மயங்கி வடிவரய் மருவியதிற்றித்தாற்
காஜா முகியித் தீளருளுங் களபை பதததையருள்வாரே. (2)

(இ-ள்):—தினைவு, ஆசை, மனம், இம்முன்றும் ஒன்றுகிள
வவராகிய நிலையவிட்டும் தீங்காமல் பளிர்வென்று உதயஞ்செய்து
எழுத்து நிற்கின்ற ஹரி வென்ற அட்சரத்தில் ஒருதொனி இசைச்
சுவி சொண்டு ஹா, ஹரி, ஹாம் என்று அவங்காரத்தோற்றத்து
டன் உலகை உற்பத்தி செய்து அருக்பெற்றிருக்கும். அத்த ரகசி
யத்தில் கலந்து கொண்டால் காஜா முஹியித்தீனாண்டகையின்
அருளாகிய பதததை வந்து சொடுத்தருள்வாரே. எ-று.

சுத்தார் கருணை யிருகள்ளு யிசைத்த காதுமிருநாசி
வாய்த்தரையிர்த்தக் களிவாயு வணங்கியிருகைகாஷ்டனே
ஒத்தரலாக தொருகாஷு மொருமையொருகென்றுகூட்டே
சேத்தரலத்தி முறும்பதுவாஞ்சேருப்பததையருள்வாரே

(இ-ள்):—அஸ்விதம் தத்தவுடனே கருணையான இருகண்ட
னும், இருசேஷனும், இருநாசினும், அமித்த வசனத்தையுடைய
வாயும், வளர்க்குதுடைய இருகால் கையுடனே எல்லா உறுப்புக
ளையும் ஸ்மித்துப் பூட்டி, ஒருகால் அதாவது கும்பகம்வாசி
ஒருமையாகிய தினைவும், ஒருகண் அதாவது மணக்கண் என்ற
தன்னுணர்ச்சி முகம் என்ற அநிலையுடனே பூரணப்படுத்திச்
சொண்டால், அப்போது நத்தியாகிய மும்மதியாவானது வந்து
பதமருள் ததம். எ-று.

சமான் திலயுங் குதிசொன்று டிஸ்வாம் தெறியும்பயிர் வினைக்கும்
ஆமாய்தருளுங் கிதாபனும் அதிசு பமிதலும் அவ்வெழுத்தாக்
சோமான் குதுறத் தொளிவாகித் குதிக்கும்நடுகிலி மாணுந்
தாமா முறும்பத்தியிசேஜா தருமபதததையருள்வாரே. (4)

(இ-ள்):—ஹரி என்ற ஒரு அட்சரத்தில் தத்துவத்தில் பழ
கிளவுடன், சமாவரிவென்ற வைராக்மமும் உறுதிப்படும். இஸ்
வாம் என்றதும் இவ்வென்ற குயிரியத்தை விட்டும் பரிசுத்தப்
பட்டு கணை தீங்கும். வேதபாராயண சாஸ்திர சாஸ்வதி உதிப்பு
களும் அத்த அட்சரத்தில் தின்றுத்தாக உதயமாகும். வல்லப

வஸ்துவின் குதுறத்தும் வந்து அருள் குறிக்கும். நடுவே வாசியும் நில விற்பு ஒரு ஸ்தானம் என்று அடங்கும். கோஜா முகம்மதும தன் அருளான பதத்தை வந்து தரும்

உஸ்ஸென் றகுளுமோரெழுத்தையுருளும்மலத்துவ்விருத்திச்
சீஸ்வென் றகுளுமருட்கண்ணாற்றெளித்த ஹக்ஸென் றென்ருடிக்
தவ்யும் நடனக் கழிவழியே நடத்த மவுன கரத்தெழுப்பி
எவ்வுய்குதுபி அல்லமென்னுமினையுப் பதத்தையருள்வாரே

(இ-ள்):—ஹலிவாகிய ஒற்றையட்சரத்தை வாசி மகமத்தில் வீசியருண்டு உத்தியின் கீழ் ஆதாரத்திற் வைத்திருத்தி எழுப்பி. அருட் ப்ரசன்னத்தின் திவ்ய கண்ணல்கண்டு ஹக்குதவ வீட்டில் வைத்து இஷ்டக்கொன்ற தீயைழுட்டிக், த யின் அந்தத்தின் வெட்ட வெளியில் வாசியைவிட்டு நடனஞ்செய்து, அப்பால் ஓடிவெளியாகு செல்லும் வெண்குழல் அநாயக ஹரின லீட்டிக் கரத்தை துழையவிட்டு எவ்வினிட்டாலி, குதுபுலி அல்லமாவிய சற்குரு நாதன் முறியித்தின் வந்து பாதமுத்தி, வரங்கொடுக்கும். எ-று.

ஊரு குளத்தில் ஆளுக வொளியா யோடு மச்சுனியில்
மாருக் கவிமா வழுதுட்டிக் கவிமும் கவல வானியிலே
கரு யிதழா யிரத்தெட்டுங் குறியாக் தெழுத்த வட்டமதிம்
தாராக் முகியித்தினருளு தத்தொண்பதத்தையருள்வாரே (6)

(இ-ள்):—ஹலிவாகிவொண்டு மயமான முனையிம் சம்மித்த வுடனே பாகத்தின் அறிவுதகும்பி கொதித்து அமித்தமானது ஒரு பிரமாண்ட தரிசைப்போக வறியவழியும், அதில் முய்மதியா வென்னும் கடர் விடத்து மின்னும், அந்த மின்னல் யாவும் ஒரு சேரத்திரண்டு கூடியவது, உண்ண அந்த அமித்த ததியினிவிட்டு அரு தூட்டும். அதுதான் கவிமாவின் தர்பமாக இருக்கும். அப்போது ஆயிரத் தெட்டிக் தம்மரையானது பளிர்வென்று இதழ்வித்தது மறைப்பாதுடன் வெளியாகும். நாயியத்த வட்டமும் பிரமாண்ட மான தம்மையில் காண்பாய். சற்குருநாதன் முறியித்தினும் பிர சன்னமாகி வந்து பதத்தை அருள்வார். எ-று.

இசுக்லி யெய்கு மெழுத்ததனை யெவ்வா றறிவே னறிவதற்குக்
கசய்கு முடைய கவையுத்துக் கடைசற் ககன முடுகுவி

மசவுத் புலகஞ் சொன்னுமி வரகு வன்பு கொடுத்தின்று
அசவந்த கறிய திருவருளி னரிய பதத்தை யருள்வாரே (7)

(இ-ள்):—அவ்வித கருணை வெள்ளமாகிய அவ்வட்சரத்தை எப்படித் தான் அறியக்கூடும். அறியவேண்டுமானால், இந்தச் சரத்தில் கோக்களான துடக்குகளை மெயல்வரம் அறக்களைத்து கண்டால், கவன உலகமெல்லாம் தாண்டி அப்பாலும் திரயி திற்குமகன்புலன் தடுஸ்தான ஓளிவு தெரியும். அதில் இவ்வுருவைத்து திக்குல் அகடினம் வாங்குகூடுபு கபுறானியின் அருளான தீசனத்தத்து உதவிசெய்யும். எ-று.

ஐயுக்கையும அங்குத்தே யகையா தொழும்புமவெனை [மாமம்
தெய்யுத்திரியுஞ் சுருமொன்றும் தொடிக்குப் தொடி-செய்தி
எய்யுஞ் ஐயுரி வறியடைத்தே யிசையு மிகுது பீனிகையும
தெய்யுமீக்கோயினடையித் தொகுத்தபதத்தையருள்வாரே (8)

(இ-ள்):—முறும்மதியா வெள்ளும் ஓளிலும், கவிர என்னும் வாதியும் ஒன்று கூடி ஆட்டம், ஒட்டம் ஒன்று மகையாமல் திதான நிலையில் வந்து நின்று மாத்நிரம் ஐனில் தெரியும் நூறுல் ஐனனது, எண்ணெயும் திரியுஞ்சேர்த்து எரிகின்ற மாதிரியாகத் தெரியும். அவ்விதம் தெரியுக்கடானது ஒரு தொடிப்பொருதில் வெட்டி மறையும் மின்னல்போல் தெரித்து மறையும். இந்த கடவுளது வெவ்வுறையோ? வெளி தரவில் ஒகைகள் எழுந்து வர நின்று உள் தரவுக்குள்ளே அவ் அத்து என்ற ஸ்தானம், இதில் வாகி செல்வாது. உள்நாவு மட்டிலுந்தான் கபால அகரவாடிவு கொண்டு சிவரத்தும் பூக்கடா என்னும் ஸூன என்ற விருட்சமானது படர்ந்த பணர்களுடன் கிளைகளிட்டு ஆலம்பதினெண்ணிரியும் திழல் விட்டு நிற்கும். இதின் அடித்தளம் தான் சங்காயமுரியாக இருக்கும். இதுதான் தாடும் கானமாக இருக்கும். இதன்பொல் பனியும் ஓளிலுமாக இருக்கும். அந்த சங்காயமுறியித்தான் ஐயு லுடைய தங்குஸ்தானம் இருக்கின்றது. இதையடைத்திருக்கும் குறியத்தைக்கடந்தால், இஸ்ராயீலுடைய மகாம். அப்பால் மீககாமில் இருப்பு. பனி அதாவது நீருடைய மகாம், இதுதான் ஸூனியின் ஐயுக்கண். இந்த மகாமில் ஏற்றி வாகியை திரை பொற் செய்தால் தர்ப்புடைய மோட்சபதங்கிட்டும். எ-று.

ஒருமையொரு கணமணிவிளக்கை யொளி யிதொளியையுற்ற
எருமையறித்தேயுதலுதி உவருளார்கடையாவருக்கும் [வர்கு
உரிமையொரு பெண்மணிபுண்டினைகொடுக்குவதென
தரும் முறையித்தீனருள் தந்தொன்பதத்தை யருள்வாரே. (9)

(இ-ள்):—உப்பெரிபட்ட தப்பாளி என்னும் ஒன்றுபட்ட
கள்ளமணியான கிந்தல் தீயமதைத் தெரிசித்தவர்க்கு மறு அள
புடன் பிரிதலாவத்து எல்லா வல்லபத்தையும் வாரிக்கொடுக்கும்
திருவருவான ஆநந்தகாண்டியை. பொன்வண்டின் கீதசப்தம்போல
ராகம் கேட்காநிலா எலப்புரி முழக்கமானதை எந்தாளினும் கேட்
டிருக்கும் படியயாக மது தரும் சந்தருவான முறையித்தீன் உதவி
புரியும். எ-று.

மயாதோடு பெண்பாசி யொடுக்கும் தானு முன்னாக்கி
மாயச் மாயு ழுடலமதில் மருத்துவத்தை யுண்டாக்கித் [ருத்
காயச் பழத்தைக் களிப்பாக்கிக் களித்தவமுதைப் புசிப்பதற்
தாயாயெனக்குவதெனருத் சாமிப்பத்தையருள்வாரே (10)

(இ-ள்):—எக்காலமேரழும் கடல்மறை திறந்ததுபோல் ஓடிச்
சொண்டிருக்கும் கவாசத்தில் நான்கலை ஒருக்கி முண்டகத்தில்
வந்து பூரணிந்து, சாகாமல்செலுகின்ற உடலாகப் புகுஞ்சரீரத்
தில் சத்தை மயக்கென்கிற மவுத்தை எக்கிலசரீரமாகிய திறை
ன்னுள்ளே அடக்கிவிட்டு, காயாக இருக்கும் அறிவைத்தெளிந்து
பழமாகிய சைலாகக்கிய திறையில் பழக்கி, இனிப்பான அமிச்சமான
இஷ்டத்தில் நடைபாக்கி விட்டால், தாயைப்போல் வந்து அருள்
செய்யா நின்ற சாஸ்திரிய முறையித்தீன் அடியமென்று முன்
வந்தும். எ-று

மூலவாயவயறுத்துத்தொறுக்கி யடங்கிவிருந்தவிருளகத்தில்
மூவ்வாயறிந்து தெளித்திடவும் உடியுதலியெனக்கருள்வாரே
தப்பாமொழிந்து முரியதவந் தானையடியென்கெய்துதக்கவா
நவ்வாய்முறையித்தீன்மலுக்கு முதவி பத்தையருள்வாரே (11)

(இ-ள்):—ஆதியில் அறிவு கலங்கற்பட்டுக்கிடந்த காலத்தில்
அதை ழுடததளமென்ற ஜலகையறுத்து ஒருக்கி இருளை விளக்கி
யுற வின்ற கிந்தல் வெளிச்சத்தை பிரகாசிக்கச்செய்து அதாவது
தக்கினை இளைத்தென்று விசாரித்து தெளியச்செய்து உதவிச்செய்து

நான் முன்பின் செய்த பரபந்தங்களுக்கு தக்கமதந்தாக தெள
பாவை வழிகாட்டி, தலத்தில் இருக்காட்டி நிலையானது ரூபை
திடாமம் இவ்வடிமையை தக்வாகில் தீபகங்கசெய்த என் ஒரு
தாதா முறியித்தினே. மலக்குமுதலியின் அவதாரத்தில் வந்து
அருள் சந்தாச்.

எ-று

பதமருள பதிகம் முற்றிற்று.

கு ரு சீ ஷ ப் ப தீ க ம்.

கொச்சக்கலிப்பர.

நினைவென்று மனதுக்கு நிச்சயஞ்சொல் வெள்குருவே
பருவென்று வராத பார்மனே நீகேளு
எனுவாக நீயிருந்து முக்குரு கபரவானும்
தருவான இம்மிவெனின் தரும்றுக்கு சற்றொருவே

(1)

சீஷன்:—நினைவு மனது என்று சொல்லப்பட்டவைகள் என்
ன? அதன் நிச்சயத்தைத் தாய்என் எனக்கு சந்தேகம்
வராதபடி சொல்லவேண்டும். என் சற்குரு தாதனே! என்று கேட்க,

குரு:—மனே! அவை இரண்டும் கருமத்தில் ஒன்றுதான்.
நீ உன்னை உன்னுடைய பல வகைப்பட்ட விவரபகத்தில் நின்று
அற ஒழிந்து உன்னை நீ இல்லாமலாக்கி விட்டால் அதில் சமதாவி
விட்டாய். அப்போது இக்குரு என் நிறை பூரணமாயிற்று.
அதுவே ஹக்குரதமான், என்றபதவி என்றறிந்து உணர்ந்து
சொன்னப்பர.

எ-று.

முக்கரு மொன்றாகி முப்பொருளுத் தானாகி
அச்சொருபாயப் பாய்த்தகடர் யாக்காணு மென்குருவே
வச்சொருப தாக்கியந்த வரழமனே நீகேளு
அச்சொருவும் பார்வையன்றே ஐனிலெனின் தற்றொருவே.

(2)

சீஷன்:—ஆமாம், என் சற்குருவே! முக்கடர் என்ற ஒன்றும்
ஒன்றுபட்டு முப்பொருள் என்பவையையும் தாந்தானாகி முடி ஒன்
ந்த ஒரு கடரும் அவனுடைய கோலத்தில் பாய்த்து சொருபங்
கொண்டதாமே! அது எப்படி? தேவரீர் சாறு விபிக்வேண்டு
மாய்க் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குரு —மே! அந்த மகத்துவமான நிலையில் தரிபட விதிவசம் கொண்டு வந்த மகனே! அதைச் சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன்: கேட்பாயாக. அது எப்படி என்றால், ஆதியில் மஹியத்திக புதைந்து போய்க்கிடந்த ஆசையானது அத்மோக அக்ஸிஸ் எழுந்த விஷயத்தில் ஒன்று இரண்டு முன்று உதயங்கொண்டு முய முத்திகளாகி, அஹது அஹமது முயமது, என்ற முக்கோலமாகி, நாத வித்தாகி, உன் தேதர்மென்ற வரம்படத்தில் விழுந்து எழுந்த வுடன் அப்பார்வையாகிய ஐயுல் எக்ஸிஸ் அல்லலா ரஹ் ஹலியா வித் சொருபங்கொண்டது! இது மஹாபாரதாரமான இம்மாக வும் அல்லாவின் சிச்ருகவும் இருக்கின்றபடியால், இந்த இடத்தில் தல்ல ஊகறி விஜாசித்துப்பார். விதிவிருத்தாய் உளக்கு விளங்கி ஆச்சரியத்தைக்கொடுக்கும். மஹாங்களெல்லாம் இந்த சூடத்தில் வெகு சமீப்தாய் எழுதிப்போயிருப்பதையும் பார்த்துணர்ந்து பிடிப்பார மகனே! குருநாதனாகிய குணங்குடி மஸ்தான் அவர் கள் வெகு தல்லாவிருத்தது ஊணும், ஒரு சொல்லாலே இப்பிப் படிதேனணும்" என்று சொன்னதையும் ஆழியோசனை செய்து பார்ப்பார்.

எ-று.

நின்றும் பார்வையிலே நிச்சயம தாக்கிவர
தன்ரு யெனக்கருளும் தாயகமே யென்கருவே
ஒன்றி யிருந்துமென்னை யோசனைகொண்ட மென்மகனே
குன்றிச் சொருபடுக்கும் குருநாத குருமனே

(3)

சீஷன்:—ஆமாம், என்கருநாதனே! அந்தப்பார்வை என் னும் ஐயுல் எக்ஸிஸ் நின்றடக்கடிய தாத்தின் வடிவை தெரி சனை செய்து நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ளும் தன்மை எப்படி? அதை தீபமாக எளக்குதவிசெய்யீர்கள், தாயமாணவர்களே! என்றதற்கு.

குரு:—மே! ஒரே நிலையின் பிடிவாதத்தால் தத்துவத் தைத்தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட கவராகப் முத்திரையுள்ள மகனே! கேட்பாயாக. அதை நீ ஒன்றுபட்டு விட விடவ்களின் தத்து வக்கிரீடத்தை யடையவேண்டுமானால், ஆரம்பத்தில் குருயின் பேரில் சதாவும் மோகங்கொண்டு, என் அருபத்தில் உன் அரு பமாகக்கண்டு அதில் சம்பந்தஞ்செய்யவேண்டும், அதில் உன்னை

என்பில் பளு செய்துபோட்டு என்னை நிலைக்கச்செய்து ஆடி நிற்க வேண்டும். அப்பால் என்னை றகுனில் பளு செய்துவிட்டு அதில் சிலகாலத்தரித்து நின்று அப்பால் றகுலை றஹிமானளவில் பளு செய்து றுப்பி ஆகி பரிபூரண சமதில் முடுகவேண்டும். எ-று.

மாவச் சரத்தெழுத்தை மாவ்விடித்தோ டேயடைத்து
வாசியச் சரத்தோடு வகுத்துவச் சென்ருருவே
சாவாச் சரத்தோடு சற்குருதே ரென்மகனே
காவாக்காவச் சாமலவோ இலாவிஹக்கு றஹமானே. (4)

சேஷன்:—ஆமாம், மீமென்ற அடர்மானதை இந்த சரீரத் துடன் வைத்தடைத்து வாசியானதை இக்கட்டில் எப்படி துழைக் கப்பட்டது. என் றுருவே செக்விக்களாக என்று கேட்க,

குரு:—சாவாத எழுத்தை சற்குருவின்கொருபத்தில் வடிவாக் கிக்கொண்ட தேர்ச்சியுள்ள என் மகனே! கேள். அது கவிமாவின் றா, றேயானது ஆரம்பம் தொடுத்து உண்டாகி உப்பால் மீமை அடைத்தினுமே ஆதியில் கவாசம் உண்டாகி உப்பால் றுளியின் பவர்களக்கு கடர்செய்து உதிராக்கினியானது றுடலம் ஆதிக்கமும் படர்ந்து பூப்பூத்திற்று. அது இலாவி றுக்கு றஹமான், என்ற லுவுதயமாகி, நடத்தாட்டிக்கொண்டு வருகின்றதப்பா. இதை நீ முடிக்கதாவில் இருந்து பார்க்கதால் தெரியும். எ-று.

புவாசத் துள்ளிருத்த புவா நறுத்தேனை
மாவாசத் தாவெழுப்பு மகிழ்ச்சிக்கொல்லு மென்ருருவே
ஆகாவா நீக்கியருய் காட்சிக்கொண்ட வென்மகனே
தாவான பேச்சலவோ நடனப் றுக்கு றஹமானே.

சேஷன்:—ஆமாம், அந்தப்பூயின் வாசனையாகிய றாவி என்ற பேசிக் அமீர்த்ததை நம்முடைய பழக்கத்தில் பிடித்து நடைபுண் டாக்கு முறை எப்படி? சற்றுபோதனை செய்விக்களாக என்றதற்கு,

குரு:—ஆகாவனாகிய கன்னுசென்னும் மூவாசை காமி வக்கள்ளை அறநீக்கி, றுரு நீக்கமற்ற தாளத்தில் றுழிந்திருக்க வேண்டியதே. அதற்கு அவசித்த கருமமாக இருக்கும் டெ பூயின் வாசனையாகதான் றுவ்வொன்றின் தாவிலும் வார்க்கதை தொளிக்கின்றது. அதுதான் அல்லாவின் நடனமாகுமென்று உணர்ந்து கொள்வாயாக. எ-று.

பாலை செறிந்தவளப் பவதோஷ மற்றதிலை
 தாழையுமொன் றுக்கிவர தடனஞ்சொல்லு மென்குருவே
 தாலால மென்றுசொல்லித் தமாமாக்கு மென்மனே
 மாலாக் சொரித்தஇடையில் கிழ்ச்சிவர்க்கு நஹமனே (6)

சேஷன்:—ஆமாம், இந்த பாலைவனமாகிய துணியானின்
 கெட்ட பாவதோஷங்களை விட்டுமே பரிசுத்தஞ்செய்வதற் கேது
 வானது எப்படி? சற்று வழியருளவேண்டும் என்று கேட்க
 அந்திரு.

குரு:—அப்பா மகனே! பூக்குணங்கள் தாழையும் ஒன்றென்
 னாகக்கூடத் தப்புக முடும்பின்னாலின் சுயமான சற்குணத்தில்
 கோலங்கொண்டு அதேவழியைவாச நிர்வகிப்போம். இஃதில்
 லா என்ற மணி அப்போது மணிமத்திரத்தால் சர்வமான
 ஆதர்த்தமும் உட்கு கிடைக்கப் பெறுவாய். இது ஹக்குற்றமாத்
 தை இருக்க அதுபயித்துப்பார் தெரியும். எ-று.

அநுநான் கெழுத்தான வயித்தக் கலியாணில்
 உறுநாக்கி லொன்றுண்டு மேர்தமசொல்லு மென்குருவே
 கருநான் தெறித்திருத்த கன்மணியா மென்மனே
 பெருநான் கெழுத்தாமையே கமஹக்கு நஹமனே. (7)

சேஷன்:—ஆமாம், இருபத்து நான்கு அட்சரத்தில் அநமயப்
 பட்ட கலியாணில் இல் லல் லா ஹரி என்ற நான்கிலொன்று உயி
 ரட்சரமாக இருக்கின்றதே, அதென்ன தேவரீர் கிருபை கூர்ந்து
 அறிவிப்பீர்களாக என்றதற்கு,

குரு:—அப்பாமனே! அந்த அட்சரமானது ஊமையாக
 இருக்கின்றது. அதில் நின்றுநான் ஐந்துக்களின் வர்த்தனைகள்,
 பாகைகள், கீததொள்ளிகள் யாவற்றும் தடைபெறுகின்றது. அது
 நான் ஹக்கு நகுமனாக இருக்கின்றது. எ-று.

ஊமையென்றே சோதியன்றே வுல்லாசப் பீகையது
 ஊமையென்று சொன்னாக்கா ஹவமுண்டோ வென்குருவே
 ஊமையென்று வுள்ளெழுத்தை யுயிராக்கு மென்மனே
 ஊமையென்று வுடனுயிரு மொன்றும்ஹக்கு நஹமனே. (8)

சீஷன்:—ஆமாம்! அந்த ஊரையட்சரத்தை மஹாக்கனெல்
லாம் ஒளியென்று உறுதிப்படுத்திப் போயிருக்கின்றார்களோ! அப்
படியிருக்க இந்த மகனுக்கு அதை ஊமை என்று மரத்திரம்
சொல்லிவிட்டால் போகுமா? என்றதற்கு

குரு:—மகனே! அது அப்படியா? இதுவும் ஒரு நல்ல கேசு
விதான் ஊமை என்ற பதத்தை பகுத்தால், ஊ, மை, என்று ஆகு
தல்லவா! அது நேரையும் மீழும் என்று வைத்து, உயிரும் உடலும்
என்று திட்டுகிறது அல்லவென்றால் தூக்கி உயிரில் சம்பந்தப்படுத்தி
விட்டால் கலக்கு காலிக்கும் சேர்மானமாகி விடுவான், அப்பால்
பேச்சொள்ள இருக்கிறது. எ-று.

பற்றுமத்த வேரெழுத்தைப் பைபவட் சரத்தோடே
ஒற்றுமுட லாக்கிவந்தா லொடுக்கஞ்சொல்லு மென்குருவே
உற்றுநீரே புச்சரித்த வுளஞ்செய்தி யென்கனே
அற்றறத் தென்னுக்கல் ஹத்துயில்லா நற்றமனே. (9)

சீஷன்:—ஆமாம்! தேவரீர் திருவாய் மலர்த்தருளியபடி
அந்த ஊமை எழுத்தை உடலுயிராகக் கவழிதேடிக்கொண்டு வந்
தால், அப்பால் ஆகின்ற ஐதையானது எப்படி? எடுத்துக்கூறும்
எள் தாவமே! என்றதற்கு,

குரு:—அப்பா! அதன் மதிமையான வல்லபத்தை நான் என்க
னென்றுரைப்பேன். அதை உட்சரிக்குப்போது, உன் நாட்ட
மென்ற பலபட்டரையான நினைவை பரமாத்மாவின் ஓர்மையான
யில் நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டு வாதொரு கவையுய்க்கொண்டு
வாதபடி கமலத்தில் பார்வையைச் செலுத்திவா, கொஞ்சம்
கொஞ்சமாக காரியம் ஒப்பேறி சகலமும் அல்லறத்தின் வட்டத்தில்
வந்து ஒன்றுடைய கிடும். அப்பால் விபரிக்கவேண்டியது அழகல்ல
அப்பா. எ-று.

நருமனெ னும்பொருளை ரகசியமாய்க் கொண்டுவா
ஒளிமாநீ சொலியீவா லுப்பாந்தா னென்குருவே
தருமான மாயிருத்தவென நன்மகனே நீகேளு
வகாவாஞ் சிவவெழுத்து வரசிறக்கு நற்றமனே. (10)

சீஷன்:—அருமைத்தனமா கிருக்கப்பட்ட இந்த ஜடல சொரு
பொளவன் நருமான் என்ற பதவியை படைத்து அந்த வல்ல

ஹமைய எடுத்தாடுவதற்கு காரணம் எப்படி? அதைத் தாங்களில் விபரித்துக் காட்டவேண்டும். என்றதற்கு,

குரு:—அப்பா! அது அந்த சிவ சொகுடியான ஹமையெழுந்த வாகி என்ற பிரம் தத்துவத்தால் உருவாக்கிக் கொண்டு திணைவை ஒன்றித்து விட்டு நிலைநிறுத்தச் செய்வதாக, அச்சிவசொகுட ஹமைய எழுந்தாளு வாகியமயம் இவக்கும் ஹக்கும் நகுமாம் என்ற பதவினய பதவின்றது. என்று

வாசியென்ற மாயோக வக்ஷாபாச யென்றனக்கும்
பூரித்தது வேகுவரும் புலன்களெனொன்று பென்ருவே
ஆசித்துக் கொண்டுகூந்த யாருடற்ற வென்மனே
மாயைற வாமக்காரின இலாஹிஹக்கு நஹமனே. (11)

சீஷன்:—என்சற்குருவே! மாயோகமான ஒரே நிலை சாத ஹமையான வேக பீடத்தில் வாகியையே வாகியான வேண்டுகிறே! அந்த வாகி எந்த வாகி? அதை விபரியுங்கள் என்றதற்கு,

குரு:—அப்பா மனே! புலன்கள் ஐந்துமும் ஐந்து குண குணத்தில் உகியை நடத்தாட்டுகின்றதல்லவா? அங்மொவ்வொரு குணத்திலும் நீ நடத்து நடத்து கொண்டு வந்து அழிவில்லாத சற்குணம் இதுதான் என்று எதைக் காண்பாயோ அதை நீ நம்புவது நீர்மரணித்து, அதில் நலிபட்டு நில். அதுதான் மஹாசன்கள் வாமக்கான் என்று சொல்லிப்போன பதவிவாக இருக்கும். என்று

வாமக்கா ஹுன்னிருத்து வாகிசொண்ட டாடுந்தகில்
பூகருணையலாவான் பூசாரி யென்குருவே
மாயாஹை ஹிஹிஹி ஹிஹிஹி மென்மனே
வாயாஹி மாயின்ற வகுய்ஹக்கு நஹமனே. (12)

சீஷன்:—ஆமாம், அந்த வாமகான் என்ற மானிகையில் ஒரு வாகிபக்கவரி தேவனுமான் என்று காட்டாது வெளியு சொல் கிருமனே! அக்கவரிதான் எவன்? அதை விபரியுங்கள் நாய மனே! என்றதற்கு

குரு:—அப்பா! அதுதான் தமிழ் சஸ்திரிக் நாமஹமகன் அநாவது இலட்சுமி, சரஸ்வதி என்று இருபாகம் படுத்தியது. இலட்சுமி, முகூலம்மது, சரஸ்வதி அஹமது என்று உன் உறுதியை திட்டகூசெய்துகொள்ளப்பா. அதில் நீ வாகிசொண்டால்

அது உன்மேல் மோகங்கொண்டு உன்னில் கீழாமாடிவரும் நீ
மாமா, ஹா என்று உன்னு! அது ஹலி ஹலிவென்று உன்னில்
உன்னும் அதுபயிததுப்பார். எ-று.

குருஷிப் பதிகம் முற்றிற்று.

—

ஒ ர் ம ப் ப தி க ம்.

அறுசீர்க்கழிநெடுவடி யாசிரியவீருத்தம்.

திருத்துமத் தீரு தன்னை நீநதியி ஷீஅத் தாக
வருத்தியோர் ரார வான வள்ளலோர் தயேய யாரும்
அருந்தவ மதுக்க ராவு மயுபக்க ரவரே யாரும்
பொருத்திய ஷீஹாபுத்தினும் பொறுத்திடு மோர்மைதானே (1)

(இ-க்):—அய்வித மெய்ஞ்ஞானத்தின் அருமைத் துறை
முத்ததை ஒருவன் அடையவேண்டுமானால் அவன் ஆரம்பத்தில்
நமது நயிகை சிவாமணியவர்களின் தடையுடை பாவனையாகிய
ஷீஅத்தென்னும் நீதிமார்க்க தடையில் தடைபழிவாவேண்டும்.
அய்விதம் வழிபட்டு நடத்த மஹான் திட்டமாக முகம்மதின்
ஸுருப அச்சியத்திரத்தில் பதியப்பட்டவனாக இருக்கும் இன்னும்
அவர்க்கு சொகலைக் கடைக்காதவன் அபூபக்கர் நலியல்வாஹு
அன்னுயின் பதவியையுடைய மன்னனாக இருக்கும். அதில் சாதித்
தாக் கடைசியவரவிலும் முத்தியகடையலாம் என்ற ஒரு உறுதிப்
பாடானது திடனாக முகியித்தினாக இருக்கும். எ-று.

சொத்தமா மலக்கு மாராஞ் சொற்றுகை ஜபுந தான
சிந்துமே யழகு கொண்ட சிவாத்தியில் நின்ற தான
முத்தஹா விதமதாக வியம்பிடும் நாகுத்தென்று
வித்தையா யுன்னதென்று விசைபெறு மோர்மைதானே. (2)

(இ-க்):—இந்த ஓர்மைதான் நகுல் நாயகம் சிவாத்தியில் முன்
தஹாவைக்கடைத்தவுடன் மயங்கி நின்ற ஸ்தானத்தில் சத்தித்த வஸ்
தாக இருக்கும். இதற்கு நாகுத்து மகரம் என்று குயியாக்கக்
வீணரித்தாக்கம். இதை உணர்ச்சி செய்து முதலாவது முரீதின்
கன் பேரில் கடைமயாக இருக்குப். எ-று.

தரிகத்து தன்னி லாகுந் தவநடு யோ வுத்தாம்
மரிகத்து அகறா பாவப் வருமறு டுடனே பெயன்னத்
தரித்திரப் பீழை தாத்த பகாததெனுந் திரமீக் காவில்
பரிக்குமல் வறுஷெயென்று பழகிக்கொ னேதர்மைதானே (3)

(இ-ள்):—இனி தரிகத்து என்பது தடையாக இருக்கும். இதில் குடிக்கொண்டிருந்தால் அது ஈஸாநபியுடைய தடையாக இருக்கும். அதில் தரிபட்டவன் ஹஸ்ரத்து உபாறுடைய பதவி மையப் பெறுவான் இதற்கு சிறகு சிந்தாஷாமதாராக இருக்கும். வழியானது தபகாத்தியாக இருக்கும். மலக்காளி மீக்காய் வாக இருக்கும். பாசையானது அருஷாக இருக்கும். என்றறிய வேண்டியது. எ-று.

அன்றிடுப் ஹக்கீத்துக் காதமாம் தபியே வாகும்
கன்றிடு மோப துக்கக் கெனுது மானுந் செய்து
விண்டிடுப் இசா பீத்தாம் விளம்பிடும் பகுறு சாமும்
சென்றிடுப் ஜபுதத்தென்று தெளித்திடு மோர்மைதானே (4)

(இ-ள்):—இன்னும் ஹக்கீத்தென்னும் தரிகத்துக்கு தபி உபாறென்றும் கூகமாக இருக்கும். அதற்கு அஸ்ஹாபி ஹஸ்ரத்து உதுமானாக இருக்கும். அவரே ஷெய்குடைய பதவியாக இருக்கும். மலக்காளியாகிறவர் இஸ்ராயீலாக இருக்கும். இதானது ஜபுத்துடைய மகாமாக இருக்கும். என்றறியவேண்டியது எ-று.

காதிறு வழியைக்கேளு கலாமிபுருஃ மாகும்
பாதுதி யாகவந்த அயியுடன் முகிபித் தீனும்
லாதிக ருபீலாகும் வளங்குமலக் கூத்துபெயவுரு
காறினு பெகலாஹ்சொஃல ஜபாடிகொ னோர்மைதானே (5)

(இ-ள்):—இனி மஅரிபா என்று சொல்லக்கூடிய காதிறு டைய வழியைக் கேட்பாயாக அதற்கு தபி இப்ராஹிமாக இருக்கும். அஸ்ஹாபியானவர் ஹஸ்ரத்து அயியாக இருக்கும். பீர் என்னும் ஷெரீகானவர்கள் எமபெருமான் முகிபித்தீனாக இருக்கும். மலக்காளியாகிறது இஸ்ருயீலாக இருக்கும். மகாமானது மலக்கத்தாக இருக்கும் இதில் தான வெகஹூகி மஹ்பூகி அடங்கியிருக்கின்றது சமஸ்த குதுபுகனக்கும் முகித்தீனாகி தான பட்டங் கட்டப் படுகிறது. எ-று.

பருமது வானவுன்றன் சடத்தினிற் பருப்பைக்கேளு
தருமது ஷரீ அத் துக்குத் தேவதனை யெழுப்பு முந்
முடிமுடன் காதுதாசி மலர்விளி வாயுய்கண்ணும்
தருமலர் தரீகத்தெக்குக் சாற்றுவே னேரீமைதானே. (6)

ஐயுமாய் பலனுப் முச்சு மமரீத்திடா தேடிதிற்குங்
எய்யுமாய் பார்க்கை தானு மெறியப்பு போவே தின்று
தெய்யுமாய் கேள்வி தானுத் தொகுப்புகா தன்னககேட்டுக்
கையுமே முடிநாற தாயுப் கருத்துள்ள வேரீமைதானே. (7)

(இ-ள்):—இனி மகனே! உன் சடலத்திலுள்ள பருப்பான
சிற்றுண்டி நீ கேட்பாயாக. அதாவது:—மேலே சொல்லப்பட்ட
ஷரீஅத்தென்பது, உன் சரீரத்தின் தேவ சதை எலும்பு மூலையும்,
இன்னும் செவி, முக்கு, கண். வாய் ஆகிய இவைகளாக இருக்கும்
இனி தரீகத்தென்பது விபரிக்கின்றேன். அதாவது:—சுவாசம்,
தேதாரத்தின் தெளிவான பார்க்கை, சுவையும் கிடைக்கப்பட்ட
கேள்வி. இப்போதில் தின்றுந்தான் முடிநாறதானின் பதவிகளைத்
தெரித்துக்கொள்ள வேண்டும். எ-று.

தடிகஅம் மாரு காபு நடக்கும்மேறவா அமிச்சாதி தஞ்சம்
பவுகலெ வெண்ணுபழைகவிபுல.... க்வே
தவுகடல் முக்தி மகவைத் தரிபட அவிபு லாயீம்
கொவுகடனுக்குள் கனராய்க் குறைமிகலாவோர்மைதானே.

(இ-ள்):—தற்கு அம்மாருவானது காபு, மேல. பா. ஐன், சாது,
என்ற ஐந்து அட்சரங்களின் தத்துவத்தைக் கொண்டு நடப்பதாக
இருக்கும். இனி தற்கு முக்திமகவானது அவிபு, லாயீம், இவ்
ஒர்மைபெற்று நடக்கின்றது. இதுவும் சத்தில் கலத்ததாக என்
ணப்படாது என்று உணர்த்து கொள். எ-று.

தோற்றுமே முதுமை விண்ண தொடுநடி சான சைத்தான்
கூத்துமே யாட்ட தாகாக் கொடுகுவத் தனுகா தென்று
காத்துநடி தலகு தன்னைக் காபுநாள் கருனை கொண்டு
சாற்றுமே தருமீ தென்று தலைமையா மோர்மை தானே (9)

(இ-ள்):—இந்த தப்சானது ஒருவனுக்கு முதுமைக் காலம்
வளரவிருந்தாலும் போதுமானது. இந்த தப்சிய மனிதன் அவ்

வனவாய்க் கெடமாட்டான். கூடியவரைப் பேணுதல் உள்ளவனு
வான். இது காயு நூனாக இருக்கும். இதன் ஞானை அங்கீகரிக்கக் கெட
வொட்டாமல் பரிபாவிக்கும். ஆனால் உறுதிப்பாடுடையவனாக
இருக்கவேண்டும். எ-று.

கல்பியென் னுரைத்து தின்ற தொடுநூற் றண்டு தன்னில
உலகியே புயர்த்ததொன்று வுசையின் கீழ் தாழ்த்த தொன்று
மல்கியே தரத்தா தன்னில் மருமியே கிருப்ப தானார்
பய்வித குபிரை பெயல்வாய் படுத்துமே யோர்மைதானே (10)

(இ-ள்):—இனி நபர்களின் குணநியங்கனில் தின்று கல்பி
என்று ஒரு தபக இருக்கின்றது. அது உயர்த்த குணம் தாழ்த்த
குணம் என்று இருவகுப்பு உண்டு. அதில் உயர்த்த குணத்தில்
பொருத்திப் போகாது. அது சம்பவமான குபிரித்தென்களும்
கம்ம தோஷங்களை பெயல்வாய் சங்கரித்து, இவனை வழி சஞ்ச
கிடாமல் அளகுடம் விவக்கிக்கொண்டு வந்து, கடைசியில் குபி
யர்களின் வையாளி தடைபடிக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துக் கண்
பார்க்கும். எ-று.

தம்பமர் மற்ற கல்பி தாருயர்த்த ததிலே யுள்ள
கம்புமர் தாவு மாகக் கழிமுனை வாகி வாகிய
கம்பமாய் முனைத்து தின்று கரும்பாகி பத்திலே யார்க்கும்
ஒன்பதா மெனினி மீமா னெடுக்கமா மோர்கை தானே. (11)

(இ-ள்):—இன்னும் அந்த கல்பியானது உட்கண் தானுக்கு
தான் உயர்த்திக்கொண்டு வந்து, உட்கணிலுள்ள கம்ம தோஷ
குபமை கூழங்களை பெயல்வாய் அறத்துடைத்து, கழிமுனையாகிய
மனவாகியை கவாச வாகியில் வைத்து நிரப்பமாகி, வாமகான்
என்னும் காயு னெளஸனில் தின்று ஒளிவட்டற் செய்யக்கூடிய
உஜ்ஜிது என்னும் மனக்குழி குத்தாகலை இவ்வகைகளும் கரும்
பாக இனித்து ஒட்டச் செய்து, கடைசி ஒடுக்கத்தில் சமாஸுடைய
நிலையை பரிசுத்தமாக ஆக்கி, எக்கின் உறுதிப்பாடு உண்டாகி
ஐயம் பெறும்படியாகச்செய்யும். கல்வாய் ஓர்மைதான் காரியற்
செய்க்கும். எ-று.

ஓர்மைதா னென்று சொன்ன வொருமொழி அறுவில்தின்று
கூர்மையாய் வந்த தாது கோஜாஹ கவுதா மென்றும்

சோர்மையாத் தே ஷயிலை தோற்றிடுத் தவுபா கூடுத்
சீர்மையாய் முயிதித் தீனுத் திருவுள மோர்மை தானே (12)

(இ-ள்):—தாயகம் சல்லல்லாறாறி அலைஹி வசல்மவர்கள்
அறவேழு அல்லாவை அடுத்தபோது “ஐ! என் ஹயீயே! உன்
ஓர்மைதான் தான” என்று ஒரு திருமொழி உதய சப்தம் தொனி
த்தது அந்த தொனியானது தாத்துல் கிபுரியாவாக ஒளியிட்டு
பாளுகடராய் லுலாவிறு அதுதான் எப்பெருமான் சௌதுல்
அஸ்யமாக தின்றுக்கொதிற்று. இந்த இடத்தில் உள்சபடியே
இன்காரு அல்லது சந்தேஹமாவது கொண்டு வரப்பட்டவனு
டைய இருதயம் திட்டமாக வெய்த்தாணுகிப் போகும். தம்பிக்கை
யுடையவன் தன் தௌபா பூயல் செய்ப்பட்டவனுய் றுளவியாக்
களில் சங்கமாகுவான். இனி எப்பெருமான் ஐக்கமுக்கித்தீனு
டைய திருவுளப்பொருத்தத்திற்கு ஆளாகி வையானிபோடுவான்.
இதுவே ஓர்மையாக இருக்கும். எ-று.

ஓர்மைப்பதிகம் சப்புள்ளம்

ம ன ப் ப தி க ள்.

எழுதிக்கழிநெடியடி யாசிரிய விருத்தம்.

பதிநா லெழுத்துமது வொன்று மினையகிப்
பதக்குமா காச நினைவிக்
அதின்கீழே நின்று மறவேண வாயுவுக்
கருவா மெழுத்து மதுசீன்
அதிவே சிகாரம் ஆமென் றெழுத்த
தருதேசி யான நேறயும்
மதியான வக்கினி யதினலுன்று திணைமாநி
மறிவோ டறித்திடென் டுளமே.

(1)

(இ-ள்):—கவிமையில் பதினாங்கெழுத்தும் ஒன்று கூடி நினைவு
என்று சொல்லப்பட்ட, ஆகாயத்திசு நினைவின் கீழே உள்ள அறு
வேண வாகி என்ற மனக்கமலத்தில், உட்கருவாக நிற்கக்கூடிய
எழுத்தானது சீனாக இருக்கும். அதைத்தான் தமிழ் ஞானிகள்
சிகாரம் என்று சொன்னார்கள். ஆம் என்றெழுந்த வாகியானது

ஹேயாக இருக்கும். இது வலபக்கத்தின ஓட்டமாக இருக்கும். இனி சந்திரனும் சூரியனும் வாசியில் வைப்பார்களென்று. சூரியத் துடன் முக்கோண திசையில் ஓடிச்சென்று வருவதை மனமே நீ அறியவேண்டும்.

எ-று.

தரிப்பொடு மிருகோணத் தருதீர் மகாரதது

தாமா பெழுத்த மீமாம்

மதிப்பொடு மன்னு நாகாரத்தி னுள்ளே

மலப்பு வெழுத்த வருவாம்

தரிப்பா சித்தாலுக் குள்ளுள்ளத் தாயான

தற்காப கவுகாணி மணிவா

ஓரிப்பாசி வருமதலை மிருபங்கு வானகையு

முருவா யருக்கென் மனமே.

(2)

(இ-ள்):—இனி இருகோண மென்கிற கபால ஆகாசில் வேரூர் செல்லும் வாசியானது மீமாக இருக்கும். அது மன்னு டைய மகாமில் உள்ள சகல சூகசியுமுள்ள மலப்பு என்ற உபாதி களையுடையதா இருக்கும். ஆனால் இத்தான்கு வாசிகளுக்கும் இவ்விடமானது காப கௌகாணாக இருக்கின்றது. இதில் வந்து தான் சிசுக்கள் உருக்கோலங்களை எடுத்துக் கொள்கிற விதத்தை நீ அறிந்துகொள் மனமே.

எ-று.

வகையான பலதுண்டு கலிமாவி லுரைகேளு

மசையாத வறு தாக்கிலே

துகையாக வறுண்டி ஓருவாரு மொருநான்றுத்

துறையான சூல் மூன்றிலே

தகைப்பாரு மில்லாம லப்புலா தாரத்தின்

தானவிஞ்சி தாக்வாச லாமா

முகையான பகையாசி யெதிர்வா யுட்கிரக

மூலாவென் றேரு மனமே.

(3)

(இ-ள்):—அத்தான்கு வகையிலும் பலபல வகையான சித்து சப்பரதாய ஆட்டங்களெல்லாம் உண்டும். அது கலிமாவிள் மணி மந்திர ஹலியில் வைத்து அடக்கிக் கொண்டபோது, அது ஒரே பூண கோலங்கொண்டு உலகமெல்லாம் ஒரே திராமயிற்றில் கூடிக்கொள்ளும். இனி அதை நஞல் நாயகமவர்களின் உதவியைத்

கொண்டு ஸூன்ரு ஹேயில் எவ்வா வல்லமை யடையுப்படியாக, சீரத்தின் சால் உறுப்புகளையும், ஏற்றிதப்படுத்த இயலும். அதா னாலா, இலாஹ இல்லல்லாஹு என்ற பண்ணிரண்டு அட்சர சக் தியால் எல்லாம் ஹறியின் ரூபத்தில் உருவங்கொள்ளச் செய்கிற பிரமத்தவமாக இருக்கும். குழவி வண்டானது எப்படி இலந்தை யின் கிரியையைத் தூவிக்கொண்டுபோய் மரத்துளையிலவைத்து, ஹறிகொன்று வட்டமாக நன் உருவத்தில் திருப்பிக்கொள்கின் றதோ அப்படி இதில் தெளிந்த அறிவைச் செலுத்தின மஹான் கருக்கு வாரியம் சித்திக்கும். இனி மூலாதாரம் என்பதற்கு தான்கு வாசகங்களுக்கும் அந்நான்கில் வைத்துத்தான் சந்திர சூரிய வித்துக்கள் சகல உறுப்புகளையும் சமைத்தெடுத்துக் கொள் கின்றதைத் துறிந்துகொள் மனமே!

எ-று.

ஆகவே பிரண்டு மோரூன் மூன்றும்
அவ்வெண் நெழுத்த சிரசாம்
வாகாக வெள்ளுவா வாவா வெழுத்தினது
வகைசொல்ல வேகே ளும்நீர்
தாமதி யாளாரா னம்பலே மதிலறியும்
தாமான ஒருஹேயுத்தான்
மாகாண்டு பங்காக விழுமது பங்காக
மாங்காயென் றறியு மனமே.

(4)

(இ-ஊ):—ஆனதால் கவிமாவில் இரண்டும் அடுத்த மூன்றும் ஐந்து அட்சரங்களும் “அவ்” என்று எழுத்து விட்ட தலைவட்டமாக உருக்கொண்டது. வாவா வென்று தின்ற வாய் அட்சரமானது, கவிமாவில் ஹலி எழுத்தும், மற்றொரு ஹேயுங்கூட, இக்களவில் தாமதற மாங்காயாகக் கோலங்கொண்டது, என்று உணர்ந்து கொள் மனமே.

எ-று.

தேயைப் பிரித்ததொரு மாங்காய் வலப்பியும்
தேவைக் கொருவாயு மதுவாய்
மாயைச் செறித்தமட மாங்காய் தன்னில்
வருமாய ருளத்தை யதுகேள்
தானைச் சுராதசி மதிகெட்ட கொட்டாவி
தருவிக்கல் தேயு மதுதான்
கரையைக் குறித்தவிட மாங்காயி னிற்குறியை
யறிவாகக் கேனென மனமே.

(5)

(இ-ள்):—நேயைக் கொண்டாடக்கூடிய அவைய உறுப்புக் கொள்வாம் மாங்காயைக்குழ உள்ள வலது டிரிவுகளாக இருக்கும். அதில் நின்றுத்தான் காமாசா இச்சைகள் மேல் எண்ணங்கள் எல்லாம் உண்டாகின்றன. இனியதில் ஏற்படுகிற குறியங்களைக் கேட்பாயாக. நானின் சுரோணிதத்தில் நின்று உண்டாகின்ற மதி கெட்ட கொட்டாசியும் அதில் நின்று வரப்பட்ட உண்ண வாய் வைப்பற்றிய நோய்களுமாக இருக்கும். இனி மேலே கூறிய தாமரைக்காயில் நின்று உண்டாகின்ற குறிப்புக்களைக் சொல்கின்றேன் தயவறிவுடன் கேட்பாயாக மனமே. ௭-ஹ்.

அகாவென்று அன்னமாத அறையாமதுண்டுக்க

மதுசாண கண்ட கறுப்பு

தகாவென்ற திறமுள்ளே நிச்சயம் தானதுக்கு

திறகெட்ட யோர்மை யதுதான்

வகாவென்ற அக்ஷரமது வகையன்று மேயஞ்சு

வாயுநெருப்பு நீர்பு விழுமே

ககாசமாண வெழுத் தஞ்சாகும் ருபமது

கனிவிமா விண்வகைகே வெண்மனமே

(6)

(இ-ள்):—மாங்காயைப் பற்றிய குணங்களாவன என்னவெனில் சோறு முதலிய ஆகாரங்கள் அந்நிவதும், அகாவகளில் வேட்டைகெட்டு திற்பதும், சுமாரைக் கட்டையைக்கீட்டி, சயனித்துக்கொண்டு கிடப்பதும். ஆக இருப்பதுடன், அந்த மாங்காயின் உள்ளே ஒரு கறுப்பு ரெங்கு தெரிகின்றதே, அதுதான் விபச்சைவ முதலியவாக இருக்கும். இனி அந்த மாங்காயே அய்யுற்று என்ற பஞ்சாட்சர சொருபமாக இருக்கும். அதில் நின்றுத்தான் பஞ்சபூதியங்கள் அமைந்து அப்பூதிய சிப்பதுகளான மண், தண்ணீர், காற்று, அக்கினி அவைகள் உண்டாபட்டு சேர்த்தை நடத்திக்கொண்டு வருகின்றன. இதில் ஐந்தாம் அறிவாகிய ஆகாசம் என்பதை நீ அறிவதுதான் காரியமாக இருக்கும் மனமே. ௭-ஹ்.

உரைக்குமது வுக் குடைய வுடலிலது மண்ணுல்த்

திசையாக வந்த வானில்

உரையொன்று பச்சுத்தி யதுதானே அம்மாரு

வோசையது தாலு மதுவாம்

நிகரகொண்ட சொல்வெழுதமிழ்விவந்திருக்குமிடம்
 நிறமதுவும் வெள்ளை யதுகாண்
 தரையான ரேசினையினிற் பதுவாண வாயுவு
 தானென் றறியு மனமே.

(7)

(இ-ள்):—உனி சொல்லப்பட்ட சிபத்துகளின் சிசுநை நஞ்
 புணர்ந்துகொள். பூத சிபத்துக்கள் ஐந்தினும் ஒன்றுவது மண்
 என்பதில் பங்குத்தி உண்டாய் விட்டது. அதுதான் நங்க அம்மாரு
 என்று சொல்லப்படுகிறது. அதில் நாலுடைய வேராக உண்டா
 கின்றது அதுதான் ஜிசிய் இருக்கப்பட்ட பீடமாக இருக்கிள்
 தது. அதின் நிறமானது வெள்ளையாக இருக்கின்றது. அதில் ரூப
 மிருக்கும் ஒரு வாயுவுக்கு பிராண வாயுவென்று சொல்லப்படும்.
 அதை நீ உணர்ந்து கொள் மனமே.

எ-று.

சிரத்தின்வகை பத்தாகு மொன்றும் காமினிது
 சித்தமறி யென்றன் நினைவு
 சிறத்தவழி சிவத்தறிந மீரவது நீரினெடு
 தித்தியிரு கோண மதுமீம்
 வரத்தருமீக் காமினிடம் வரகர யிருப்பிடமும்
 வகுரேசினை யுப்பா குமே
 குறையிடா திருப்பதிரு மகாமே யிருக்கண்ணு
 குலெவ்வாமத் தென்றன் மனமே.

(8)

(இ-ள்):—சிரானது அமைந்திருக்கப்பட்ட வகையானது
 பத்து அட்சரமாக இருக்கும். இதில் முதலாவது மகாமானது
 எது வென்றும் நினைவாக இருக்கும். இதுவே மெய்ஞ்ஞானிக
 ளெல்லாம் ஒன்றித்து நடக்கப்பட்ட நேர்பாதையானது. அதற்கு
 நிறம் சிவப்பரம் இருக்கும். மகாம் செவ்வீரவாக இருக்கும். அதா
 னது தண்ணீரின் சம்பந்தியாக இருக்கும். அது, இரண்டு கோண
 முள்ள மீமாகக் காணப்படும், இன்னும் அது மீக்காமியுடைய
 பீடமாக இருக்கும். அதன் கணை உப்பாக இருக்கும். அதன்
 தீவ்ம மணி வரலானது இரண்டு நேர்பராக இருக்கும். அதை
 யறிவதுதான் பரிபூரணமாக நீ உணர்ந்துகொள் மனமே. அது
 வவ்வாம என்பதாக இருக்கும்.

எ-று

மூன்றாம் காமதுவை முறையாக வேரோ

முல்லைமத் தென்ற வதுதான்

என்றமது வாசியே டோணம் பச்சையம்

தெழுத்து வறையே யுமம்

ஆன்றபதி யிருபீ லிடதபுத் திமூக்

கண்டபரி ணொண்ட வாசி

காண்டபதி நுரையீரல் கருபையேசிறை புளிப்பங்

கனகமணி யான மனமே.

(9)

(இ-ள்): இனி மூன்றாவதுள்ள மகாமஃபற்றித்தேட்பவாக. அதுதான் முல்லைமர என்று சொல்கின்றது. அதில்தான் அறு கோண வாசி நடனம் பண்ணுகின்றது. அதன் நிறம் பச்சையாக இருக்கும். நேரையானது வறையது கொண்டிருக்கின்றது. அது இஸ்ரூயீலுடைய பீடமாக இருக்கின்றது. அதன் இடது பக்கத்தில் வாசியானது கடையான நடனமாடியும் ஆடிவருகின்றது. அதுதான் நுரையீரல் என்று சொல்லப்படுவதாக இருக்கும். அதன் கனகவானது புளிப்பாக இருக்கும் இடையும் நீ ஆராய்ச்சி செய்துக்கொள் மனமே. எ-று.

ஆனவகை பத்துமதின் மூன்று மகாமகை

அன்புடனே சொகுசேனதின்

தானான நாலா மகாமது பித்தாகும்

தருவெழுத்து லம ருபமம்

மகாமது வான இசுருயி தான் வாசலது

பதிசாது வகைமேன் வியாம்

சானமது நாலாது நாலா மகாமயிலுன்

தரிப்பா யிருப்பென் மனமே.

(10)

(இ-ள்):—இதுமட்டிலும் மேற்கூறிய பத்து வகையான பதிகளில் மூன்று வகையான மகாமகையும் நல்லபடி விவரித்த யிற்று. இனி நாலாவது மகாமகைச் சொல்லுகிறேன். அதானது பித்தாக இருக்கும். அதன் ரூபம் லமமாக இருக்கும். அதில் பீடம் கொண்டிருக்கின்ற அரசரானவர் இஸ்ரூயீலாக இருக்கும். அதன் வாசலானது, செவியாக இருக்கும். இந்த மகாமகின் நிறமானது கற்பமாக இருக்கும் இதில் ஒன்றுபட்டிருக்கொள் மனமே. எ-று.

நனவதுவு மகாசம் நாமநியச் செ-ன்னோனை

தஞ்ருன தாமரைக் காயுர்

களமான பச்சையொளி கவந்தே யிருக்குது

கல்போ டுனிப்பு மதுவே

மனோபான வட்டமொளி யுயர்முனை மட்டுமொரு

அலிபா யமைத்த விறையோன்

சனுவான ருபமது மொருளீடு தன்னிலே

தாளஞ்சா ளுமென்மனமே.

(11)

(இ-ள்):—இனி ஐந்தாம் மகாமின் சித்தை அழித்து விடுவின்
றேன். அது நினைவென்று சொல்லப்பட்ட ஆகாசமாக இருக்கும்.
அதுதான் தாமரைக்காய் என்பது. ஒருவித பச்சை கலந்த நீல நிற
மாக இருக்கும். கலை இனிப்பாக இருக்கும். அது தேர உட்
டத் தொடுத்து மூளைமண்டலம் வளரிலும் ஒரே ஜோதமயமாக
இருக்கும். அது அலிபுளைய ருறத்தில் நீண்ட வுக்குர் நினைவாக
இருக்கின்றது. அது அல்லாஹ் தஆயாஸின் கய கொடுப்பதில்
ருபங்கொண்டதாக மேற்கூறிய தான்கு உஸ்துகளையும் தன்
அதிகாரத்தில் வைத்து நடத்தாட்டி வருவதை நீ உணர்ந்து அதில்
சேர்மானிக்கவேண்டும், மனமே.

என்று,

புத்தியொடு வித்தாரம் வித்தை விரைத்துட்

புதைப்பொரு வித்த னையுமே

உத்திகம தன்னிஞாடு முறஅலி புட்கமல

முச்சமது மேலு மிழையே

கற்றபொய் யறிவினையுங் கமலமது மில்லாமற்

கண்ட நிவ தொன்று மிழையே

சத்துமலர் வாகமது திரிநெய்யு மக்கினியுத்

தான்றகரு நயிருது பென்மனமே.

(12)

(இ-ள்):—ஞானவாசியைத் தெரிந்து அறிவு தெளிந்த பிறகு
அப்பால் அலிபின் நினைவைத் பிடிப்பதற்கு மேலே இஞ்சான
அடையவேண்டிய செய்வமானது வாதொன்றுங் கிடையாது.
மேலே தான் சொல்லி விபரித்துக்கொண்டு வந்த மகாப்களின்
குணகுணங்களை நடைபழகியறிந்த பிறகு ஒருவன் அப்பால் இன்
னும் என்னவேண்டும் என்று அதிக மேலேண்ணம் வைத்தவனாக,

ஊரூராய் அலைத்து தேடக்கூடிய அறிவும் கிடைசாதது. அப்படித் தேடவேண்டிய அறிவானது, பொய் பித்தலாட்டஞ் செய்கக்கூடிய, மட்டித்தனமான பஜார் அறிவைத்தயிற இந்த பைத்திய காரன் அடையக்கூடிய உள்ளமையான அறிவு வேறொன்றுமல்ல. கருங்கச்செல்ல வேண்டுமானால் ஞானவான் கண்டறிய வேண்டியது, திரி, என்னை, நெருப்பு, ஆகிய மூன்றும் ஒரு விளக்குக்கு ஒற்றை மஞ்சரிய வஸ்த்துகளாக இருப்பதுபோல தப்பு, முகம் மது, முகமித்தன், ஆகிய இம்மும் முர்த்திகளும் ஜடலமென்னும் விளக்குக்கு உபயோகக் கருவிகளாக இருந்து ஆட்சிசெய்கின்றது. இதை உணர்ந்து கொள்ளத்தான் மனிதன் பஞ்சபூத்ய அறிவு ச நனங்களுடன் சமைந்து வந்திருக்கின்றான். எ.று.

மனப்பதிகம் சம்பூர்ணம்.

த ர ஜ ன க து ப் ப தி க ம்.

சந்தவிருத்தம்.

அல்லாகிற குடேருரு வருளே அஹ்மதுவே
ஒக்லாவுள்ளே மக்பூத்தேயொரு வொளியையவன்மரித்தே
விவ்வாறறிநீ யென்றேறினறத் தென்னுநீத் தென்ன
குல்லாகவே வந்தீர்குரு வருளம்தற ஜாத்தால். (1)

(இ-ஊ)—அல்லா வெள்ளும் பெரிய திருநாமத்தின் கண்கல் மக்பி, என்ற தோர்மற்ற புதைவர் பொருளானது, 'குல்' என்ற ஒரு குட்சத்தை நாட்டத்தில் கருதியவுடன் அது ஒரு ஒளியின் வடிவில் மீண்டது. அதுதான் குருமுகம்மதாக இருக்கும். இதற்கு திருமணி என்றும், கருவானது உருத்திராண்ட பரஸ்ரோதி என்கிற தாகி கரு, உரு, வெள்ளும் மெய்ஞ்ஞானிகை இடுகுறி காரண நாமங்கள் குட்டினார்கள். ஆனபடியால் அந்த கடரை தன் எதிர்ப் பிம்பவந்து அழகுபாசுத்தான். அப்பால் அவ்வடிவில்தான் விஜய மாகி வந்து வர நினைத்தான். இதற்குத்தான் இவ்வாறே என்கிற நாமம் உண்டாயிற்று. இதன் அம்ஸங்களைத் தெருவழியாக எழு திக்காட்ட ஜகத் குருதாதனுடைய திரு உத்தராய் இவ்வாதபடியால் இயற்கு நாம் எழுத்தில் சொல்ல இயலாது. வரக்கூடிய விதமாகிய தகை பொருட்சாதனத்துடன் என்பால் வந்து அருட்சாதனத்தை

யடைத்து கொள்ளவேண்டும். ஆனதால் அந்த நினைப்பில் நின்றுத் தன் ஆழிக்கு இம்மல்லாக்காத்துகளைக் கருப்பமாக வைத்திருந்து ஆலங்களைத் தன் வழியாக வெளியாக்கி விட்டது. இந்தப்பரமரக சபங்களைத் தெரிந்து ஒவ்வொரு ஆலங்களைக் குழைத்திருந்து எம் பெருமான் மெளன தேசிக சற்குரு முயிரித்தீனுடைய தற்சொரு பத்தில் ஒன்றுபட்டுக் கூடிக்கலந்து காலகாலமும் அழியாவரம் பெற்றிருக்கின்ற நித்திய வாழ்வில் மனிதன் ஆய்விடும் பதவிதான் தரஜாத்தென்று சொல்கின்றது. முகம்மதியாவானது, ஒரு முரீ துக்கு பிடிக்கியுடவும், ஹக்கு உன்னமையான நாட்டத்தின் தூண்டுதலாகவும், எம்பெருமான் மெளன தேசிக வள்ளலவர்கள் கண்டாட்சிப் பொருளாகவும் இருப்பதை முதலாவது, அறி த்து தவந் செய்யவேண்டியதுதான் தெளித்து கொண்ட நல்லறி வாக இருக்கும்.

எ-று.

அங்கத்தி ரெதிர்கொண்டவ ளகாப்பிற குவே
பொங்குக்கலை நாலாறுடன் பொருத்துமாண்டிற் சீரே
மங்குக்குடை மிடவேமேனி கமழும்நயி னாரே
தங்குப்பதற் தரவேவர வருவீர்தற ஜாத்தால்.

(2)

(இ-ள்):—அங்கமாகிய சீரம் உண்டான இரகசியம் அடங்க ளும் நகுல் நாயகம் அவர்களின் சிபத்தாகவே இருக்கும். ஆனால் சீரக உண்டானது இருபத்து நான்கு அட்சரக்கவிமாவாக இருக் கும். ஆனதால் மெளனகுரு பீடத்தில் கல்வத்திருக்கும் ஒவ்வொரு ஏலிமார்களுக்கும் கஸ்தூரி வாகையுடைய நம் நயினராகிய முகம் மதியா அவர்கள் வந்து தரிசனங்கொடுப்பதுதான் மேன்மையான தரஜாத்தாக இருக்கும்.

எ-று.

முன்னுளிறை முன்னிலொரு முத்தாக வெழுந்து [தான்
சொன்னவொளி சொல்லுகின்றிறை தொகுத்தான்வெகு வரத்
குன்னென்றொரு கடல்தின்றது குளியும்பனி சொரியும்
என்றும்படி பதமேயெனக் கருணுந்தற ஜாத்தால்.

(3)

(இ-ள்):—இனி ஆதிமுகம்மதியாவானது, அக்ஷாவிக் சமு கத்தில் ஒரு வெண்முத்திக் வடிவத்தில் உதயமாகி இருத்து அப் பால் அவனுடைய கிச்சையான பார்வையின் நின்றும் ஆலத்தள வில் வெளியாகி வெருவான வங்களைப் பெற்றாக் கொண்டது.

எப்படி என்றால், உதயத்தில் நின்று மூன்றென்று ஒரு சந்தை
பிறந்தது. அதில் நின்றப ஹயாத்துல கைபர் சமுத்திரம் பொங்
கிற்று. அதிச வழியாக ஒரு விசமனை பனியானது பொழிந்து
சொரித்தது. அப்பனியே உலகங்களை செயல்படும் அடையவனென்று
சிறுஷ்டிப் பிண்டங்கள் தெளிந்து எழுந்தன இதைப்பறிவதே பெரிய
தறஜாததாக இருக்கும். எ-று.

தன்னுள்ளத் திருத்தியொரு தாறுதர மேதும்
பன்னுல்அவி பொருளினுறப் பாயுமொரு மீயில்
கண்ணுண்மணி யானருகு வானையுரு வாக்க
முன்னும்படி பதமேதேயி முழுதந்தற ஜாததால்.

(4)

(இ-ம்):—அவ்வானின் திருநாட்டத்தில் இருந்து. ஒரு அய்யு
உண்டாகி, அதில் இருந்து ஒரு சீல் உண்டாகி, அதில் இருந்து
ஒரு மீம் உண்டாகி, அதில் இருந்து கண்ணுக் கமலம் உண்டாகி,
அதில் இருந்து கமல முகம்மதியவரானது சகல ஜீவராசிகளாக
வடிவெடுத்தது. இதை விஜயரீசன் செய்து உணர்வதே மனிதனுக்கு
அய்யியும் வேண்டிய தறஜாததாக இருக்கும். எ-று.

அவ்வவ்அறு லெகாளியே அறாததிலே அஹ்மதுமீன்
எவ்வவ்ஹொடு வகுமேபெரு விஜயரீசனொரு முனியாய்க்
கவ்வவ்ஹம் சாகுங்கரு வங்கம்பெரு பங்காய்
மவ்வவ்ஹொடு வகுமேபத மஹாமுத்தற ஜாததால்.

(5)

(இ-ம்):—ஆதியில் வெளியான அஹ்மது ரஸிவாகிய முகம்
மதியாவாக இருக்கும். அது அஹ்மது, அஹ்மது ஆகி அப்பால்
ஒரு மீமுடைய குறத்தை எடுத்தது. அதன் அம்ஸத்தைக்கொண்
டே இந்த லோக சரணங்களின் வித்தை தன் நாட்டத்தைக்
கொண்டும் ஊன்றி அதனதன் முனைகளை முனைக்கக் கரண கருவி
யாக நின்று ஒரு ஹம்ஸானது அதனது கருவங்கமாகி ஏவ்
வொரு வஸ்துவிலும் சரிசரிவாகப் பொருத்தச்செய்து நடத்தாட்டு
கின்றது. இதை அறிவதே மனிதனுக்கு வேண்டிய தறஜாததாக
இருக்கும். எ-று.

அஞ்சீகனியுண்டேயதி லகிலிஹுரு வானுமி
வஞ்சீருன் கொஞ்சிமயில் வடிவானதை பறிந்தால்

கொஞ்சிக்கொஞ்சிக்கொஞ்சிக்குவதற்கானதையுண்டாக
மருகதருடை 55 தரம்பத மருள்வார்த்தா ஜாததரால். (6)

(இ-ஈ):- இத்த உடலென்ற விருட்சத்தில் ஐந்து குழிகள்
ரத்த உடைய ஐந்து செவ்வென்ற ஐந்து கனியங்கள் உண்டா
யிருக்கின்றன அதில் ஒன்று காரி காரணமானது, அதில் நீ
யுள்ளபடியே உருவாகக்கொண்டயானால் அது ஒரு பரிசின்
கருபத்தில் தெரியக்கூடாது. அத்த மயிலுடைய நீ உருவாகக்
கூடாது என்பதால் அது கேட்டுப்படியான எந்த வஸ்துவையும்
உடன்கு தந்து அமுதமுக்குக் காக்கும். அதை உண்டு விட்டயா
கில் அதுதான் மருதருடைய தரஜாததராக இருக்கும். எ-று.

ஆதம்நீ ஒருபாக்கி ஆதவாந்திரி மாரை
மாதும்வழி வேதப்படி யோதும்வடி விரகம்
நாதப்பெரு தீதம்நீ நடனம்பெரு கொளுதல்
பாதம்வரத் தாரும்பய காம்பத்த ஜாததரால். (7)

(இ-ஈ):- ஆதம் அல்லஹ்ஸலாம் ஒரு பக்கமும், மற்ற
தரோர் மருதமாரைகள் ஒரு பக்கமும் நின்று, தருவ கமல முகம்
மதியா வந்து திருவருட் காயநிலத்தத்து ஆகரிக்கும். அதன்
இராக சங்கீத நடன உல்லாசங்கள்கண்டு தாங்கிக்கொள்ள
யாரால் இயலும். அதைக்கொண்பதுதான் பெரிதான தரஜாததராக
இருக்கும். அப்போது வேண்டிய வரங்கள் அது தரும். எ-று.

வந்தேவொளி கண்டேவடி வென்றேமன கொன்றும்
வித்தவென கொண்டேதலை தந்தேவர வென்றும்
சித்தமயில் தின்றும்வினம் சினவென்றவன் மனமாய்த்
தந்தவிர குன்ற்பதம் தருவாய்தர ஜாததரால். (8)

(இ-ஈ):- அவ்விதம் வரத்தரப்பட்ட ஒளிவானது கமலமுகம்
மதியானில் கயருமரான வரலமேனமணிவரக இருப்பான் அவன்
இல்லறமுடைய ஐன் என்ற திருவரசனில் வந்து எதிர்முகமாக
வான். சொருபத்தில் மனோஹர வடிவைக்கண்டு மனத்தாங்க
ஆண்டினை உண்டா? அப்படியிட்ட மஹிபு தாயகியின் வடி
வைக்கண்டதும், தலைமயங்கின கோலமாக திவ்வு, உடன்கு வேண்
டிய அருளி வாரித்தருவான், அப்போது உன் மனக்கமலமானது
ஒன்றுபட்டு வஹதாளியத்தின் துறையில் முழுதும் சம்பந்தப்

பட்டு ஆதந்தமாக யிதக்கும். அது ஒரு பச்சைவடிவாவ யமினின் குறத்தாத் மாறி யாடலாவா என்று நாதிக்கும். அதுதான் றகுல் நாயகத்தின் தரிசனமாக இருக்கும். இதுவே பெரிய தறஜாத்தாக அப்பவே உணக்குத்தெரியவரும். ௭-ஐ.

ஆலைக்கொரு சோலைப்பதி சேரும்அது லுதின்கமேல்
மாலைத்தெரு வீதித்தலை யேசுவினை யாடப்
பாலைக்குடம் மேலேறிடப் பாடிப்பத ருதே
காலமேக தின் கீழேபதங் கண்ணும்தற ஜாத்தால். (9)

(இ-ஈ):—அந்த ஸ்தலத்தாகக் அதுவுல்லாவாக இருக்கும் அதில் பலபல விதமான ஆமிர்தக்களிகள் குலைகுலையாகப் பழுத்து மதுரங்களித்து ஒழுக்கக்கூடிய தோற்றத்தையுடைய பூங்காவள சோலைகள் எப்புறங்களிலும் காணப்படும. அதன் மேல் சற்று உற்றுப்பார்ப்பாயானால் அங்கே மேகமண்டலமாகிய கவித்தா ளின் தரிசுவருடைய சிங்காள ரதவீதியானது பச்சை மரகதத்தா ளும் நீல ரத்னங்களாலும் லரிசை வரிசையாகத் தெரியும். அதில் நத்திமுகம்மதியானித் தடன வைபவ இத்திரஜோதி உல்லாசங்கள் மஹா உன்னத சாங்கோப சங்க மலிரமயில் காட்சிமயங்கக் வெளியாகும். அவ்வீதியெல்லாம் தேவாமிர்தங்களான ரஞ்சயீக ரூப, ஷுருபந்த ஹரிக்கூடு பொற்குடங்களில் வைக்கப்பட்டு அழகிய ரத்னக்கிண்ணங்களில் ஏத்தியவண்ணமாக வரும். உள் தாளை முத்தவிட்டுப் பதருதே. நத்திமுகம்மதியானின் அலங்கார சிங்காரதரிசனமானது காலமேலாகவும் நிலைமேலாகவும் உள்ளில் யின்னப்பட்டு வந்து அது எடுத்து மஹா உபசாரனை மமோஹத் துடன் ஊட்டும். அப்பாத்தான்உனக்கு தஜஜாத்து எத்தினது. ௭-ஐ.

கம்பக்கலை யிப்புகினை மேலேறினக் கணைய
வம்புற்றவ னெப்புக்தின வாவாவெனக் கூ
வம்புத்தனம் செய்வத்தொ அம்ம உமா சொம்மால்
உம்பத்திரம் தபேதமே யொளிவாமதற ஜாத்தால். (10)

(இ-ஈ):—அந்த மஹா இன்பமான கண்காட்சியானது இலே சானதல்ல. கப்பமகிய மனவாசியைப் பிடித்து நூலேணியாகிய அவிபொத நிலையின்மேல் ஏற்றியிரு இஷக்கிள பரஞ்சோதி மாளிகையிற் திருமணி வராகுகள் திறந்து நத்திமுகம்மதியா என்

ஊம் வாழாக்கள்ளி வெளியாகிவந்து அடா என் அருமைச் செல்
வனே! வந்த வந்த என் அருமை பெருமை தோன்ற என்னை
நீட்டி வரவேற்பாள். அவ்விதம் அழைக்கின்ற அவன் திருவாயின்
அபித்தாருதிதக் கிஞ்சகமொழியின் இன்பமோ! என்னென்று
உண்னும் சொல்லதிராணி உண்டும்! என்னையே அடிக்கடி விநயயித்
டன் வெட்டிக்காட்டும். சரமோச சல்லாப விகதாப நோக்கல்
கல் ஒருமட்டமுடித்தகல். அவனைத்தான் தமிழ் மதலாளிகள்
பார்வதி என்று பேசுபத்தார்களே. அதுதான் அஹமதியாயின்
தற்சொருபவடிவாக இருக்கும். இந்தக் காட்சிதான் மஹான்க
ளான ஞானியாக்களுக்கெல்லாம் அரிதான தறஜாத்தாக இருத்
தது. எ-று.

கம்மென்றது கமழும்பெரு காணாரு வினும்

கிம்மென்றது கருள்சொயொரு கிரிநாதகிங் கீதம்

கும்மென்றது கூடாவெடு குறியாவரும் வழியில்

தம்மென்றது தீராத மே காணும் தற ஜாத்தாக

(11)

(இ-ள்):—அது வெளியானவுடன் அண்டகோண புலனங்க
ளெல்லாம் ஏகபரிமா எஸ்தூரிவாடைகள் கமகமென்று கமழ்ந்து
விடும். அங்கேச் ஸூலகம் அடங்கிய கருவி காணுதிதன் என்னப்
பட்ட முத்தூற்று முக்கோடி தேவாதி தேவர்களும் அவ்வாசனை
வைத்தாய்மம் தலையணங்கி நின்று அர்ச்சனைபுரித்து திற்பார்களே.
நந்தி முகம்மதியாவானது னையில் ஆரீரத்தெட்டு தாதத்துவாரங்
கையுடைய சங்கீதத்தெழுர் ஒக்கைப் பிரயோஜனத்து அவளது
தீவ்யசத்தனம் பூவரிசைகளைப் போன்ற அழகிய திருமணி விரல்
களால் கட்டும் ஸாநித்யங்காசம் சத்திர குரீபர்களும் நட்சத்திர
ராதிகளும் வானவுலகங்களும் பூமீலாகத்திய சாஸ்தரீயாத்மய
ளும் சமுத்திரதி கோடான கோடி ஜனகுதிகளும் அங்குள்ள மே கும்
மென்று ஏராமொடுங்கி சயனித்து மயங்குது. அந்தோரவீணையில்
உருராமிருந்து ஆம்மஹா மஹாமகிமைகளை அநுபவித்து வல்ல
மைப் புகவுணுக்குத்தான சதா நித்யப்பெரும் வாழ்நாயகிய குதுபு
பட்டம்சொடுத்து கிரீடத்தை அவன் சிரசிலணித்து சராசரங்களின்
சர்வாதி காரங்களையும் அருள்புரிவான். இதுதான் மருவ்வர்க
ளின் கிப்பாறுகூலமென்ற தறஜாத்தாக இருக்கும். எ-று.

ஆ நவோரு வண்ணாவெகு வழங்கிய மின்னமி
 ஈவண்ணம் அவளிநுத்தால் வெகு கண்ணம்
 ஊனவெனும் ஊதல்லவ முச்சமவே பச்சம்
 யாமாவரம் நடுயேபதம் மாலாமதற ஜாததால்

(12)

(இ-ள்):—மேற்கூறிய சங்கப்பத்தைதான் மஹாத்மாவாகிய
 குணசூருடி மஸ்தானவர்கள் “வாசனையாகிய மாசந்த வஸ்த்து”
 என்று சரீக்கினை செப்துபோனார்கள். அப்படியிருக்க, அந்த
 மகத்துவப் பொருளாகிய நத்தி முகம்மதியாவானது வெளிவாரும்
 ஆரம்பத்தில் ஆகு! தான் என்ன சொகவேல்! வெகு அழகாகிய
 முற்றோதி ஒரு மின்னலான அலைப்போலும் பளிர் என்று சற்று
 நோய்பட தின்று மகறவனும் மறுபடி தின்றது திக்கத்தோன்று
 வது மரக்காட்டும். அப்பால் சிலகாலம் முஷாஹிதாயின் கவராக்
 கம் அதிகரிக்கும் தாரதன்மியம்போல் ஒரு ஒளிரீடு பறா சித்ர
 விஜீத்திரமாக ரூபங்காட்டி மறையும். அந்தேநாதில் ஈ என்று
 பல்லி இழித்துக்கொண்டு இழிச் வாயாகாக நீ இருத்து கெட்டுப்
 போகாமல் காரியத்தில் மெத்தவும் பலமுடையவனாக இருத்து கவி
 மானில் பூரணப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டும் அப்படிச்செய்து கொல்,
 னாமல் மதிசெட்டு மன்னாய்ப் போவாவாகில் அது உன்னைக்
 கெடுக்கு, கேலப்பட்டித் திரியவைக்கும். ஆனதால் மெத்தவும்
 பத்திரமாக இருக்கவேண்டும். எப்படி என்றால் ஹுவென்று
 வாகியில் சேர்த்து வையாளி போருவதை ஒரு நினைகொட்டு நோ
 மாவது பித்தவிடாமல் எடுத்து நடத்தவேண்டும். அவ்விதம்
 தபோதனப்பதியம் நடத்திக்கொண்டு போகையில் அகஸ்மாத்
 தாக தேவகிருபையின் திருமணிமானிகளின் திருவாசல் திறந்து
 உன்னை உன்னே கொண்டுபோய் மஹா உன்ன ஸம்பன்னங்களை
 வாரிக்கொடுக்கும். இதுதான் நமது மகத்தான முகம்மதியாவின்
 பெரிய உபகாரமான தறஜாதாக இருக்கும் உனக்கு அப்போதே
 தெரியவரும்.

எ-று.

தாஜாத்துப்பதியம் சப்பூரணம்.

ற ஹ் ம ர ன் ப தி க ம்.

கலிவிருத்தம்.

நித்தமருள் பொங்குமலர் நிக் கமலத் தானப்
பததியென வுட்சித்திப் பார்த்திருத்து கேட்டு
முத்துமுறை யிட்டு முடி யாமலென் துவரவை
உற்றகழு வாகவுறை வானறஹ் மானே. (1)

(இ-ள்):—கால காலமாக அதாவது காயும் தாயுமாக என்
ளிட் பெருந்தலமாகிய கரப கௌண்டலில் நின்று பொங்கிப்பூத்து
வாசனை கமழ்ந்து கொண்டிருக்கா நின்ற நந்தி முகம்மதியானின்
திருக்காட்சியை நான் பாடுபட்டுத் தேறிக்கண்டு அந்த நாவகபதி
யின் பாதகமலங்களின் மேட்சத்தைப் பெற்று சதாமுத்தியடை
யும்படியாகவும், என் துவரவை நீ கழுவியென்று கொள்ளும்படியாக
வும், நீ எனக்கு சொத்தமான கிருவை செய்தருள்வாயாக என்
ளில் பீடங்கொண்டிருக்கின்ற நகுமானாகிய ஆண்டவனே! எ-ஓ

சத்தனரு னும்படிக ணக்குடன்வ ணங்க
உற்றபல னென்றதுக்குக் முப்பதையும் கூட்டிப்
பற்றுமீயி லெட்டுத்தாலும் பரிந்துடி வரக்க
முற்றுப்படி கூட்டுமூலத் தீமேறஹ் மானே. (2)

(இ-ள்):—அக்ஷரஹு ஜகிவ ஜவரஹு களது நிக்ஞர்
அன்ஷரீசேய் விதித்திருக்கின்ற, ஐந்தவ வேளை நேம கடன்களையும்
ஒழுங்குடன் செய்துவந்து தேறி, அதில் வைத்து ருணத்தை சாது
வாக்கிக்கொண்டு முப்பத்தி ஒன்றில் பதிந்தோடக்கூடிய வாகிநில
மாகிய அலிலாஹின் நகுமத்தான் பாதையாகிய மஹிபாவை விஜா
ரணை செய்யும் கருமத்தில் இடுப்புக்கட்டி ஒருநாளை வழிசேட்டி
வையப் பின்பற்றி மீயில் எட்டு வழியையும் தாலையும் சேர்த்து
பிடித்து, தேர் முகமாகச் செல்வதுதான் சிறுத்தல் மூலதனம்.
என்று உணர்ந்துகொள்ள எனக்கு அருள்செய்வாய் நகுமானே! எ-து

நித்தனைவ ணங்கவகை நிச்சயமு னாக்கப்
பத்திநிலை யுற்பளப்பி குத்தவித் மேடே

உ. நிற்கும் னத்திலுரு வானதுவா தன்னை
வெற்றிகு லாக்குவெரு வேதறஹ் மானே.

(5)

(இ-ள்):—பக்கவாத்திலும் நித்திய வஸ்துவாயிருந்து ரட்சி-
கின்ற நப்பில் ஆலயினை வணக்கஞ்செய்வதற்கு இன்றியமையாத
முதல சாஸனமாவது பக்தி என்று சொல்லப்பட்ட பக்குவ நடை
களாக இருக்கும். அதில் எத்தனையோ பகுப்புகளிருப்பதை நானா
வட்டமாக நீ ஞானிகள் பணியினையில் அமர்ந்து தெரிந்து
கொண்டேயுண்டியது. அப்படி பகுத்தறிந்துக் கொண்டதில் எது
எல்லா வஸ்துகளிலும் பொருத்தியதாகவும் எல்லா வஸ்துகளிலும்
அது பொருத்தியதாகவும் இருக்கக்கண்டாயோ அதை நிராமய
பேரலகத்தை உன் மனவாசியில் வைத்துப் புடம்போட்டு உரு
வாக்கிக்கொள். அதற்கு நகுமான் துணைசெய்வானே. என்று

கத்துகட லேழுங்கு வேரணைக்கு னமைத்த
மத்தும்வெரு சத்துக்குள் மதுரத்தி லுரே
ருத்துப்புகத் தோடவிபுங் கூட்டிதுவா வாச
உறகபு லாக்குவது வானறஹ் மானே.

(4)

(இ-ள்):—நான்கு வகைப்பட்ட பூதப்புகையும உன் மகாய்
கணான எண்குணங்களில் பொதியவைத்து ஒன்றொன்றாக சேர்மா
னஞ்செய்து கொண்டால் சகல கஷ்ட கருமத்துகளும் தானே
உண்டாகும். இன்னும் சிறப்புப் பொருத்திய துக்கன் என்றதாத்
தின் வடிகில் விட்டு கலந்து உறவாடச்செய்து, ஐயம் பெறுவதற்கு,
உதவி செய்யவேண்டும் நகுமானே!

என்று

.....நாலையும் எட்டிதுக்கு லாக்கக்
சித்ததுமு னைத்திடும் சிறத்ததுக் கூளில்
வத்திரலா மொன்றுமுற வாக்கிவுற வாச
யெற்றிதர வெணக்குதவி வேண்டும்நஹ் மானே.

(5)

(இ-ள்):—மூசுபந்த சாகரங்களும் கருவேரணை என்று
சொல்லப்பட்ட (குன்) என்ற விந்து நாதத்தில் தெளியில் அடக்
கமாக இருக்கின்றது அதையறிவது மெத்தவும் மதுரமான ஞான
சாமாக இருக்கும். அதைப்பார்த்தால் ஒரு துக்கத்து, குத்தியது
போல ஒரு சிறிய வட்டத்தாதப்போல் தோன்றும். அது அவிபே

அன்றவேறென்று அல்ல. அதில் என்னைப் பொருத்தச் செய்து
புதுவுளுக்கயருள தருமானே! எ-று.

கொத்தனிரு வித்திடரு ருளிமலக்கு வெவ்வாம்
பதனிய தாகவுண்ணப் பார்த்தவர் வணங்க
மற்றெருதி னையிலாமல் காதவிபு லாமும்
எத்துஞ்ஜெலி துங்கூட்டு மேகறற்ற மானே. (6)

(இ-ள்):—இன்னும் நீயாகிறது மகாமன் மருமுகையில் ஆர
னங்கொண்டிருந்து, சரஞ்சரமான இரத்தபரளங்களை வாய்
ணிந்து அண்டர்கணங்களும் உன்னைக்கண்டு மஹா பதனியமிலே
என்று உபசார வார்த்தைகளுடன் போற்றி விளங்கி நிற்க இன்னும்
தினவென்றும் ஏகத்தவ கோலத்தில் அலிபு, லாப. என்னும்
நிலையில் உஸ்தாபங்களும் உன்னை ஸஜதாஸ்குச் செய்யுபடியாக
யொளியான தருமானே! ஏகபரபரப் பொருளானவகே! எ-று.

ஆர ஸுமநா ரீஅத்தில் வணக்கமது தன்னைக்
காகத்தனக் குன்னுதவி காணுதரீ கத்தில்
புத்துமன முப்பொருத்தும் பொய்குறவி கத்தில்
பார்த்தபது லாக்குபரு மானறற்ற மானே. (7)

(இ-ள்):—இன்னும் ஆத்மா என்றதை ஸ்ரீஅத்தில் வணக்க
மாகவுப, சால சிாறுணையும் கண்டறியக் கூடிய பிர்மதது
வத்ததை தரீக்கத்தில் நான தரிபடுவதிலேயும், இன்னும் ஹாக்கித்
தென்று சொல்லக்கூடியதல ஆல்மெய்லாக மணக்கின்ற வரணை
யாகவும், நான் ஆகி வெற்றி பெறும்படியாக நாய்வே! நீ இந்த
ஏகம்புயங்குடைய முத்ததைப் பார்த்தாவது மனதிரங்கி அதை
எனக்கு நித்திய பறுஜ் என்னும் தேமகட்டையாககு தருமானே!

பித்தளியு லேகவத்து பிள்ளைசமை யாமல்
குத்தாக மலிக்கியருத் தத்தான கவிமா
.. . . . ஓரததி பரமாரீ பத்தில்
சித்திரச்சி ரொளிகாணுத் தீளின்றதம் மானே. (8)

(இ-ள்):—ஜடலத்தில் பித்துடைய அங்கத்தில் இருந்து எழுத்
து வேஷகடையாய் முரியாட்டத்தைச் செய்கின்ற மல ஊனகிய
வெய்தாளின் கோவாறுகை என்னை வந்து படுமோசஞ்செய்து

விடாமல் மல்கும் குத்தாடாகிய ஐனும் என்னுடைய கவிமாவின் நிமிசம் குவிந்தால் என்னை கவந்திருப்பீடத்தில் இருப்பாட்டி அதை சாதனை வைராக்யத்தின் உரிய வேலாபுதங்கொண்டு அவனைப்பிளந்து நூட்டாகி, பாரதாரப்பொருளாகிய மதுபத்துமலரின் விசித்திரச்சுடாகிய அவ் அதுறுபின் ஒளி நிலைபயக்காட்டியதன் செய்வாயாக நகுமாணுகிய ஆண்டவனே! எ-று

முத்தினிறம் முச்சுடரில் முன்னிக்குகப் பாடல்
புத்திகலங் காமலொழி போர்வைநடு வாக்கிச்
சுற்றுபச்சை பவளமுடன் சூழ்ந்தஇஃதி நானில்
உற்றவணக்கத்தையு வாக் குறையு மாளே. (9)

(இ-ள்):—நடுகண் சிவமணி யலர்களிருந்த வெண்முத்தின் திரமணி ஒளியை என் முன் முகப்பாகிய நேத்ர நடுவே விளங்குடச்செய்து, அதில் என் அறிவு சந்தேக மென்னும் படுகுழியில் விழுந்து தவிக்காமல் ஓர்மை என்னும் பரிவட்டத்தை எனக்குப் போர்த்தி தெனியென்ற மணியினக்கை ஆராய்ச்சி என்னும் பரியளையில் ஐயுயர்த்தி எரியச்செய்து, சுற்றிலும் பவளக்கடலாலும் உள்ளில் பச்சை மரகதக் கடலாலும் சூழவனையப்பட்டுள்ள, ஒருதால் போன்ற மகத்துவ வஸ்துவைக்கண்டு தரிசனையுள் உறுதியாக வணக்கஞ்செய்ய எனக்கு உதவியெய்தருள்வாயாக நகுமாளே! எ-று.

இற்றைக்குப் காரஞ்செய்யு மிம்மைமறு கைக்காரம்
... ..
பத்திலுற்றி ரண்டையும் : முக்கியநு வாக் கை
சத்தனே யெக்குமுன் காட்சிறையு மாளே. (10)

(இ-ள்):—இந்த அடியானுக்கு இற்றையாகிய இந்த கார்த்துக் கடலான நிலவுலகத்தின் கண்ணே நீ செய்த பேருபகார சகாயத்தைப்போல இகபரங்கள் இரண்டிலும் உதவி புரிந்து, நான் சுற்றுகளிலிப்பொருள் அனைத்தையும் ஒரு சேரத்திராட்டிக் கூட்டி ஒரு குளாட்புகையலாகக் கொடுத்து அதை கருவில் நின்று உருவாகிப் பன்னிரண்டு அட்சரக் கவிமாவின் நிலையிற் என்னைப்பழக்கிவிட்டு, என் மண் ஜடலத்தை ஒளியின் ஜடலமாக ஆக்கியருள் சுரத்தருவிய ஆண்டவா! எ-று மத்திரை நாயகி! எ-று.

வெற்றிமனத் துள்ளாததை வெல்லும்வாழி வரண
தொத்து இவ் வலவாறுவென்று தோத்திரஞ்செய் தாக்காள்
எத்தும் தற ஜாத்துவழி வாக்கவென்று வானைச்
சுந்தகடி வாக்குநடல் துய்யதற் மானே.

(11)

(இ-ள்):—எப்போர்ப்பட்ட மறாண்களையும் தயரீ வென்ற
யோக நிஷ்கடையிற் கொடுத்து இஸ்டா மென்ற செஞ்சூரிய வடிவில்
நின்றும் ஒரணிகாடிப் பேரத்தில் கொடுத்து முஞ்சிரியிற் கருப்பிறைக்
வைத்து வேடு செட்ட ருபிரியத்தென்றும் வஞ்சுநீர்ச் சூழியா
யிய வாரிராக்மி கற்பூரம் கொழுத்தச்செய்து போடுகிற பாதகளு
கிய இப்பீசெண்ணுல் அம்மாநத்தை வெற்றி வடையக் கூடிய மூல
மந்திரக் கவிமா என்னும், வர இவரஹ இவ்வல்லாஹி. என்னும்
தின்று ஜலநீகைய மனதில் வைத்து தியான தோதிரஞ்செய்து வந்
தால் எப்போர்ப்பட்ட பரப தோஷபந்தங்களுக்கும் அறநீறிப்போல்
தேர்வழியாகிய பரமாதந்த தறஜாத்தின் மெஞ்சூரணமுத்தி வடி
உண்டாகும். ஆனதால் அப்போர்ப்பட்ட மேட்சாநிலையில் தீனான
தரத்தக்கனாக வாக்குப்படி தான் கேட்கும் துகளுவை நீ பூவ்செய்
தருகிவராக நகுமான் என்ற திரசாயப்பொருளே!

எ-று

சுத்தனாகும் பெற்றவிற குலகருணை மெய்யிகி
ஒத்துவுற சத்துடனே யோதரியே மகிழ்ந்து
எத்துமன்பா அத்துடனே யேற்றதுவா தன்னை
வத்துவருள் வாக்கிவடி வானதற் மானே.

(12)

(இ-ள்):—உன்னுடைய தேவ கிரகப் முழுமையும் பாத்
திரவரணிய எங்கள் சந்திர நாயகம் முய்மது சல்லல்லாஹு
அல்லாஹிவசைலமவர்களின் உன்னமையான நடக்கையில் நின்று
ஆயிரப்பங்கில் ஒருவழியாவது நடத்து உன் கருணை வடிவில்
நான் திருவுருவாகி வளர்ந்து ஏசுபோக ஆந்த பரஸ்கா வெண்ணில்
நில் மிதந்து இன்னும் அந்த வள்ளலாகிய நாயகபதி அவர்களின்
திருவுடைய அத்தென்றும் மன்னுட்டம் பெற்று நாய்க்கை எட்டென்றும்
படியாக எங்களை அடிமை கொண்டு ஈட்டித்து உன்னுடைய நகு
மானியா என்னும் வடிவாகிய இயத்திர அச்சியில் எவ்வையு
பதித்து முத்திபெறச் செய்தருள்வாயாக, நகுமத்துக்குரிய வன்
தரகிய ஆண்டவனே!

எ-று

நன்மான்பதிகம் முற்றிற்று.

கருவிகடசமர்த்து.

புறமுடை வெண்பா.

குன்னென் நெழுபடைப்புங் கூசாம வேபடைத்து
மன்னுங் கிருபைசெய்த மன்னலனே—முன்னமே
ஆவென் நெவர்க்குமுறிதானைத் தமர்வகுத்து
நெயன்று நிற்கநிலை யித்தோனே—ஊவென்றும்
கோமாளே யுகினைநிதம் சூலஹுவல் வாவென்று
சீமாளே யாங்கொல்லுஞ் சீஞானம்—தேமாளே
தல்லமொழி ஞான விட சமர்த்தனைச்
சொல்லவிறை யோனே துணை.

(இ-ள்):—விதையாலும், சினைகளாலும், உற்பனப்பிறிற்
கேரலங்களாலும், முட்டைகளாலும், விவரவையாலும், ஒளி அகன்
யாலும், பனிக்கட்டியாலும், அதாவது, விதையால் பூலாகத்தின்
மரங்கள் முதலிய புற்புண்ணுகளையும், சினைகையக்கொண்டு தன்னர்
சில வாமாநின்று மீள்வர்க்கங்கனையும், உற்பனப் பிறிதெய்க
கொண்டு இன்னாள், ஜிஞ்ஞத்து, பரிஸாத்து, விவங்கியங்கக் முத
லிய வைகளையும், முட்டைகளைக் கொண்டு ஊர்வன பரப்பின
முதலிய சில மீள் வகையரசர்களையும், விவரவையைக்கொண்டு
நறு, பேசு, முட்டை, சென் முதலிய சில வஸ்துக்களையும், ஒளிவு
அகன்றையக்கொண்டும் ஆமை, நாய் கூழ்ப்பூச்சி, மலக்குளையில
ரையும், நாகத்தின் விவர குருபுகளையும், இன்னும், பரிஸாக
வாசிகளையும், பனிக்கட்டியால் ஒருவித வானவர்குழிய்களையும்
(குள்) என்ற ஒரு சப்தத்தைக்கொண்டு உண்டாகசெய்து, அவை
கோளும் விவரப் போயிருந்து, ஒன்றிற் கொணைற யாகாரப்
பொருளாகக் கி ட்சிக்கா நின்ற தனிராஜராய்கப் பொருளானவன்,
இன்னும் ஆதியில் ஹா, வென்று ஒரு கவரத்தில் நின்றும் ஜடலங்
களை நெளியச்செய்து, அபிசின் நிலையில் நிற்கும்படியாக நிறுத்
திபவனே! இன்னும் உலகத்தின் பல வேறுபட்ட சமஸ்தகோடி
யான வஸ்துக்களிடத்திலும் ஹிவென்று தொனியாக்கிவைத்து
அதில் தன்னையும் நுழைத்துக்கொண்டு அன்ன ஊஞ்சலாடக்கடிய
வல்லமுடையவனே! நான் உவனை குக்ஹு அல்லா என்னும்

மத்திரமாகி ரொடுத்து திட்டு செய்வதே வெகு சீரான பாதையான ஞானமாக இருக்கின்றதே அப்பேர்க்கொத்தவனே! தீர்ச்சையில் நிக் கமலமுகம்மதியாகிய அகமிய நிலக்கண்ணாடியில் சகல ரூபாதி ரூபங்களையும் வெளியாக்கி விட்டவனே! இந்த தன்மையைத் தரக்கூடிய ஞான மொழியாகிய ஞான விகடசமச்சுதைச் சொல்ல இறைவனாகிய நீயே! இத்திருத் துணை புரித்தருள்வாயாக ஆமீன்!

அறுசீர்க்கழி நெருவருயாசிரியச் சந்த வீடுத்தம்.

அவளிரேம வறுஷிளி லரெனும் வெளியொளி

யழகழ கழகழகாய்

மவுளமோ டொருபொருள் நிறைநிறை மறைவீனில்

பனபள பனபனென

கவுளமோ டொருகவி மானின் விழிவிழி

கிருகையின் மறைமொழிசேர்

தவளமோ டொருவனைப் பிடிதிரு சினைபுரி

ஹலிஹலி ஹலிஹலி.

(இ-உ):—அவளியில் மேலும் அறுஷிழம் ஒரு இரஜகூட டுளடும் அவள் மெத்தவும் அழகு, அழகு, அழகானவன். வேதத்தில் ஒரு ஊமை ஒருத்தியிருக்கிறான். அவன் மெத்தவும் பனபள பளவென்றிலங்குகிறான். கவனமென்ற கவிமையில் ஒரு குறிகையின் கண்ணாறு, என்றோமும் விழிவிழி என்று விழித்திருக்கின்றது. சர்வ வேதபராராயணங்களிலும் தேர்ச்சியுள்ள ஒரு யோகியான வனைப்பிடித்துப் பரத்தாக அவன் ஹலி ஹலி ஹலிவென்று தானம் போடுகிறான். என்ன அதிசயம்!! (ஈ-து.)

கமலமி கிருதிரு வருவரு வதுகண்

உண்உண் உண்உண்

உமைவது முடிவிய யாதுதல் லொருவனை

உண்உண் உண்உண்

இமைவவச் சிறவின் கிருப்பவக் வருவதும்

இன்னஇன் இன்னஇன்

கமைதலை யுடையவன் தபிரூபம் மதுமொழி

ஹலிஹலி ஹலிஹலி.

(இ-ம்):—கடல் மென்ற ஒரு செந்தாமரையில் ஒரு நீல மலர் பூத்திருக்கின்றது அதில் திறைய இவ்வுலகத்திலுண்டான சர்வ ஜந்துக்களின் கண்களும் உண்டாயிருக்கின்றது. உளம் என்ற ஒரு கூலியின் உத்தரையில் கிளாமென்ற பரமன் ஒருவன் உண்டாயிருக்கிறான் அவனின் அங்கம் உண்டுக்கொண்டே யிருக்கின்றான். ஒரு மண்டலத்தில் மலக்குகள் சிலர் இருக்கின்றார்கள் அவர்கள் இரக்கங்களில் சிலர் இருந்து கொண்டு வருவதும் போவதும் இவ்வளவு பெரிய அதிசயமாக இருக்கின்றது. ஒரு கிழவன் தனையில் இட்டிருக்கின்ற ஜடாமகுடத்தில் ஒரு முகம்மது இருக்கின்றார், அவர் வாயில் ஹலி ஹலி ஹலிவென்று மொழிச்சொல்லுண்டாகிறது, என்ன ஆச்சரியம்.

எ-று.

காலிலிருந்தி யெழுந்தை யுயர்த்தி வணங்கிடும்

ஹாஹா ஹாஹா

பாலையொழிந்திப் பாலகட்டினைப் பரிமொழி

ஹலிஹலி

கால யுடுத்தொரு ஏழுஎழுந்தையுத் தினமொழி

ஹேஹே ஹேஹே

கால நடத்திய நயிதிர்புதுக்காள் குருமொழி

ஹலிஹலி ஹலிஹலி.

(இ-ம்):—பூலங்குளை என்ற உத்திக் கமலத்தில் நின்று எழுந்து முண்ட கமலத்தின் நடுவே வந்து குழந்து பாய்வேயின் வழியாய் மேலுலகங்களுக்கு சென்று கபாலத்திற் போய் தாசியின் வழியாய் ஆகாய வெளிகளிற் போய் விளையுமின்ற கவராக் காந்தை வெளியாசி அழியவிடாமல் ஹலி என்ற அட்சர மத்திரத் தாற் பிடித்து இறுக்கெட்டி மேலே இவ்வுலக அல்லது அல்லா வென்று உயர்த்திக்கொண்டு கழிமுனையின் யாதில் வந்துதிக் கொண்டு அதில் ஊறிக்குகின்ற அயிர்த பாளத்தை அருந்தாத வர்களைல்லாம் ஒடுக்கத்தில் ஆ ஹா ஹா என்ற கிசனக்குறிக்கு ஆளாக்கித்தவிப்பார்கள் காமப்பால் என்ற ஆணும் காமியம், மாயை என்ற முப்பாணியும் மனதை விட்டுத் தவினி விலக்கி சூடுக்குவ்வா என்ற ஞானப்பாணை முகம்மதர் குலால்வாஹி என்னும் நடவடிக்கையால் கட்டமைத்து, வார்த்தைகளை வாயில் அடக்கம் செய்து

கொன்னவும். இரத்த உடையுடன் வெளியாகும், வரைய முகம்மதியாவை ஏழுசிபத்தில் உருப்போட்டு அவனைத் திளசரிவார்த்தை போசிக்கொண்டிருக்கச் செய்வெண்டியது. இதானது உலகத்தில் இஸ்லாம் என்ற நேர்வழியின் செங்கோல் நடத்திய புதுக்கோன் என்றும் ஞான கலோஹ கிரத்தத்தையுடைய எங்கள் நாயகம் குரு முகம்மது நாதனுடைய தின்று சிற்றியாகிய ஹலி ஹலிவென்னும் மணி மந்திர சாதனிகமாக இருக்கும். ஏ-று.

ஞானத்துறவுகோல்.

எவ்விரு

முப்பொருளாகிய முகனிகை சொற்படி
தப்பிலா துபதேசத் தந்தெனைக் காத்தபின்
ஒப்பிலா துவகையு மொளியுத் தவிய
தப்பொரு துறவுகோல் தந்தெனைக் காத்தபின்.

(இ-ள்):—அஹது, உஹது, வஹது என்ற நப்பி, அஹமது, காதிது, என்ற அறிவப்பட்ட முன்று பொருளும்உடி, ஒரு பொருளாய் முடித்திருக்கின்ற' அருயித்தான வஸ்தை அதன் லோயின்படி குருநாதன் திறந்து காட்டிய பின்னும் யாதொரு ஒப்புவகையிலாத ஆதி வஸ்துவாகிய கண்பணியே! தீயே இனி அதைத் திறக்க உன் கையிலிருக்கின்ற திறவுகோலை என்மையில் தந்து ஆதரிப்பாயாக.

ஞானத்தித்தி

எவ்விருத்தம்.

நிருவுரு வாகுமுக நிகைத்து நின்றது
அருவுரு வாகிய வயிர்ந்த மானதும்
சுருவுரு வாகிய கலக்கத் தீர்த்தபின்
வருமிறை பெரளியுதை வளங்கிப் பாடுவாய்

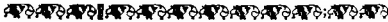
(இ-ள்):—நிருமணிக்கோலமாகிய கமல முகம்மதியாவானது தந்தி முகம்மதியாவாகுவதற்கு. முத்தி ஆகை என்னும் மேகப்பந்தத்தில் கொளுவப்பட்டு அமர என்னும் இருட்டரை ஆலத்தில் நிகைத்து நின்றதும், அப்படி யந்த அருயியானது, பலபல புடைகோலங்களும் எழுந்து வந்து அதனதற்குரிய ஆகாரங்களாக

ளதும் அவ்வாசாரங்களில் கருவாகித், கண்ணாதி, அப்பால் உருவாகி, வந்ததும், அக்கலக்கமாயிய இருக்கையானது, என்னில் சிவகாலமிருந்து அப்பால் அதை அதுவாலறிந்த பின்னும் அதை யதைக்கொண்டே வணங்க இந்த நூலை நான் பாடிவைத்தேன். எ-று

(கருத்து):—கருமம் ஒரு கொஞ்சமாயிருந்த போதைக்கும் அதைப்பகுத்தறிய வேண்டிய அளவுக்காகவே இப்பேர்க்கொத்த னிரிவான நூல்களை பெயர்வாம் நாதாக்கல் வெளிப்படுத்தி விட்டு உதவி செய்திருக்கின்ற படியால் அன்பர்கள் ஞானமென்ற தேவதா அமிர்தத்தை வெகு சுலபமாக அருந்துவதற்கு எவ்வளவோ இல ருவான பாதைகள் கைவசமிருப்பதால் விதியுள்ள மனைகள் கண்டு பிடித்துக் கொள்ளவேண்டியது. எ-று.

ஞானமுச்சுடர்ப் பதிகம் அவதாரிகை உரைமுற்றிற்று.

முகவுரை

முக்கடர்ப் பதிகவுரை யானது, தென்மலையாளத்தில் சிறந்த தந்தையூரில் அடங்கியிருக்கின்ற நமது ஞான குரியர், ஸ்ரீமத், பீர் முகம்மது சாயபு, ஒவியல்வா அவர்களால் அருளிச்செய்த மெய்ஞ் ஞானப் பிரபந்தங்களில் ஒன்றாக இருக்கும். அவர்களின் சமூகத் தொண்டான என்னையே நாயகமவர்களின் பிரபந்தத் திறவுகோலாக நியமித்து அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் கருத்துரை, ஈடுதித்துரை, திருமணியுரை, தெளிவுரை, அவதாரிகையுரைகள் செய்து விடச் செய்து சொந்த அடியார்களில் ஒருவனாக எடுத்துக்கொண்டதற்காக நான் தீழேழிகரலம் ஆதந்தப் பரவச மடைகிறேன். திற்க இம் முக்கடர்ப் பதிகமானது, அஹது, உஹது, வஹதிது, என்ற அடி, நடு, முடி, என்பதாய் இருக்கும். அதை விவேகிணான உத்தம ஞானவாசிகள் தெற்றென உணர்ந்து கொள்வார்களென்றும், நம் தமிழ் நாட்டில் வசிக்க நின்ற சாதாரண இந்து முஸ்லீம் சமூகத்தார்க்கு இலேசாகத் தெளியுமாறு தெத்தமிழ் சமூகத்தின் வெள்ளிய வசன நடைமில் நடத்திப் பேரமிகுக்கின்றேன். ஞானசெயுக்கடய நலி மரணக்கொயுக்க உத்தம சீவர்களுக்கு எவ்வளவும் இன்றியமையாத முத்து, நாட்டம், தேட்டம், வரசி என்றும், இறக்கம், தின்று, கல்வத்து, நவம், சாதனை, நிஷ்டை, ஊண் முதலிய சகல ஞான சாஸ்வத நியமங்களும் இதில் ஒருமிக்க அடங்கியிருப்பதால், இதைப்பற்றி நான் விசேஷித்து எழுதிக் கொள்ள அவசியமில்லை, பெற்றுக் கருக்கி இத்தூறு பெருட்செயலு

முதலிய சரீர ஷஷ்ட திரம சாத்தியத்துடன் என்னும் செய்து முடிக்கச் செய்து, ஆச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி விட்ட சென்னை திருவல்லிக் கேணி மதாரிய்யா மெடிக்கல் ஸ்டோரின் சொத்தக்காரர் ஸ்ரீமான் மகாகனம் டாக்டர், எம் ஏ ஷேக்மதாச் சாஹிப் அவர்களுக்கும், அவர்களின் குமார சிரோமணியான கனம் முறியித்தீன் பிச்சை அவர்களுக்குப், ஆண்டவன் இருமையிலும் ஒருமையான அருபமான நன்மையினை நன்கொடைக் கொடுப்பானாக, என்று பிரார்த்தியுடன் முகவுரையை முடித்துக் கொள்கின்றேன்.

இப்படிக்கு,

பாண்டிய மண்டலம்

செவ்வம்மாநகரம்

மஹாவித்வான் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ

எர். ஏ. நெய்ஞல் முகம்மதுப்பாவலன்

உரையாசிரியன்.

ஹி
ஞான முச்சுடர் பதிகம்

இதில்
தற்கலையுந் மெய்க்குஞாள் நிரபுவாகை குதுபுஸ்ஸமான்
ஹலரத்து பீர்முகம்மது சாஹிபு ஒலியுல்லா

அவர்கள் அருகிச்செய்த மூஸ்ஸம்,

அதற்கு

பாண்டியமண்டலம்-செவ்வல்மாநகரம்
மஹா வித்துவான்

எம். ஏ. நெயினு முகம்மது பாவலர் செய்த

அவதாரினை உரையும்,

அடங்கியிருக்கின்றன.

— — —

இதனை

சென்னை, திருவல்லிக்கேணி,
யூனாமி மதாரிய்மா மெடிக்கல் ஸ்டோரின்
சொந்தக்காரராகிய மகாகளம் ஸ்ரீமான்
டாக்டர். எம். ஏ. ஷேக்மதார் சாஹிபு
அண் ஸன்ஸ், அவர்களால்,

தமது

மதாரிய்யா அச்சியெந்திரசாஹித்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

— — —

ரிஜிஸ்டர் 1928 [விநா. 1—4—0]